

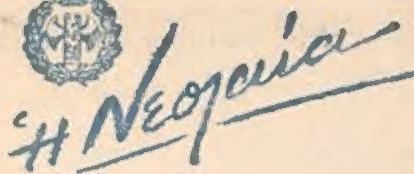
Η Νεοαία

1613
Λ.Ρ. Φ.Υ. 17 (120)
25 Ιαν. 1941-ΣΤ

Γρήγορα παιδιά!
Περιμένουν οι φαντάροι μας

Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένο υπό τ.Α.Ε. του 'Αρχηγού της Κυβερ-
νήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, όστις και τό
έγκρισται, ανακληρόμενος υπό του Κυβερ-
νητικού Έπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Αιὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀποδείξειν ἐκδοῦσαν τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε. Ο. Ν.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Α. ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέας Ε.Ο.Ν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΠΥΡΙΟΒΟΛΗΣ
Τρόπικα—Γορτυνίας

ΘΑ ΔΩΣΟΥΜΕ!

Από τό πρωί σήμερα καί ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς ἡμέρας παιδιά τῆς Ἑθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας, ἀγόρια καί κορίτσια, θά πάρουν μέ τὴν ἀράδα τὰ σπίτια, ὅλα τὰ σπίτια καί τὰ καταστήματα τῶν πόλεων καί τῶν συνοικισμῶν τῆς περιοχῆς τοῦ συγκροτήματος Πρωτεύουσας, γιὰ νὰ μαζέψουν πράγματα καί χρήματα γιὰ τὰ παιδιά μας ποὺ μάχονται εἰς τὶς ἀλβανικὲς βουνοσειρές, εἰς τὴν θάλασσαν καί εἰς τὸν ἀέρα, γιὰ τοὺς τραυματίας μας ποὺ θεραπεύονται εἰς τὰ νοσοκομεῖα, γιὰ τὶς οἰκογένειες τῶν πολεμιστῶν καί γιὰ τὰ θύματα τῶν ἀπὸ ἀέρος ἰταλικῶν βομβαρδισμῶν. Καί πρέπει νὰ μὴν ἀμφισβᾶλλη κανεὶς ὅτι δὲν θά ὑπάρξῃ θύρα μεγάρου ἢ κατοικίας ἢ χαϊδόσπιτου, ποὺ δὲν θ' ἀνοίξῃ στὸ χτύπημά τους, οὔτε ψυχὴ ποὺ δὲ θὰ βρῇ πρόθυμη ἀπόκρισι στὴν κλήσι τους, οὔτε χέρι ποὺ δὲν θὰ δώσῃ.

Τὸ ξέρομε πῶς τὸ μέγα πλῆθος τῶν Ἑλλήνων, ὅλοι, ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ἀπὸ τὴν 28ην Ὀκτωβρίου δὲν κάμνουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ δίνουν. Νὰ προσφέρουν γιὰ τὶς χίλιες δύο ἀνάγκες ποὺ ἔχει δημιουργήσει ὁ πόλεμος. Νὰ δίνουν στοὺς δημοσίους ἐράνους, ἀλλὰ καί στοὺς ἄλλους, τοὺς ἰδιωτικούς, τοῦ στενωτέρου κύκλου τοῦ ὁ καθένας. Τοὺς ἐπαρχιακοὺς, τοὺς σωματειακοὺς, τοὺς συναδελφικούς, τοὺς οἰκογενειακοὺς. Τὸ ξέρομε πῶς ὅλα τὰ κύτταρα, ὅλοι οἱ κοινωνικοὶ πυρῆνες, ἀκόμη καί τὰ άτομα ἕνα ἕνα, ἀσκοῦν μέ τὸν τρόπο τους καί μέ τὰ μέσα τους ὁ καθένας τὴν ἀλληλεγγύη πρὸς τὰ μαχόμενα ἑλληνικὰ νειάτα.

Ὡς τόσο ὁ νέος ἔρανος θά ἐπιτύχῃ καί πάλιν. Γιατί τὸ ξέρομε ὅλοι μας πῶς ὁ κύκλος τῶν προσφορῶν δὲν θά κλείσῃ, δὲν μπορεῖ νὰ κλείσῃ, ὅσο συνεχίζεται ὁ ἀγὼν εἰς τὰ πολεμικὰ μέτωπα. Γιὰ τοῦτο θ' ἀνοίξουμε ὅλοι μας μέ χαμόγελο στὰ παιδιά μας τὰ μικρότερα, μέ πρόσωπα φωτισμένα ἀπὸ χαρὰ κι' ἀπὸ στοργή, γιὰ νὰ δώσουμε πάλι γιὰ τ' ἄλλα, τὰ μεγαλεῖτερα παιδιά μας καί γιὰ τ' ἀδελφία μας. Θά δώσουμε ἀπὸ κεῖνα ποὺ ἔχουμε ὅτι μποροῦμε ἀκόμα καί ὅ,τι μπορεῖ νὰ εἶναι χρησιμώτερο γιὰ κεῖνους καί ποὺ ἡμεῖς μπορούμε νὰ τὸ στερηθοῦμε χωρὶς κίνδυνο. Καί θά τὸ κάμωμε μ' ὅλη τὴν εὐχαρίστησι καί μέ ἕνα αἶσθημα εὐγνωμοσύνης, γιατί θά μᾶς δίδεται μέ τὸν τρόπον αὐτὸν ἡ εὐκαιρία νὰ νοιώσουμε πῶς μετέχουμε κι' ἡμεῖς λίγο στὶς ταλαιπωρίες τους. Ἐξαγοράζουμε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες, ἀπὸ τὶς νίκες καί ἀπὸ τὴ δόξα τους. Θά τὸ κάμωμε γιὰ νὰ δειχτοῦμε συνεπεῖς καί μέ τὸν ἑλληνικὸ ἑαυτὸ μας καί μέ τὴν ἑλληνικὴ μας συνειδήσι πρῶτα καί ἔπειτα συνεπεῖς μέ τὴν ἀπόφασιν ποὺ εἴχαμε πάρει μαζί τους, ὅταν ἔφευγαν, νὰ σταθοῦμε στὸ πλευρό τους καί νὰ μείνουμε πιστοὶ στὸ κοινὸ χρέος μας. Θά τὸ κάμωμε γιατί θά θυμηθοῦμε πῶς ὅταν ἐκεῖνοι ἐδιάζοντο ἐδῶ καί τρεῖς μῆνες ν' ἀρματωθοῦν καί νὰ κινήσουν γιὰ τὰ σύνορα ἢ ὑπόσχεσις καί ὁ ὄρκος ποὺ δώκαμε μαζί τους ἦτο νὰ τὴν κάμωμε αὐτὴν τὴν Χώρα, κι' ὅ,τι εἴχαμε, καί τὰ σπίτια καί τὰ χρήματα καί τὸ βίος καί τὴ ζωὴ μας ὁ καθένας, ὀλοκαῦτωμα γιὰ τὴν τιμὴ καί γιὰ τὴ λευτεριά της. Καί τὸ ξέρομε ὅλοι πῶς ἂν τὸ ὀλοκαῦτωμα δὲν ἐχρειάσθηκε νὰ γίνῃ κι' ἂν στέκονται ὀρθὰ τὰ σπίτια καί τὰ μέγαρα καί οἱ καλύβες καί τὰ ἐργαστήρια καί

ψηλὰ τὰ κεφάλια καί τὰ βλέμματα στὶς πολιτείες καί στὰ χωριά μας, εἶναι γιατί τὰ στήθια ἐκείνων ποὺ ἔφραξαν τὰ σύνορα ἦσαν δυνατὰ σὰν κάστρα κι' οἱ ψυχές τους ἀτσαλένιες, ὥστε νὰ συντριβοῦν ἀπάνω τους τοῦ ἐχθροῦ τὰ ὅπλα καί τὰ συνέργα.

Γι' αὐτὸ θά δώσουμε. Ὅχι ἀπὸ τὴν ἀνεσι μονάχα, ἀλλὰ κι' ἀπὸ τὴν στέρησί μας. Θά δώσουμε γιατί χρωστώμε. Γιατί ὅ,τι κατέχομε κι' ὅ,τι μᾶς εἶναι ἀγαπητὸ καί πολῦτιμο, τιμὴ καί περηφάνεια καί ζωὴ καί βίος, δὲν θά ἦταν δικά μας σήμερα ἀλλὰ θά τὰ ἐξουσίαζαν ἄλλοι, χωρὶς τὸν ἀγῶνα ἐκείνων, χωρὶς τὴν ἀντρεία καί χωρὶς τὶς νίκες τους. Θά δώσουμε γιὰ νὰ δείξωμε πῶς στεκόμαστε στὸ ὕψος τῆς ἰδικῆς τους αὐταπαρνήσεως. Πῶς τὶς ἀξίζαμε τὶς θυσίες τους. Γιὰ ν' ἀποδείξωμε πῶς ζοῦμε μέ τὴν ἴδια μ' ἐκεῖνους λαχτάρα καί τὸν ἴδιο μ' ἐκεῖνους πόθο, νὰ βαστήξωμε ὡς τὸ τέλος καί νὰ τσακίσωμε τελειωτικὰ τὸν ἐχθρό, ποὺ θέλησε νὰ ποδοκυλίσῃ κι' ἐκεῖνους κι' ἡμᾶς καί τὴν ἱερὴ τῶν πατέρων μας γῆ καί τοὺς βωμοὺς καί τὶς ἐστίες καί τὸ πανένδοξο ὄνομα τῆς Ἑλλάδος.

Θά δώσουμε χωρὶς ὑπολογισμό. Ζυγιάζοντας ὁ καθεὶς μέ τὸ βάρος τῆς ἀξίας ποὺ δίνει στὸν ἑαυτὸ του. Χωρὶς νὰ ἐλέγχουμε τὸν ἄλλο δίπλα μας καί χωρὶς νὰ συνερίζωμαστε κανέναν. Θά δώσουμε ἀπὸ πλεόνασμα αἰσθηματος, ὅχι ἀπὸ πλεόνασμα ὕλης. Θ' ἀδιαφορήσωμε ἂν δὲν εἶναι σύμμετρος οἱ εἰσφορές. Γιατί ὥρες σὰν αὐτὲς τὶς μεγάλες ποὺ περνοῦμε, ἀπὸ τὴν πρᾶξι τους τὴν ἐλευθέρην καί τὴν ἀδίαστη κρίνονται οἱ ἄνθρωποι καί οἱ ἄντρες. Ὅπως ἐκεῖ ἐπάνω, ἔτσι καί ἐδῶ. Ὅχι ἀπὸ ὅσα ἔχει, μὰ ἀπὸ ὅσα δίνει θά κριθῇ καί θ' ἀξιολογηθῇ ὁ καθένας. Καί ἡ μερίδα τοῦ καθενὸς στὴ χαρὰ καί στὴ δόξα τῆς νίκης δὲ μπορεῖ παρά θά εἶναι ἀνάλογη μ' ἐκεῖνα ποὺ θά δώσῃ. Κι' ἂν θά βρεθοῦν, καί εἶναι ἀνθρώπινο νὰ βρίσκωνται, λίγοι, ποὺ θά τρέμουν τὰ χέρια τους κι' ἄς τοὺς ξέρῃ ὁ κόσμος πλούσιους σὲ ἀγαθὰ, ὅς μὴ καταδεχθῇ νὰ τοὺς συνεριοθῇ οὔτε ὁ ἔσχατος. Ἀς τοὺς ἀφήσῃ νὰ τοὺς κάψῃ ἢ ἴδια τους ἢ ντροπῇ. Αὐτοὶ θά εἶναι οἱ δειλοί, οἱ σημαδιακοί, οἱ ἀνάπηροι μέ τὴν σακάτικη καρδιά. Ἄν ἔτυχε νὰ βρεθῇ καν πλούσιος ἀπὸ λάθος τῆς τύχης, θά τὴν περᾶσουν ὡς τόσο τὴ ζωὴ τους σὰ ζητιᾶνοι.

Ἄλλὰ ὁ λόγος δὲν εἶναι γι' αὐτοὺς αὐτὴν τὴν ὥρα. Ὅλες οἱ μάχες ἔχουν τοὺς δειλοὺς τους εἰτε ἐκεῖ ἐπάνω γίνονται εἰτε ἐδῶ πίσω, κι' ἂν δὲν τοὺς εἶχαν δὲν θά ὀπῆρχε μέτρον γιὰ νὰ ξεχωρίζουν οἱ γενναῖοι. Ἐπειτα ὑπάρχει πάντα τὸ Κράτος, ποὺ ἔχει καί τὰ μέσα καί τὴ δύναμιν νὰ πάρῃ ἐκεῖνο ποὺ πρέπει, ὅταν τὸ θέλῃ. Ὁ ἔρανος ποὺ ἐνεργοῦν σήμερα τὰ παιδιά τῆς Νεολαίας δὲν εἶναι φορολογία. Εἶναι ἐλευθέρην ἐκκλησίαν τῶν παιδιῶν στὴν ἀτομικὴ γενναιότητα τοῦ καθενὸς μας. Εἶναι γιὰ ὅλους μας ἐλευθέρην ἀγωνίσματα ἑλληνικῆς πίστεως, ἑλληνικῆς εὐγνωμοσύνης, ἑλληνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Καί τὰ παιδιά αὐτὰ τὰ μικρά μέ τὸν καθάριον τους νοῦ καί τὸ ἀμόλυτο αἶσθημα δὲν θά εἶναι μονάχα ἐρασιμαῖες. Θά εἶναι μαζί καί κριτές μας. Ὅσοι δὲν τὴ φοβᾶνται τὴν ἀτεγκτὴ κρίσιν καί τὴν κατάκρισιν τους ἄς μὴ δώσουν.

Η ΚΑΛΗ ΠΡΑΞΙΣ

Προχθές ήρθε στο γραφείο μου ένας άγνωστος μου κύριος και άφου είπε χωρίς διαταγμό ποιός είναι, άρχισε να διηγείται μία μικρή ιστορία, που λέει πολλά αυτή και μόνη γιατί νικά ο Έλληνισμός στη θανάσιμη πάλη που διεξάγει για την Τιμή και την Έλευθερία.

— Είναι πράγματα, άρχισε να λέει, που και μείς που δεν είμαστε δημοσιογράφοι πρέπει να τα προσέχουμε, να τ' απομνημονεύουμε και να τ' αναφέρουμε σ' έσας, για να τα μάθει όλος ο ελληνικός λαός. Είναι ένα καθήκον που πρέπει να μας το αναγνώρισετε σεις οι δημοσιογράφοι...

Και συνέχισε: «Σήμερα το πρωί περνούσα το προαύλιο της παληάς Βουλής και παρακολουθούσα τρεις τραυματίες στρατιώτες μας που προχωρούσαν να βγούν στην οδό Σταδίου. Θυμώμουν τα δικά μου χρόνια, που κι' εγώ τραυματίας έφθανα από το μέτωπο, από κει ψηλά όπου δίναμε πρόθυμα το αίμά μας για να ελευθερώσουμε τ' αδελφία μας, να δημιουργήσουμε μία μεγαλύτερη Έλλάδα, δυνατότερη, σεβαστή σε όλους. Θυμώμουν τις αλησμόνητες εκείνες ημέρες και παρακολουθούσα τους τραυματίες που έπροχωρούσαν μπροστά μου, εύθυμοι, γεμάτοι διάθεση και αυτοπεποίθηση. Είχαν το ύφος ανθρώπων που ξέρουν γιατί έπολέμησαν και πολεμούν, γιατί έδωσαν και δίνουν το αίμα των, το ύφος ανθρώπων που ούτε μία στιγμή φαντάστηκαν να μειωμοιρήσουν γιατί βρέθηκαν στρωμένοι χάμου με μία σφαίρα στο χέρι, στο πόδι ή όπουδήποτε άλλο. Την στιγμήν, ακριβώς, αυτή ένας γηραιός κύριος, ντυμένος σεντά και με ευγενική φυσιογνωμία, έπλησίασε τους τραυματίες. Μοι έκανε έντύπωση το πράγμα και κοντοστάθηκε, γιατί πιστεύω κι' εγώ όπως και σεις, ότι πρέπει όλοι οι Έλληνες μαζί κι' ο καθένας χωριστά να κάνουμε τον πόλεμο κατά του επιδρομέως. Πώς πρέπει να έχουμε τα μάτια μας δεκατέσσερα, όπως τονίζουν τα χαρακτηριστικά εικονογραφικά έντυπα που έχουν κολληθή παντού. Ο κύριος όμως που είδα να σταματά τους τραυματίες, έρώτησε μόνο:

— Είστε τραυματίαι;
— Μάλιστα.
— Και που πάτε τώρα;
— Φεύγουμε με άδεια για λίγες ημέρες στην πατρίδα μας, γιατί είμαστε όλοι από το ίδιο χωριό.

Τίποτε άλλο δεν ρώτησε, έβγαλε από το πορτοφόλι ένα πεντακοσάριο και τββαλε στο χέρι του πρώτου τραυματίου λέγοντας:

— Έπιτρέψτε και σ' έναν άγνωστό σας που λυπάται που δεν μπορεί να δώσει άλλη μία φορά το αίμα του, να πάει κοντά σας, σ' αυτές τις μεγάλες στιγμές. Μην το θεωρήσετε προσβολή, ήμουν κι' εγώ μία φορά τραυματίας και ξέρω. Πάρτε το αυτό, πιθανόν ένα ποτήρι κρασί κι' εγώ όπου κι'

αν είμαι θα πιώ άλλο ένα στην υγεία όλου μας του στρατού, όλων μας των παιδιών.

Χωρίς να πη τίποτε άλλο, έβγαλε το καπέλλο του, χαιρέτησε και γρήγορα έχώθηκε στο πλήθος και χάθηκε. Τόν κυττούσα σ' όλο το διάστημα που μιλούσε: ήταν ένας άντρας άσπρομάλλης, ίσως πάνω από εξήντα χρόνων, εύθυνης όμως και σφριγηλός, με πρόσωπο ροδαλό. Τα μάτια του άστραφταν έν δσφ μιλούσε και ή συγκίνησης ήταν καταφανής στο πρόσωπό του. Οι τραυματίες δεν πρόφθασαν καλά καλά να καταλάβουν τί συνέβη, γιατί προτού ανοίξουν το στόμα των να μιλήσουν ο γηραιός κύριος είχαν εξαφανισθή μέσα στο πλήθος.

Έτσι τελείωσε την αφήγησί του ο άγνωστος μου επισκέπτης, ο οποίος έφυγε δικαίως εύχαριστημένος, σαν τον άνθρωπο που είναι βέβαιος ότι έκανε το καθήκον του.

Και δεν το έκανε τάχα; Ποιός θα μπορούσε να ισχυρισθή πως ο δύσκολος και όχι το περιεχόμενον κάνουν τις μεγάλες πράξεις; Η θρησκεία μας το διδάσκει με την άπλην της γλώσσα, τα πολλά τάλαντα και ο όβολός της χώρας έχουν την ίδια αξία, γιατί ο ένας δίνει από τα πολλά που έχει και ή χήρα από το ύστερημά της. Ο καλός Έλλην που ήρθε στο γραφείο μου να αναφέρη ότι είδε, έκανε κι' αυτός ότι μπορούσε στον Μεγάλο Άγωνα, στον Ίερό Πόλεμο που ανέλαβε ή φυλή.

Ο καθένας προσφέρει ότι μπορεί, στο μέτρο των δυνάμεων του, ο επισκέπτης φέρει στην γνώσι όλων την καλή πράξι του γηραιού κυρίου κι' ο γηραιός κύριος έκανε κάτι, που παίρνει ακόμη μεγαλύτερη αξία γιατί κανένα δεν έζητησε εδσημο. Οι

τραυματίες ίσως να μη είχαν ανάγκη, γιατί και το Κράτος είναι στοργικό και ξέρει τις ανάγκες των τραυματιών και οι ίδιοι μπορούσαν να έχουν από τα σπίτια τους τόσα που να τους περισσεύουν. Ο γηραιός όμως κύριος έδειχνε με τον τρόπον αυτόν την πανελληνιον στοργή προς τους Έλληνες στρατιώτες που στά γερά τους μπράτσα κρατούν την Τιμή και την Έλευθερία της Ελλάδος.

Ας το ξέρουν τα Έλληνόπουλα: Καμιά δεν υπάρχει μεγαλύτερη ικανοποίηση από εκείνη που αισθάνεται ο άνθρωπος όταν κάνει κάτι, όχι για να επιδειχθή, αλλά γιατί πιστεύει ότι αυτό είναι το καθήκον του και ή υποχρέωσίς του, προς το σύνολον του Έθνους του, προς τον πλησίον του. Ας θυμηθούν τα λόγια του Εσγγελλίου: «μη νιώτω ή άριστερά τί ποιεί ή δεξιά». Σ' όλες τις εποχές ίσχυε αυτό και θα ισχύη μέχρι συντελείας των αιώνων. Κι' ας ξέρουν ακόμη ότι λίγοι λαοί είναι να πιστεύουν στην αξία του ήθικου αυτού παραγγέλματος όσο ο Έλληνικός. Γι' αυτό και οι ανώνυμοι δωρηταί είναι φάλαγγες ολόκληρες στον τόπο μας. Τάχα όταν δίνουμε κάτι στον αδελφό μας βγαίνουμε στο δρόμο να το φωνάζουμε; Όχι. Και τα Έλληνόπουλα μπορεί το καθένα να κάνει κάτι, πέρα από το Κράτος, από την οργανωμένη Κοινωνία, από τους συλλόγους και τα σωματεία, για τα αδελφία μας που πολεμούν τον επιδρομέα, τον ταπεινό έχθρό, για τις οικονείες τους, που είναι και προσωπικές μας οικογένειες. Είναι εκατομμύρια τα Έλληνόπουλα και ας φαντασθούμε πόσες κρυφές χαρές και συγκινήσεις μπορούμε να προσφέρουμε.

Χρ. Έμμ. Άγγελομάτης

«Το στοιχείον, το όποιον εισήγαγα εις την πολιτικήν ζωήν της Χώρας, υπήρξεν εκείνο, το όποιον όχι πολλάς φορές παρουσιάσθη εις τάς αρχαίας και του μεσαιώνος Έλληνικάς πολιτείας, και όσάκις παρουσιάσθη έδωκεν εις αυτάς τον θρίαμβον, ένω όσάκις έλειψε, παρ' όλα τα πνευματικά κατορθώματά των, τάς έφερεν ή έλλειψίς του εις την αφάνειαν» το στοιχείον εκείνο, το όποιον μάς έλειπε κατά τον τελευταίον εκατονταετή έλεύθερον βίον μας και ή έλλειψις του όποιου υπήρξεν ή αίτία των μεγάλων συμφορών μας, είναι το στοιχείον της πειθαρχίας».

I. ΜΕΤΑΞΑΣ

— "ΕΤΣΙ ΜΟΝΑΧΑ ΚΑΤΑΚΤΑΤΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ," —

«...Αυτά όλα θα αποτελέσουν το μεγάλο βιβλίο της νεολαίας της Ελλάδος του έτους 1940 και πέραν, αδιάφορον πόσον θα βαστάξη ο πόλεμος, και το όποιον θα μείνη ένα χρυσούν βιβλίο διὰ την νεολαίαν της Ελλάδος, αιώνιον εγκόλπιον διὰ τὰς ἐπερχομένας γενεάς».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

“Από μιὰ κινηματογραφική ταινία, πού προβάλλεται αυτές τις μέρες σὲ κεντρικό κινηματογράφο τῆς πρωτεύουσας καὶ ἡ ὁποία σκορπᾷ τὴ συγκίνησι καὶ τὸν ἐνθουσιασμό εἰς τὰ πλήθη πού τὴν παρακολουθοῦν κατὰ χιλιάδας κάθε μέρα, παίρνει κανεὶς μιὰ μικρὴ ἰδέα τῆς συμβολῆς τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας εἰς τὸν μέγαν ἐθνικὸν ἀγῶνα μας. Φαλαγγίται καὶ Φαλαγγίτισσαι, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπανεῖσαι παρελαύνουν εἰς διαφόρους σκηνὰς γεμητοὶ ὁρμῆν καὶ προθυμίαν καὶ πειθαρχίαν, ἐκτελοῦντες τὰς πολυποικίλους ὑπηρεσίας πού ἀπαιτεῖ ἡ συγκέντρωσις καὶ ταξινόμησις τῶν ἀπειραρίθμων εἰδῶν τοῦ ἐράνου, ἡ καταγραφή των, ἡ κατανομή των καὶ ἡ συσκευασία των εἰς δέματα, ἡ φόρτωσις καὶ ἀποστολὴ των εἰς τὸν

μεγάλον προορισμόν των. Καὶ ὅλα αὐτὰ με συνθήματα καὶ τάξιν ζηλευτὴν. Αἱ ὑπηρεσίαι εἶναι κατανεμημέναι ἀναλόγως τῶν ἡλικιῶν τῶν ἐργαζομένων. Ἐλαφρότεραι διὰ τοὺς μικροὺς, βαρύτεραι διὰ τοὺς μεγαλύτερους.

Ἐδῶ συνεργεῖα περιέρχονται τὰς συνοικίας διὰ τὴν συλλογὴν τῶν ἐράνων ἢ ψάλλον τὰ κάλλαντα, ἐκεῖ διανέμουν δῶρα εἰς τοὺς ἡρωικοὺς τραυματίας τῶν νοσοκομείων, ἢ ψυχαγωγοῦν τραγουδοῦντες ἐπὶ καιρᾷ τραγουδάκια δίπλα στὰ κρεβάτια τους. Ἀλλοὺ φορτωμένοι κουβαλοῦν δέματα, φορτώνουν καὶ ξεφορτώνουν αὐτοκίνητα... “Ὅλοι γεμητοὶ ζωῇ, ἔτοιμοι καὶ πρόθυμοι νὰ βοηθήσουν παντοῦ, νὰ τρέξουν παντοῦ, νὰ συνεισφέρουν στὸν ἀγῶνα πάνω καὶ ἀπὸ τίς μικρὰς τους δυνατόμεις ἀκόμη. Ἐπαρακολούθησα στὶς φυσιολογικὰς τῶν θεατῶν πού ἐκασθέρπτιζαν ὅλα τὰ συναισθήματα ἀπὸ τῇ χαρᾷ καὶ τὴν συγκλονιστικὴν συγκίνησι ὡς τὸν ἐνθουσιασμό καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν γιὰ τὰ παιδιά τῆς Ελλάδος, τῆς ὁποίας τὴν Δόξαν, μαζὶ με τοὺς ἡρωικοὺς μαχητάς, ἀπὸ κοινοῦ ἀπεργάζονται.

Αὐτὰ ἀπὸ τὴν προβαλλομένην ταινίαν. Εἰς τὴν πραγματικότητά ὅμως ἡ ἔκτασις τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Ε.Ο.Ν. δὲν περιορίζεται μόνον εἰς αὐτά. Ἀπειρα μέλη τῆς Ὀργανώσεως, στρα-

τευμένα, ἄλλα ἐθελοντικῶς, ἄλλα ἀκολουθοῦντα τὰς κλάσεις των, μάχονται εἰς τὰ πεδία τῆς τιμῆς καὶ αἱ πληροφορίαι πού λαμβάνομεν εἶναι ὅτι παντοῦ διακρίνονται ἀμιλλώμενα πρὸς τοὺς μαχητὰς συντρόφους των καὶ εἰς ἡρωϊσμόν καὶ εἰς αὐτοθυσίαν καὶ εἰς τόλμην καὶ εἰς ἐνθουσιασμόν. Καὶ εἶναι — κατὰ τὸ πλεῖστον ἀξιωματοῦχοι τῆς Ὀργανώσεως αὐτοὶ — εὐτυχεῖς διὰ τοὺς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ προσφέρουν ἑαυτοὺς ὀλοκαύτωμα διὰ τὰ ἰδανικά πού οἱ ἴδιοι πρωτοπόροι ἐδίδαν εἰς τοὺς μικρότερούς των, μέσα εἰς τὰς φάλαγγας τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ οἱ ὁποῖοι σήμερον ἐπίσης δὲν ὑστεροῦν αὐτῶν, ὡς εἴπομεν, εἰς τὴν διεξαγομένην μάχην τῶν μετόπισθεν.

Μία, ἐνιαία καὶ ἀδιαίρετος, ἡ Νεολαία τῆς Ελλάδος καὶ εἰς τὰ εἰρηνικά καὶ εἰς τὰ πολεμικά ἔργα!

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἔργον τοῦ Ἀρχηγοῦ πού με τόσῃν ὑπερηφάνειαν ὁ πατήρ τῆς Ε.Ο.Ν. ἐπεδείκνυε προχθές:

«Εἶθε τὸ δημιούργημά μου... Ἐσείς, ὁ καθένας ἀπὸ σᾶς, εἶναι τὸ ἄτομον, ἀλλ’ ἐγὼ ἤμουν ὁ συνθετικὸς ἰσθός, πού σᾶς συνέδεσε ὅλους καὶ ἐκάμετε ἓνα σύνολον. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ μεγάλο ζήτημα: Τὸ κατὰ πόσον θὰ γινόσασθε ἓνα ἐνιαῖο σύνολο. Γιατὶ ἔτσι μονάχα κατακτᾶται τὸ μέλλον».

Κφς

Χρᾶνιμα
ΕΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΨΥΧΗ

Ἀγαπητοὶ μου φίλοι,

Ἐνας Ἰταλὸς ἀξιωματικὸς, αἰχμάλωτος στὴν Ἀθήνα, πού νοσηλευόταν σὲ κάποιο νοσοκομεῖο με μιὰ πληγὴ στὸν λαϊμό, ρωτοῦσε με φανερὴ κατὰπληξι τοὺς γιατροὺς καὶ τοὺς νοσοκόμους:

— Μὰ ἐκεῖνοι πού πολεμοῦν ἐκεῖ πάνω κι' ἐσεῖς ἐδῶ εἰστε οἱ ἴδιοι; Εἶναι κι' ἐκεῖνοι Ἕλληνες σὺν κι' ἐσᾶς;

— Φυσικά, τοῦ ἀπαντοῦσαν. Οἱ ἴδιοι κι' ἀπαραλλάκτοι.

— Περίεργο! Ἐλεγε ἐκεῖνος, ἀνικανοποίητος ἀπὸ τὴν ἀπάντησι. Εἶναι καταπληκτικό!

Κι' ὅταν τὸν ρώτησαν ποῖο εἶναι τὸ «καταπληκτικό», τοὺς ἐξήγησε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ πῶς εἶναι δυνατόν οἱ τόσο καλοὶ, εὐγενικοὶ καὶ ἀνεξίκακοι αὐτοὶ ἄνθρωποι, πού τὸν περιποιούνται καὶ τοῦ φέρνονται με τόση ἀγαθότητα καὶ προθυμία, νὰ εἶναι οἱ ἴδιοι μ' ἐκεῖνους ἐκεῖ πάνω, τοὺς ἔξαλλους, τοὺς μανιακοὺς, τοὺς ἀγριοὺς, πού με τὴ λόγῃ στὸ χέρι, με τὸ μῖσος στὰ μάτια καὶ με φοβερὰς κραυγὰς στὸ στόμα ὁρμοῦν στὴ μάχην ἀσυγκράτητοι, ἀνένδοτοι, ἀδιάφοροι μπροστὰ σὲ κάθε κίνδυνον καὶ κάθε θυσίαν.

— Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς, ἐξακολούθησε νὰ διηγῆται, ὤρμησε ἀπάνω μου, μ' ἄρπαξε ἀπὸ τὸν λαϊμό, με τράνταξε δυνατὰ καὶ μ' ἔρριξε χάμω με τόση ὁρμῇ, πού κυλιστήκαμε κι' οἱ δύο στὸ χῶμα. Παλεύοντας μαζὶ του, προσπαθοῦσα νὰ τοῦ ρίξω με τὸ πιστόλι μου, ἀλλὰ αὐτὸς με τῶλιξε καὶ μ' ἔσφιξε μέσα στὰ μπράτσα του με τέτοια δύναμιν, πού παρέλυσεν, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἔφερε τὸ στόμα του στὸν λαϊμό μου καὶ με δάγκωσε. Ἐτοί μ' ἔπιασε. Εἶναι κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος με σᾶς;

— Ὁ ἴδιος. Ἐτοί εἴμαστε ὅλοι, τοῦ ἐξήγησε ἓνας για-

τρός. Με τὴ διαφορά ὅτι ἐκεῖνος πολεμοῦσε κι' ἔτσι ἔπρεπε νὰ πολεμήσῃ: με πείσμα, με ἀγανάκτησι καὶ με μῖσος, γιατί ὑπερασπιζόταν τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Πατρίδος του. Ἐκείνην τὴ στιγμὴ ἦσατε ὁ ἐπιδρομεὺς, κι' ἔπρεπε νὰ σᾶς ρίξῃ, νὰ σᾶς τσακίσῃ, ἀκόμη καὶ νὰ σᾶς δαγκώσῃ. Τώρα πού σᾶς ἔχει πιά καταβάλεῖ κι' εἰστε ἀνίσχυρος κι' ἀκίνδυνος, θὰ τὸ θεωροῦσε ἀναξιοπρέπεια κι' ἀνανδρία νὰ μὴ σᾶς φερθῇ γενναῖα κι' εὐγενικά. Κι' αὐτὸ ἀκριδῶς κάνουμε τώρα ἐμεῖς, ὅπως θὰ τῷκανε κι' ὁ ἴδιος ἂν ἦταν στὴ θέσι μας.

Ὁ Ἰταλὸς ἀξιωματικὸς ἄκουε τὴν ἐξήγησιν με φανερὴ κατὰπληξι, ἔπειτα με μεγάλη προσοχὴ καὶ ὕστερα με βαθεῖαν συλλογὴ. Καὶ στὸ τέλος κατέβασε τὰ μάτια κι' ἔσκυε τὸ πρόσωπο...

Τὸ ἐπεισόδιον αὐτό, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, πού εἶναι ἓνα ἀπὸ ἀπειρα παρόμοια, πού γίνονται κάθε μέρα, φωτίζει καθαρά ὡς τὸ ἀγνὸ κι' ἱερὸ τῆς βάθος τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν κι' ἀποκαλύπτει σ' ὅλη τὴν ὡμορφίαν τῆς καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς τὴν ἐσωτερικὴν τῆς ὑπόστασι. Ὅμως θὰ σᾶς διηγηθῶ ἀκόμα ἓνα, ἐξ ἰσοῦ χαρακτηριστικό, πού τὸ περιγράφει σὲ μιάν ἀνταπόκρισίν του στὸ «Ἔθνος» ἀπὸ τὸ μέτωπο ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἀπ. Δασκαλάκης.

Εἶχαν φέρεῖ στὴ Φλώρινα μερικοὺς Ἰταλοὺς τραυματίες καὶ τοὺς πῆγαν στὸ νοσοκομεῖο. Στὸν σταθμὸ τοὺς εἶχαν παραλάβει παιδιά τῆς Νεολαίας καὶ γυναῖκες τραυματιοφορεῖς. Τοὺς δέχτηκαν με καλωσύνη, τοὺς πρόσφεραν τσιγάρα, τοὺς βοήθησαν στὴ μεταφορά καὶ τοὺς περιποιήθηκαν στὸ νοσοκομεῖο. Ἐκεῖνοι τῶχαν χαμέναν, σὺν νὰ μὴν ἤξευραν πού βρίσκονταν. Ξαφνικά ἓνας ἀπ' αὐτοὺς φάνηκε πῶς κατάλαβε, καὶ γυρίζοντας στὸν κ. Δασκαλάκη, πού τὸν εἶχε ἀκούσει νὰ μιλᾷ Ἰταλικά, τοῦ εἶπε σὲ τὸνο αἰγούρου καὶ βέβαιον:

— Θὰ εἶναι βέβαια τμήμα τοῦ Ἑλβετικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ!

Κι' ὅταν ὁ κ. Δασκαλάκης τοῦ ἐξήγησεν ὅτι δὲν ὑπῆρχαν ἐκεῖ Ἑλβετοὶ παρὰ μόνον Ἕλληνες, ὁ Ἰταλὸς ἔμεινε λίγη ὥρα σιωπηλὸς κι' ὕστερα γύρισε καὶ τὸ εἶπε καὶ στοὺς ἄλλους. Καὶ ξαφνικά ἀρχισαν νὰ κλαῖνε...

Μ' ἐθνικοὺς χαιρετισμοὺς
Μελῆς Νικολαΐδης

ΕΙΣ ΑΓΕΡΩΔΕΙΡΙΟΝ

ΠΙΣΤΕΥΕΙ ΑΚΟΜΗ

ΕΙΣ ΑΓΕΡΩΔΕΙΡΙΟΝ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ

Νέον ηρωϊκόν κατορθώμα του πολεμικού μας ναυτικού. Το αποδύχον «Πρωτεύς» έτορπυλλισε και έδωκε εντός της Αδριατικής το μεγάλο Ιταλικόν σκάφος «Σαρδηνία», διά του οποίου μετεφέροντο μεγάλοι ποσότητες πολεμικού όπλου και σοβαρός αριθμός όπλιτών και αξιωματικών εις ενίσχυσιν των εν Αλβανίαν ήττωμένων και άπεγνωσμένων άμυνόμενων δυνάμεων του ελσδολεύς. Το γεγονός ότι το τορπιλλισθέν σκάφος συμμετείχε νηοπομπής, ή οποία έπρωστατεύετο λοχυρότατα όπό ελγθρικόν πολεμικόν πλοίων, κατέδειξε άκόμη μίαν φοράν το θάρρος, την τόλμην και την άποφασιστικότητα που έμπνέουν το πολεμικόν μας ναυτικόν και προσέθεσεν έναν άκόμη κρίκον εις την μακράν αλυσιν των ενδόξων κατορθωμάτων του. Αψηφίσαν πάντα κίνδυνον, περιφρονήσαν τόν όγκον και την ισχύν του αντιπάλου, το υποδύχον μας έπέτρεψε εναντίον της πανισχύρου νηοπομπής και κατέστρεψεν ένα από τα μεγαλύτερα της πλοία. Το Έθνος δόλοκληρον αισθάνεται βαθύτατην ύπερηφάνειαν και θαυμασμόν προς τους νέους τούτους ήρώας του, τόν κυβερνήτην του υποδύχου κ. Μιχαήλ Χατζηκωνσταντίνου και τους λοιπούς άνδρας του, οι όποιοι, μετά τους ενδόλους άθλους του «Παναγικολής» και του «Κατοώνη», έπλούτισαν διά του νέου κατορθωμάτος των τας ενδόλους παραδόσεις του ναυτικού μας και τας χρυσάς σελίδας της Ιστορίας μας.

ΤΑ ΣΥΣΣΙΤΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ Β. ΗΠΕΙΡΟΝ

Εις τας έλευθερωθείσας πόλεις της Β. Ηπείρου ήρχισαν ήδη να λειτουργούν λαϊκά συσσίτια διά την άνακούφισιν των κατοίκων. Οι Ιταλοί άφού έδωσαν και άπαμύνησαν τους κατοίκους κατά την τυραννικήν κατοχήν, τους άπεγύμνωσαν φεύγοντες και εξακολουθούν να τους ταλαιπωρούν με τους ανάνηδρους βουδαρισμούς των. «Ηδη ή έλευθερία, που τους έχει φέρει ο νικηφόρος Έλληνικός στρατός, θα τους δημιουργήσά τας νέας σιηήκας, αι όποιαί θ' άποκαταστήσουν την ζωήν και την πρόδόν των. Άλλ' εν τώ μεταξύ αι πληγαί των είναι άκόμη άνεπλότοι και οι όροι της ζωής δυσχερείς. Καί διά τούτο άκριβώς ή Έθνική Κυβέρνησις, καταδικνούσα εύθως έξ άρχής την σπαργήν και το έυνδιαφύρον της όπέρ των άπελευθερωθέντων πληθυσμών. Διαθέ, μεταξύ άλλων, και το μέτρον των λαϊκών συσσιτίων, το όποιον αδια, ύπέρ την οικονομικήν, έχει κυρίως ήθικήν σημασίαν.

ΤΑ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΑ

Τά ταχυδρομικά ταμειύτηρια έπεκτείνονται την δράσιν των καθ' έναρσον και τας λαϊκάς ασφαλίσεις, ένα θεσμόν ο, όποιος πρόκειται άναμφισβήτητως να έξυμνηρηθή το Έλληνικόν κοινόν. Ο κρατικός αυτός οικονομικός οργανισμός, άφού ένεσώθησεν εις τας λαϊκάς τάξεις το πνεύμα της άποταμιεύσεως και έδωσε και εις το χωρικό σπείτι την εύγείρειαν της άπαιτείας της, τώρα έργεται να συμπληρώσά το έργον του διά της λαϊκής ασφαλίσεως. Μολοντι ο θεσμός έργεται προς έσσομολήν εις στιγμάς δυσκόλους, δέν αρνιέσθαι ότι θα άποδώσά άριστα άποτελέσματα.

Με πολλήν κατανόησιν και άλλην τόσην συμπάθειαν ο ήμερήσιος Έλληνικός τύπος έσχολήσας τας γενομένας πρό ήμερών δηλώσεις του πρωθυπουργού της Βουλγαρίας κ. Φιλώφ. Η διακήρυξις καθ' ήν ή Βουλγαρία δέν θ' άφεθή να παρασυρθή εις επίθεσιν κατά των γειτόνων της, καθώς επίσης και ή διαβεβαίωσις ότι ο βουλγαρικός λαός θα ύπεραιμνηθή της άνεξαρτησίας και της άκεραιότητος της χώρας του ήτο πολύ φυσικόν να έκτιμηθή και να σημειωθή από τόν τύπον και την Έλληνικήν κοινήν γνώμην.

Η Έλλάς έχει πείραν των φοδερών δυσχερειών και των κινδύνων κατά των όποιων είναι ύποχρεωμένον ν' άντιπαλαίη σήμεραν κάθε μικρόν Κράτος εν τή προσπαθεία της διαφυλάξεως της άυτοτελείας και της έλευθερίας των πολιτικών του ένεργειών. Έμπλακείσα ή ίδια εις ένα πόλεμον τόν όποιον δέν ήθέλησε και έπραξε πάλιν, τι ή ήτο έπιτετραμμένον να πράξη εντός των όρίων της τιμής και της αξιοπρεπείας διά να άποφύγη, είναι άριστα εις θέσιν να γνωρίζη ποίον τραχύν άθλον έπωμίζεται διά των δηλώσεων του άρχηγού της ή Κυβέρνησις της γείτονος

Έπιθυμεί πάντως να πιστεύη και ειλικρινώς εύχεται όως και εις την Βουλγαρίαν και εις όλας τας γειτονικάς Χώρας οι λαοί και οι Κυβερνήται κατορθώσουν ν' άρθουν εις τό άπαραίτητον ύψος, ώστε να διατηρήσουν διαυγή την προοπτικήν της έπαύριον του πολέμου αούτου, ο όποιος αξιολογεί Ιδέας και Έθνη και πρόκειται να κρίνη την τύχην και των μέν και των δέ, ίσως δι' όλοκληρους έκατονταετηρίδας. Έλπίζει, διά να έμειθα περισσότερον σαφείς, ή Έλλάς, ότι θα έκδηλωθή και εν Βουλγαρία ή αούτη κατανόησις της σημασίας της όποιαν έχει ο άγών της Έλλάδος και ή νικηφόρος αούτη έκβασις διά την ύπόθεσιν της περισώσεως της άυτοτελοϋς ύπάρξεως, όχι της ιδιικής μας μόνον, άλλ' όλων των συνοίκων λαών. Λέγομεν και εν Βουλγαρία διότι από τας άλλας γειτονικάς Χώρας άφθονοι παρέχονται αι ένδείξεις ότι ή αλήθεια αούτη κατενόηθη και έξετιμήθη εύρύτατα εις όλα τὰ λαϊκά στρώματα.

Πιστεύει άκόμη ή Έλλάς, χωρίς έπαρσιν και χωρίς καμμίαν διάθεσιν άνωφελούς και άσκοπού οήσεως, ότι μαχομένη ύπέρ της ίδιας της τιμής και έλευθερίας συμπίπτει να μάχεται συγχρόνως και διά κάτι κοινόν και άγιώτατον, δι' όλα τὰ Έθνη της καθ' ήμας Ανατολής. Διά τόν Ιδιότυπον δηλαδή πνευματικόν μας πολιτισμόν, τόν όποιον όσον και αν ύπήρξεν εις τας πηγάς και εις την καταβολήν του Έλληνικός, όλοι οι λαοί της περιοχής αούτης του κόσμου τόν ένεκολπώθησαν και τόν άφωμοίωσαν διά των αιώνων και τόν αισθάνονται ως Ιδικόν των τόσον, ώστε να συνδέουν μ' αούτον την ούσίαν της ήθικής και πνευματικής των ύπάρξεως.

«Αγωνιζόμεθα δι' άγαθά, των όποιων ή σημασία υπερεβαίνει τὰ σύνορά μας και τὰ σύνορα τὰ Βαλκανικά και έπεκτείνεται έφ' όλης της Άνθρωπότητος. Πρέπει να εύχαριστήσωμεν τόν Θεόν, διότι ή πρόνοια Αούτου προώρισεν έκ νέου την Έλλάδα πρόμαχον εις τούτους ύψηλους άγώνας».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΤΩΝ

Αθρόαι καταφθάνουσιν εις την Κεντρικήν Διοίκησιν της Ε.Ο.Ν. αι εύχαριστίαι των ήρωικών πολεμιστών του Μετώπου διά την συμβολήν της Κ.Υ.Α.Μ. εις τόν Ιερόν άγώνα. «Κάθε φορά, γράφουν, που παίρνουμε τὰ δώρα της, νοιώθουμε την ιδιαίτερη χαρά πώς οι Νέοι της Έλλάδος στέκουν πλάι μας και ή πνοή τους όρροίζει τόν σκληρό άγώνα μας. Είναι τὰ χέρια που θα συνεχίσουν αύριο τό έργο μας. Τους εύχαριστούμε όλους. Τά δέματα, τὰ βιβλία, ή άμχαγωγία που μάς δίδει με την «Έξορμησι» — που διαβάζεται άπληστα — ή «Νεολαία» και τό θαυμάσιο «Πολεμικό της Ημερολόγιο» και όλες οι άλλες έκδηλώσεις της Κ.Υ.Α.Μ. γίνονται δεκτά από όλους μας με την μεγαλύτερη συγκίνησι, γιατί μέσα τους βρίσκομε την Έλλάδα, που μένει πίσω μας και την καρδιά της που χτυπά για μάς και μάς έμψυχώνει στό να φέρωμε σέ πέρας τό έργον της Νίκης...»

ΟΙ ΟΜΗΡΟΙ

Νέον Ιταλικόν σίσχος: Οι όμφοι, τους όποιους, παρά πάντα νόμον και παρά πάσαν ήθικήν, συνέλαβαν από τας πόλεις, από τας όποιās έξεδύκοντο, και τους μετέφεραν εις άγνωστα μέρη. Αστρική αούτογρημα έλέργει, άναταία των ανάνηδρων βουδαριστών των γυναικοπαίδων των άνοχυρών πόλεων. Άναδριοι και εις την περίπτωσιν αούτην, άνάκαιο ν' άντιπαρσταθούν άποτελεσματικά εις τους ήρωικούς μας μαχητάς, έστράφησαν και πάλιν κατά όύτων και άντιπαρστασίαν γυναικών, γερόντων, παιδιών, άκόμη και βρεφών, και τους άνήρπασαν και τους άπέκρυψαν κατά τόν ίδιον τρόπον, κατά τόν όποιον ένεργούν και οι κακούργοτεροι γκάγκστερς άποβλέποντες εις πλούσια λύτρα. Άλλ' ήδω δέν γαρουν λύτρα. Έδω θα ύποστούν άναμφισβήτως τὰ έπίχειρα της άτιμου πράξεως της. Η Έλλάς έχει κρατήσει σημείωσιν των όνοματών των άπαχθέντων. Ότι δάποτε τυχόν ήθελον πάθει αούτοι, θα τό πληρώσουν οι Ιταλοί εις τό έκατοντοπλάσιον.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΕΞΘΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Πρώτη: Οι θαλαγγίται μας έργάζονται άνάκοντα διά την περιούλησιν ειζών διά τους στρατιώτας μας.

Τελευταία: Άνοι: Παίδων πυροδόν εις τό μέτωπον έτοιμον προς βολήν.

Κάτω: Στρατιώτης καθήμενος έπάνω εις καταστραφέν όπό του πυροβολικού μας Ιταλικόν πυροδόν.

Η ΑΠΗΧΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΜΑΣ ΕΠΟΠΟΙΪΑΣ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΜΑΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΦΑΛΑΓΓΙΤΟΥ

Καθόμουν λοιπόν κάπου να ξεποστάσω, όταν άρχισε να ακούεται από μακριά ο γνώριμος βόμβος των κινητήρων των αεροπλάνων. Άνησυχά τα κεφάλια σηκώθηκαν προς την κατεύθυνσή τους, προσπαθώντας να τα διακρίνουν μέσα στα σύννεφα. Δεν πέρασε πολλή ώρα και φάνηκαν. Ένα-δύο-τρία. Έξ... οκτώ. «Δικά μας φαίνεται πώς είναι για να μη τους ρίχνουν», μου λέει ένα Κρητικόπουλο, που καθόταν δίπλα μου. Δεν πρόλαβα να απαντήσω, όπότε τα βλέπουμε να στρίβουν και να φεύγουν, εξαφανιζόμενα μέσα στα σύννεφα. Μά σε λίγο να τα πάλι. «Κοντόβολοι κόβουν» μου λέγει το Κρητικόπουλο χαμογελώντας. Το κακόμοιρο, που νόμιζε τι το περίμενε!...

Ένα σφύριγμα ξεοχίζει την ατμόσφαιρα, κατόπιν δεύτερο και έπειτα τρίτο, διά να τα διαδεχθή ο βαρύς γδοῦπος των εκρήξεων. «Χάμω όλοι, ακούεται μία φωνή, χάμω όλοι». Ποιός ακούει όμως; Φωνές τρόμου άντηχούν από παντού, οίμωγες τραυματισμένων ακούονται, πάταγος σπιτιών που γκρεμίζονται δονεί την ατμόσφαιρα, την όποιαν εξακολουθούν να διασχίζουν τ' απαίσιμα σφυρίγματα των βομβών, που κατά δέσμες έρριχναν οι Ιπτάμενοι δολοφόνοι. Καί τότε — κύριε Μεταξά, ήθελα να σ' είχα κοντά μου για να αναγαλλιάση ή ψυχή σου για ό,τι έκανες — μέσα στην κοσμοχαλασιά ξεπετάχθηκε το «νεολαιάκι». Βεργολιγερό, με το σκουφάκι του ψηλά, με την άσπρη γραβάτα του ανεμίζομένη στόν αέρα, τινάχθηκε ανάμεσα στόν κόσμο, που σατισμένος έτρεχε χωρίς να ξέρη που να πάη.

— Άπ' εδώ, άπ' εδώ έχει καταφύγιο, ακούεται άτρόμητη ή φωνή του. Έδώ κυρούλα, εδώ μικρή, άπ' εδώ μπάρμπα, έμπρός, έμπρός, άντε, γειά σας. Έμπρός όλοι!...

Σάν σφοῦρα γυρίζει παντού. Σπρώχνει τούς στρατιώτες, δείχνοντάς τους που να κρυφθούν, άρπάζει το μικρό στα δυνάτα του χέρια και τ' σφειδονίζει

στό δρυγμα, βοηθάει τη γρηούλα να τρέξη, ενώ ή φωνή του ακούεται άτρόμητη εις τό διάλειμμα των εκρήξεων:

— Μην τά χάνετε. Πηδάτε στα δρύγματα. Οι άλλοι στο καταφύγιο. Νά, μωρέ, εκεί, εκεί είναι και, ανοίγοντας τά χέρια του, μάς έδειχνε που να τραθήξουμε.

Ξαπλωμένος χάμω το έβλεπα και τό καμάρωνα, όπότεν μία κοντινή εκρηξίς μ' έκανε να κρύψω το κεφάλι και να κλείσω τά μάτια. «Όταν τ' ανοίξα, τό «νεολαιάκι» είχε εξαφανισθή. Είχε εξαερωθή. Έπεσε άντικρύζοντας κατάμουτρα τόν θάνατον. Έπείσε ό Φαλαγγίτης άγωνιζόμενος να σώση τούς άλλους.

Ο Φαλαγγίτης έπεσε κατά τρόπο που δεν τίμησε μόνο, αλλά και δόξασε τη στολή του. Καί τό έπικυρώνει ό στρατιωτικός διοικητής της περιφέρειας, όπου βρήκε τόν θάνατον ό Φαλαγγίτης, με ένα συγκινητικό τηλεγράφημα.

Π. Κουκής

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΞΟΡΜΗΣΕΩΣ

Άπό έπιστολήν νεαρού πολεμιστού, ή όποία έλήφθη προσφάτως από τό μέτωπον, άποσπώμεν την ακόλουθον θαυμασίαν περιγραφήν μιας έξορμήσεως του στρατού μας εις μίαν από τας τελευταίας μάχας.

«... Την νύχτα έπέρασε τό όρειβατικό χωρίς να καταλάβουν τίποτε οι Ιταλοί αυτό καλά, τά μουλάρια

μας περνούν όπως-πως και από όπου ήποτε. Τό «βαρέο» όμως δεν είναι παίξε-γέλασε. Περί τις 7 χιλιάδες όκάδες ζυγίζει κάθε κομμάτι και οι στρατιωτικοί κανονισμοί όλου του κόσμου λένε ότι, για να περάση, χρειάζεται τέτοιος δρόμος, με τόσο πλάτος και τόσο κατάστρωμα. Άλλά οι κανονισμοί έχουν πιά ξεσχασθή εδώ επάνω στα κατσάβεραχά μας. Η διαταγή έλεγεν ότι έπρεπε να περάσουν και έπέρασαν. Πώς και από που; Ένας θεός τό ξέρει. Τά τρακτέρ που τραβούν τά κανόνια είχαν κολλήσει στα χιόνια και στις λάσπες της χαράδρας. Καί τότε πυροβολείται και έλάται, αξιωματικοί και άνδρες, γιατροί και νοσοκόμοι, χωμένοι ως τη μέση στα νερά και στις λάσπες, έσήκωσαν κυριολεκτικώς στα χέρια τά τρομερά αυτά κανόνια και τά έπέρασαν και τά άνέβασαν και τά έστησαν εκεί όπου έπρεπε να στήθούν.

Ξημέρωσε ή προχθεσινή ήμέρα... Λιακάδα άθηνάικη, που έκανε να άστραποβολούν τά χιόνια γύρω μας. Η πυροβολαρχίες μας όλες στη θέσι τους. Τό όρειβατικό, τό πολήμα αυτό της πολεμικής μηχανής, έκανε την άρχή. Άλλά ήταν πυροβολικό αυτό με τις κανονικές βολές, κατά σχετικά χρονικά διαστήματα, ή όπλοπολυδόλο;

Άλγο άργότερα άρχισε τό βαρύ, τό τρομερό βαρύ. Οι βράχοι των βουνών και τά φαράγγια έτρίζαν, τά λιγοστά ξερά δένδρα έκυμάτιζαν από μία άόρατη

πνοή άνέμου και ή φύσις όλόκληρη γύρω μας άντηχοῦσε. Δεκαέξη μεγάλα κανόνια έξενοῦσαν συνεχώς φωτιά. Καί κάθε όδισ των έπεφτε άκριδώς στο στόχο της, έκανε την καταστροφή που έπρεπε να κάνει. Οι λίγοι Άρβανίτες, που είχαν μείνει στα γύρω χωριά των πανύψηλων βουνών, μαζεῦτηκαν και έκοίταζαν σάν μωρά. Ο θαυμασμός, ό τρόμος, ή κατάπληξις έζωγραφίζοντο στην έκφρασί των.

Δυό-τρείς ώρες μόνο κράτησε τό πανηγύρι. Αυτό έφθανε, δεν χρειαζότανε παραπάνω. Τό περικό άπλώθηκε τώρα μπροστά μας, με την άθάνατη λόγχη στο χέρι. Ένα τεράστιο «Άέρα!» υψώθηκε προς τόν ούρανό, ένα «Άέρα!», που υπέρσχυε και των κεραυνών του πυροβολικού άκόμα, που έγέμιζε φαράγγια, λόγγους και ψυχές, έγέμιζε πρό παντός κάθε έλληνική ψυχή. Τά μάτια έβούρκωσαν και, σε λίγο, επάνω στο παρατηρητήριο εκλαίγαμε όλοι σάν μαρά παιδιά. Η έλληνική ψυχή, φυγή των αίωνων, της Ιστορίας και της δόξας, ξαναζούσε πάλι εκείνη τη στιγμή. Άπό πάνω μας οι Ιταλοί, με δεκάδες αεροπλάνων, μάς έπολυβολούσαν συνεχώς. Άλλά ούτε τούς έπροσέχαμε.

Τό ένα μετά τό άλλο έπεσαν τά υψώματα οι Ιταλοί έφυγαν, πετώντας ό,τι είχαν και δεν είχαν. Σε λίγο μάς έφθασαν 100 Ιταλοί, οι πρώτοι αιχμάλωτοι. Μάς εκύτταζαν όχι τρομαγμένοι ή φοβισμένοι, αλλά με τά μάτια γουρλωμένα, σάν να έβλεπαν φαντάσματα ή όντα έξωτικά. Λίγο άργότερα, ένας αιχμάλωτος άνθυπολογαγός μου έλεγε: «Μαζί σας δεν μπορεί να τά βάλη κανείς. Έκτός από την όρμητικότητα σας, κάνετε και πόλεμο έπιστημονικό». Έστράφηκε τότε ό άνθυπολογαγός προς τόν Ιταλό Ιατρό, που ήταν επίσης αιχμάλωτος και του είπε Γερμανικά, χωρίς να φαντάζεται, βέβαια, ότι τά καταλαβαίνο: Δεν πρέπει να λυπούμαστε όποιοςδήποτε στρατός και άν ήταν, θά τόν ένικούσαν αυτοί εδώ».

Στ. Άγγελομάτης

Τά κανόνια μας βροντούν κι' οι Φαράγγια παίρνουν δρόμο!...

ΝΑΥΤΙΚΟΝ καὶ Ἀστρονομία

Θά φανῇ ἴσως εἰς μερικοὺς παρά-δοξον πῶς τὸ Ναυτικὸν ἔχει σχέσιν μετὰ τὴν Ἀστρονομίαν καὶ τὰς ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις. Καὶ ὅμως ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι καὶ αἱ δύο αὐταὶ ἐπιστήμαι, ἡ Ἀστρονομία δηλαδὴ καὶ ἡ Ναυτική, σχετίζονται πολὺ μεταξύ των μέχρι τοιοῦτου μάλιστα σημείου ὥστε νὰ ἡμποροῦμε νὰ εἰπώμεν ὅτι, ἂν δὲν εἴχαμε τὰς ἀστρονομικὰς μελέτας καὶ παρατηρήσεις, τὸ ναυτικὸν καὶ ἡ ναυσιπλοία θὰ εὐρίσκοντο ἀκόμη εἰς πολὺ πρωτόγονον κατάστασιν. Οἱ ναυτικοὶ μὲ τὰ πλοῖα των δὲν θὰ ἡμποροῦσαν νὰ πλέουν τοὺς ὠκεανούς καὶ τὰς μεγάλας θαλάσσας, παρὰ μόνον εἰς τὰς μικρὰς θαλάσσας καὶ πλησίον εἰς τὰς ἀκτὰς τῶν ὠκεανῶν.

***

Κάθε πλοῖον ποῦ θέλει νὰ ταξιδεύσῃ εἰς τὰς ἀνοικτὰς θαλάσσας, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα ἐφόδια ποῦ πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ πάρῃ μαζί του, πρέπει νὰ ἐφοδιασθῇ καὶ μετὰ μερικὰ ἀστρονομικὰ ὄργανα, μετὰ ἀστρονομικὰ βιβλία καὶ μετὰ πρόσωπα ἐξηκνημένα διὰ τὴν ἐργασίαν ποῦ θὰ γίνῃ κατὰ τὸν πλοῦν του. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ εἶναι συνήθως ὁ πλοίαρχος, ἢ ἕνας ἄλλος ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀντικαθιστοῦν τὸν πρῶτον πλοίαρχον. Τὰ ὄργανα δὲ εἶναι ἕνα ἢ δύο ἀκριθεῖς χρονόμετρα καὶ ἕνας ἑξῆς ποῦ χρησιμεύει διὰ νὰ γίνωνται τὴν νύκτα παρατηρήσεις τῆς Σελήνης ἢ ἄλλων λαμπρῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ, πλανητῶν ἢ ἀπλανῶν.

Ἡμποροῦν ὅμως νὰ γίνων καὶ παρατηρήσεις τῆς θέσεως τοῦ Ἥλιου καὶ ἔτσι, ἂν τὴν νύκτα εἶναι σκεπασμένον τὸ οὐρανὸς μὲ σύννεφα, νὰ ἡμποροῦν νὰ κάμνουν παρατηρήσεις τὴν ἡμέραν. Τὰ ἀστρονομικὰ βιβλία ἢ, ὅπως εἰδικῶς ὀνομάζονται, «ἀστρονομικαὶ ἐφημερίδες» ἢ «ναυτικαὶ ἐφημερίδες», περιέχουν μέσα τὰς διαφόρους θέσεις ποῦ θὰ ἔχουν διάφορα ἀστρα κατ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους.

Ὁρισμένα δηλαδὴ ἀστεροσκοπεῖα ἢ ἀστρονομικὰ κέντρα ὑπολογίζουν ἕνα ἢ δύο χρόνια προηγουμένως τὰς διαφόρους θέσεις τοῦ Ἥλιου, τῆς Σελήνης, τῆς Ἀφροδίτης, τοῦ Ἄρεως,

τοῦ Διός, τοῦ Κρόνου, καὶ μερικῶν λαμπρῶν ἀπλανῶν ἀστέρων διὰ τὰς διαφόρους ἡμερομηνίας τοῦ ἐρχομένου ἔτους. Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ τὰ δημοσιεύουν εἰς εἰδικὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦν οἱ ναυτικοί, ὅταν ταξιδεύουν εἰς τοὺς ὠκεανούς.

Ὅταν λοιπὸν ὁ ναυτικὸς ποῦ εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν καὶ δὲν ἔχει ἐπομένως πλησίον του ξηρὰν, θελήσῃ νὰ εὐρῇ τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται τὸ πλοῖόν του, νὰ προσδιορίσῃ δηλαδὴ τὸ στίγμα τοῦ πλοίου ὅπως λέγουν οἱ ναυτικοί, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ κάμῃ ἀστρονομικὴν παρατήρησιν μετὰ τὸν ἑξῆς. Σκοπεῖ δηλαδὴ ἕνα ἀστὲρα ἢ τὴν Σελήνην τὴν νύκτα ἢ τὴν ἡμέραν τὸν Ἥλιον, καὶ εὐρίσκει τὴν ἀκριθεῖς θέσιν των ἐπάνω εἰς τὴν οὐράνιον σφαῖραν διὰ τὴν ὀρισμένην ἀκριθεῖς ὥραν ποῦ βλέπει συγχρόνως εἰς τὸ χρονόμετρον του. Ἐπειτα, ἀπὸ τὴν ἀστρονομικὴν ἐφημερίδα λαμβάνει τὰς συντεταγμένας τοῦ ἀστρου ποῦ παρετήρησε καὶ μετὰ τὴν βοήθειαν ὀρισμένων μαθηματικῶν τύπων εὐρίσκει ἀμέσως τὴν ἀκριθεῖς θέσιν τοῦ πλοίου του. Ὁ πλοίαρχος πρέπει νὰ γνωρίζῃ μετὰ μεγάλην ἀκρίθειαν τὴν ὥσαν τῆς παρατηρήσεως, διότι σφάλμα ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας τοῦ δίδει θέσιν ἐσφαλμένην κατὰ ἀκετὰ χιλιάμετρα. Ἐτσι, ἂν ἕνα πλοῖον εὐρίσκεται ἐν κινδύνῳ, δὲν δὲν δίδῃ τὴν ἀκριθεῖς θέσιν του, δὲν ἡμποροῦν νὰ τὸ εὕρουν τὰ ἄλλα πλοῖα ποῦ θὰ τρέξουν νὰ τὸ βοηθήσουν.

Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ χρειάζεται νὰ γνωρίζῃ ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου, ἐμπορικοῦ ἢ πολεμικοῦ, καὶ μάλιστα τοῦ πολεμικοῦ, μετὰ μεγάλην ἀκρίθειαν τὴν θέσιν ποῦ εὐρίσκεται εἰς κάθε στιγμήν καὶ δι' ἄλλους λόγους. Εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυβερνήτου ὑπάρχουν διάφοροι χάρται ἐπάνω εἰς τοὺς ὁποίους εἶναι σημειωμένα διάφορα μικρὰ ξηρονήσια ποῦ εὐρίσκονται μέσα εἰς τοὺς ὠκεανούς, ἢ ἄλλοι τόποι εἰς τοὺς ὁποίους δημιουργοῦνται ἰσχυρὰ ρεύματα ἢ ὑπάρχουν ὕδαλοι, πράγματα δηλαδὴ ποῦ πρέπει νὰ ἀποφύγῃ τὸ πλοῖον κατὰ τὸν πλοῦν του. Ὁ πλοίαρχος λοιπὸν χαράσσει τὴν γραμ-

μὴν ἐπάνω εἰς τὸν χάρτην, τὴν γραμμὴν δὲ αὐτὴν θὰ ἀκολουθήσῃ τὸ πλοῖον κατὰ τὴν πορείαν του. Ἀλλὰ εἰς τὸν δρόμον θὰ παρουσιασθοῦν διάφορα ἐμπόδια, τρικυμία, ἀνεμοὶ ἰσχυροὶ κλπ., ποῦ θὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν γραμμὴν πλεώσεως ποῦ ἔχει χαράξει. Καὶ τὴν γραμμὴν αὐτὴν θὰ τὴν εὐρίσκῃ εἰς κάθε στιγμήν μετὰ τὰς ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις τὰς ὁποίας θὰ κάμῃ. Ἐτσι τὸ πλοῖον θὰ ἡμπορέσῃ νὰ ἀποφύγῃ τὰ ξηρονήσια, τὰς ὕδαλους καὶ τὰ ἄλλα ἐμπόδια ποῦ θὰ συναντήσῃ εἰς τὸν δρόμον. Ἐπίσης, μετὰ τὴν βοήθειαν τῶν χαρτῶν, τῶν ἀστρονομικῶν ἐφημερίδων, τῶν χρονομέτρων, τοῦ ἑξῆς καὶ τοῦ ἀστυρμάτου ἡμπορεῖ ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου νὰ τὸ κατευθύνῃ εἰς ὀρισμένον λιμένα, τὸν ὁποῖον διὰ πρῶτην φοράν ἐπισκέπτεται. Εἶναι βέβαιος τότε ὅτι εἰς τὸ ταξίδι του δὲν θὰ συναντήσῃ κανένα κίνδυνον καὶ θὰ ὀδηγήσῃ τὸ πλοῖόν του ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς τὸν λιμένα ποῦ θέλει νὰ ἐπισκεφθῇ.

Ὁ καθένας καταλαβαίνει ὅτι καὶ διὰ τὰς μετακινήσεις τοῦ πολεμικοῦ στόλου χρειάζεται νὰ βοηθήσῃ καὶ ἡ Ἀστρονομία, παρέχουσα εἰς τὸ Ναυτικὸν ὀρισμένα ἀστρονομικὰ στοιχεῖα. Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Ναυτικοῦ ἐκπαιδεύονται εἰς τὴν Ναυτικὴν Ἀστρονομίαν ἢ Κοσμογραφίαν—ὅπως τὴν λέγουν ἄλλοι—καὶ τὰ μαθήματα αὐτὰ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα μαθήματα τῶν Ναυτικῶν Σχολῶν. Ἐπὶ πλέον, τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν ἔχει δημιουργήσει καὶ ἰδιαίτερον εἰδικὴν ὑπηρεσίαν, ἢ ὁποία, μετὰ τῶν ἄλλων ἐργασιῶν ποῦ ἔχει νὰ κάμῃ, εἶναι καὶ ἡ ἐκδοσις τῶν Ἀστρονομικῶν Ἐφημερίδων τὰς ὁποίας χρησιμοποιοῦν τὰ πολεμικὰ καὶ ἐμπορικὰ σκάφη. Ἡ ὑπηρεσία αὕτη, ποῦ φέρει τὸ ὄνομα Ὑδρογραφικὴ Ὑπηρεσία, ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς ἐρήνης, καὶ τώρα ἐν πολέμῳ, παρέχει εἰς τὸ Ναυτικόν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων πλείστα ἀστρονομικὰ στοιχεῖα ποῦ χρειάζονται δι' ὅλον τὸν στόλον, τὸν στόλον τῆς ἐπιφανείας, τὸν ὑποβρυχιακὸν καὶ τὸν ἐμπορικόν, ποῦ εὐρίσκονται ἐν συνεργασίᾳ διὰ νὰ δημιουργήσουν καὶ αὐτοί, μαζί με τὸν στρατὸν τῆς Ξηρᾶς καὶ τὸν Ἀεροπορικὸν Στόλον, τὰς σελίδας τῆς δόξης τὰς ὁποίας ζητεῖ σήμερον ἡ Πατρίς μας ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἕλληνας.

Σεῖριος

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Ο ΥΠΕΔΑΦΙΚΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

Ἡ νικηφόρος προέλασις τῶν ἑλληνικῶν στρατευμάτων ἐπὶ τοῦ ἀλβανικοῦ ἐδάφους δὲν ἀποδίδει μόνον τὴν ἐλευθερίαν εἰς ἀκραίοντες ἑλληνικοὺς πληθυσμούς, ὅπως εἶναι οἱ κάτοικοι ὁλοκληρῶς τῆς Β. Ἠπείρου, ἀλλὰ μᾶς προσκόμειν ἐκτὸς τῶν ἐθνικῶν καὶ μεγίστας ἀξίας καὶ οὐδαιότητος οἰκονομικὰ ὄφελι.

Τὸ ὄρεον τῆς Ἀλβανίας ἐδαφος, τὸ ὁποῖον ἐκ πρώτης ὁψεως δὲν μπορεῖ νὰ ἀποδώσῃ παρὰ ὀλίγα κτηνοτροφικὰ προϊόντα, κρύπτει εἰς τοὺς κόλπους του ἀνεκτιμήτους θησαυρούς.

Εἰς διάφορα σημεία τῆς χώρας ὑπάρχουν μεταλλεύματα χαλκοῦ, ὀρυκτοῦ ἀνθρακί, γύψου, ἀμίαντος, σιδήρου, θείου, χαλκός καὶ ὀδοντογάνθρακος.

Εἰς τὴν λεκάνην τῆς Κορυτσᾶς καὶ τῆς Μπιγλιτσᾶς εὐρίσκονται εἰς μεγάλην ἔκτασιν ἀρίστης ποιότητος λιγνίται. Εἰς τὸ χωρίον Μιμαλιάγι ὑπάρχει ὁ μεγάλης θερμαντικῆς δυνάμεως λιθάνθρακίτης καὶ εἰς τὴν Πέχωσαν καὶ τὴν Καρνίτσαν—νοτίως τῆς Κορυτσᾶς—οὐδαια μεταλλεῖα χαλκοῦ.

Ὑπάρχουν ἐπίσης εἰς τὴν πε-

ριφέρειαν Κορυτσᾶς χαλκοῦχοι σιδηροπυρίται περιέχοντες 3 γραμμάρια χρυσοῦ κατὰ τόννον μεταλλεύματος.

Τὸ κατ' ἐξοχὴν ὅμως πλούσιον ὄρυκτον τῆς Ἀλβανίας εἶναι τὸ πετρέλαιον, τοῦ ὁποῖο ἡ Ἑλλάς στερεῖται παντελῶς.

Αἱ πετρελαιοφόροι πηγαὶ εὐρίσκονται ὀλίγον βορειότερον τοῦ Βερατίου πρὸς τὸ ὁποῖον σήμερον προελαύνει νικηφόρος ὁ ἑλληνικὸς στρατός, καὶ ἐπὶ τῆς κοιλάδος τοῦ Δεσῶλη κατὰ μῆκος τῶν κλιτύων ἐνὸς ὄρους.

Τὸ ἀσφαλτῶδες ἀκάθαρτον πε-

τρέλαιον τῶν πηγῶν αὐτῶν περιέχει 40% βενζίνη, μεγάλην ποσότητα ἀσφάλτου καὶ ἄλλα ὑποπάργωγα τοῦ πετρελαίου. Ἡ πετρελαιοφόρος ἔκτασις, ἢ ὁποία συντόμως θὰ περιέλθῃ εἰς τὴν κατοχὴν μας, κατέχει 700 ἑκτάρια καὶ ἀριθμῇ 500 γεωτρωπικούς πύργους μετὰ ἐτήσιαν παραγωγὴν 180 χιλιάδων περίπου τόννων.

Τὸ πολυτίμητον αὐτὸ προϊόν, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ Αὐλώνος μεταφέρεται εἰς τὴν Ἱταλίαν, συντόμως θὰ περιέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ καλύψῃ ἐξ ὁλοκληρῶν τὰς ἀνάγκας τῆς εἰς ἀσφάλτον καὶ ἀκάθαρτον πετρέλαιον.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

26^Η ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Εὐαγγέλιον (Λουκᾶ ιθ' 1-10)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ διήρχετο ὁ Ἰησοῦς τὴν Ἱερικῶν, καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ὀνόματι καλούμενος Ζακχαῖος, καὶ αὐτὸς ἦν ἀρχιτελώνης, καὶ οὗτος ἦν πλούσιος, καὶ ἐζήτει ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν τίς ἐστί, καὶ οὐκ ἠδύνατο ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ὅτι τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν. Καὶ προσδραμὼν ἐμπροσθεν ἀνέβη ἐπὶ συκομορέαν, ἵνα ἴδῃ αὐτόν, ὅτι ἐκεῖνης ἐμελλε διέρχεσθαι. Καὶ ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τόπον, ἀναβλέψας ὁ Ἰησοῦς εἶδεν αὐτόν καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ζακχαῖε, σπεύσας κατέβη· σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μέναι. Καὶ σπεύσας κατέβη, καὶ ὀπεδέξατο αὐτόν χαίρων. Καὶ ἰδόντες πάντες διεγύγνουν λέγοντες ὅτι παρὰ ἀμαρτωλῷ ἀνδρὶ εἰσῆλθε καταλῦσαι. Σταθεὶς δὲ Ζακχαῖος εἶπε πρὸς τὸν Κύριον· Ἰδοὺ τὸ ἡμῶν τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, διδωμι τοῖς πτωχοῖς, καὶ εἰ τίς τις ἐξ ἐμοὶ ἀφάρτησεν, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ὅτι σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ ἐστιν. Ἦλθε γὰρ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σώσαι τὸ ἀπολωλός.

Ἀπόστολος (Α' Πρὸς Τιμόθεον δ' 9-15)

Τέκνον Τιμόθεε, πιστὸς ὁ λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἀξίος· εἰς τοῦτο γὰρ καὶ κοπιῶμαι καὶ δεικνύμεθα, ὅτι ἡλίπισμον καὶ Θεῷ ζῶντι, ὃς ἐστὶ Σωτὴρ πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστὸν.

Παράγγελλε ταῦτα καὶ διδάσκει. Μήδεις σου τῆς νεότητος καταφρονεῖται, ἀλλὰ τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀντιστοφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνείᾳ. Ἔως ἐρχομαι, πρόσεχε τῇ ἀναγνώσει, τῇ παρακλήσει, τῇ διδασκαλίᾳ. Μὴ ἀμέλει τοῦ ἐν σοὶ χάρισματός, ὃ ἐδόθη σοὶ διὰ προφητείας μετὰ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ προεστέρου. Ταῦτα μέλετα, ἐν τούτοις ἴσθι, ἵνα σου ἡ προκοπὴ φανερά ᾖ ἐν πάνιν.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΕΣ ΨΥΧΙΟΓΝΩΜΙΕΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Ὁ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς εἶναι ἓνας ἀπ' τοὺς μεγάλους διδασκάλους τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐἵνας ἀπ' τοὺς μεγάλους ἀγωνιστὰς τῆς Πίστεώς μας.

Ἐξῆς στὴν ἐποχὴ πού ὁ Χριστιανισμὸς βγαίνοντας ἀπ' τοὺς διωγμούς τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων, ἀντιμετώπιζε καινούργιους ἐχθρούς, τοὺς αἰρετικούς, πού προσπαθοῦσαν νὰ νοθεύσουν, νὰ διαστρέψουν καὶ στὸ τέλος νὰ ἐξαφανίσουν τὴν ἀληθινὴ, τὴν Ὀρθόδοξη πίστι.

Καὶ πῶς στὰ χρόνια τῶν διωγμῶν βρέθηκαν ἐκατομμύρια μαρτύρων, πού ὤψωναν ἀτρόμητοι τὸ ἀνίσταμαι τοὺς μισοῦσαν τοὺς Ρωμαίους διδασκὰς, καὶ πότισαν μὲ τὸ αἷμά τους τὸ δένδρο τῆς ἀγίας θρησκείας τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, ἐστὶ καὶ τώρα. Βρέθηκαν οἱ μεγάλοι μαχηταί, οἱ φωτισμένοι διδασκαλοὶ, οἱ φωστῆρες τῆς Ἐκκλησίας, πού μὲ τοὺς ἐμπνευσμένους λόγους τῶν καὶ τὰ σοφὰ τῶν βιβλία, ἀνέκρουσαν τὴν βέβηλες διδασκαλίαν τῶν ἀπίστων.

Ἀνάμεσα λοιπὸν σ' αὐτοὺς λάμπει κ' ἡ μορφή τοῦ Γρηγορίου.

Γεννήθηκε σ' ἓνα χωριὸ κοντὰ στὴ Ναζιανζὸς τῆς Καππαδοκίας. Προικισμένος μὲ σπάνια χάρισμα, ἀφωσιώθηκε ἀπὸ μικρὸς στὰ γράμματα.

Διέφυγε γιὰ μάθησι. Σπούδασε στὴν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας, ὕστερα στὴν Καισάρεια τῆς Παλαιστίνης καὶ ὕστερα στὴν Ἀλεξάνδρεια, χρόνια πολλά. Μὰ δὲν τὸν ικανοποίησαν ὅσα εἶχε μάθει. Ἦθελε νὰ διδαχθῇ ἀκόμη περισσότερα. Κι' ἀποφασίστην νάρθῃ στὰς Ἀθήνας. Ἐδῶ στὰς Ἀθήνας τὰ χρόνια ἐκεῖνα ὑπάρχουν πάλι μεγάλες Σχολές. Ἐ-

σπούδασε φιλοσοφία καὶ ρητορικὴ κι' ἄλλες ἐπιστήμες. Ἐμεῖν στὰς Ἀθήνας κάπου ἕξη χρόνια, μαζί μὲ τὸ Μέγα Βασίλειο, πού τὸν εἶχε σὺν ἀδελφῷ.

Ὅταν ἤρθε πίσω στὴν πατρίδα του, ἔμεινε λίγο ἐκεῖ, κι' ὕστερα πῆγε νὰ συναντήσῃ πάλι τὸν ἀγαπημένον φίλον τοῦ Βασιλείου. Ὁ Βασίλειος ἔμεινε τότε σ' ἓνα ὠραῖο πατρικὸ τοῦ κτήμα κοντὰ στὸν Εὐξείνιο Πόντο. Ἐκεῖ ἔμειναν ἀρκετὰ οἱ δύο φίλοι, ἀφωσιωμένοι σὸ Θεὸ καὶ μελετῶντας τὴν Ἁγία Γραφὴ καὶ τὴ θεολογικὴ ἐπιστήμη. Ἀργότερα γύρισε στὴ Ναζιανζὸ, ὅπου χειροτονήθηκε πρεσβύτερος.

Πέρασαν λίγα χρόνια, κι' ὁ Βασίλειος, πού ἐν τῷ μεταξύ εἶχε ἀνιῇ στὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον τῆς Καισαρείας, ἐχειροτόνησε τὸν Γρηγόριον ἐπίσκοπο σὲ μιὰ πόλιν, τὰ Σάσιμα. Ἀλλὰ ὁ Γρηγόριος, φύσις ἱρημικὴ, δὲν ἤθελε ν' ἀναμίσχῃ στὴν τὴν τὴν πόλιν τοῦ κόσμου. Γι' αὐτὸ σὲ λίγο ἐξέκρινε γιὰ τὴ Σελεύκεια, κι' ἐκεῖ ἔζησε λίγα χρόνια σὲ μοναζιά. Προσευχόταν καὶ μελετοῦσε.

Ἀλλὰ ὅσο κι' ἀν' ἡ ταπεινότης τοῦ ψυχῇ ἀπέφηνε τὴν ἐπιδείξει, ἡ φήμῃ τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀρετῆς του εἶχε φθάσει παντοῦ. Καὶ τότε οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἰστέλλαν νὰ καὶ τὸν παρακαλέσαν θερμὰ νάρθῃ στὴν πρωτεύουσαν, γιὰ νὰ διδάξῃ καὶ νὰ φωτίσῃ τὸ λαόν. Ἦταν δύσκολα τότε τὰ χρόνια γιὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν στὴν Πόλιν. Οἱ ἀρειανοί, φοβεροὶ αἰρετικοί, πού δὲν ἐπίστευαν στὴ θεότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔκαναν θραύσι.

Ὁ Γρηγόριος πού ἤξερε τὴν κατάστασιν, δὲν ἐδείχθηκε καθόλου. Ἰσα-ἰσα αὐτὸν ἔλαμ-

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶχε τόση πεποίθησι διὰ τὸ κέρυσμα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας ἵταν γι' αὐτὸν ἡ μόνη σωτηρία, ὥστε οὐτε τοὺς κόπους, οὐτε τὰς στερήσεις, οὐτε τοὺς κινδύνους, οὐτε τοὺς διωγμούς, πού ἀνάγκασαν ἀντιμετώπιζε, λογάριαζε. Γι' αὐτὸ καὶ στὸν πιστὸν τὸν μαθητὴ τὸν Τιμόθεον ἔγραψε: εἰς τοῦτο καὶ κοπιῶμαι καὶ δεικνύμεθα ὅτι ἡλίπισμον ἐπὶ Θεῷ ζῶντι.

Ἀπ' τὴν ἀλήθειαν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας δὲν ἐκνεύεσθαι μόνον ὁ Παῦλος, ἀλλὰ ὁλόκληροὶ μυριάδες ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν μὲ τὴ δύναμιν τῆς πίστεώς τους στὸν Σωτῆρα τῆς ἀνθρωπότητος ἔκαναν πράξεις πού προκαλοῦσαν τὸ θαυμασμό καὶ τὴν ἐκτίληξιν. Μεγάλαι ἐγκλημάτιαι καὶ κακούργοι μὲ τὴ δύναμιν τοῦ Εὐαγγελίου καταρρώσαν, ἀφροὺ ἀπαρνήθησαν τὸν παλαιὸν αὐτὸν τους, νὰ ζήσουν τὴν ὑπόλοιπὴ ζωὴν τὴν σάν ἀγίοι. Ἡ δύναμις τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ἐκεῖνη πού ἔκαμε ἀνθρώπους μὲ κολοσοσιαίας περιστάσεις νὰ τὰς διαβάσουν γιὰ τὴν ἀνακούφισιν τῶν πτωχῶν καὶ ἀσθενῶν.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶχε ἐκτιμήσει πολλὰ τὰς ἀρετὰς τοῦ Τιμόθεου καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἐχειροτόνησε ἐπίσκοπο στὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἐφέσου. Μετὰ τὴν χειροτονίαν ὁ Παῦλος δὲν ἐγκατέλειπε τὸν Τιμόθεον, ἀλλὰ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων συστάσεων, τοῦ ἔγραψε καὶ δύο ἐπιστολάς μετὰ στίς ὁποῖες τοῦ δίνει ἀπειρες συμβουλίες.

Στὴν παρούσα περικοπὴ τῆς πρώτης μεταξὺ τῶν ἄλλων λέγει πρὸς αὐτόν: μὴ ἀμέλει τὸν ἐν σοὶ χάριματός, ὃ ἐδόθη σοι. Δηλαδή τοῦ ἔκαμε τὴν σύστασιν ὅτι εἶχε ὑπογράψει αὐτὸς ὁ ἐκλεκτός τοῦ μαθητῆς νὰ μὴ ἀδιαφορῇ, καὶ νὰ φροντίζῃ διαρκῶς γιὰ τὸ χάρισμα πού τὸν δόθηκε. Διότι μονάχα ἐστὶν θὰ μπορούσε ὡς τὸ τέλος νὰ ἀναποκαθίστῃ σὲ μεγάλο τοῦ ἔργου. Ἡ σύστασις ὅμως αὕτη τοῦ Παύλου πρὸς τὸν Τιμόθεον, δὲν εἶναι καὶ σύστασις γιὰ ὅλους μας; Πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀποκόψῃ σὲ δρόμῳ τῆς ἀρετῆς δεικνύοντας ἀμέλειαν καὶ ἀδιαφορίαν; Εἶναι, σήμερον πρὸ πάντων, τόσο δειλεστικὴ καὶ ἀπατηλὴ ὁ παγίθεος τοῦ διαβολοῦ, ὥστε διατρέχουμε τὸν κίνδυνον κάθε στιγμῇ, ἀν δειξώμε ἀμέλειαν σὲ χριστιανικὸν μαρτύριον, νὰ παραστρατήσουμε καὶ νὰ καταστραφώμε γιὰ πάντα.

Λοιπὸν δὲν πραγματικῶς θέλουμε νὰ σώσουμε τὸν ἐαυτὸν μας κρέμει τὰ παραπάνω λόγια τοῦ Παύλου πρὸς τὸν Τιμόθεον νὰ τὰ ἔχουμε διαρκῶς σὲ νοῦ μας. Ἀς προσπαθώμε ἔχοντας σὲ νοῦ μας τὸ μὴ ἀμέλειαν τοῦ Παύλου νὰ κόμειν τὸν ἐαυτὸν μας ὅσο τὸ δυνατόν πρὸ τέλει.

ν' ἀφήσῃ τὴν ἀγαπημένην τοῦ μοιραζία καὶ νὰ τρέξῃ ἐκεῖ ὅπου τὸν ἐκαλοῦσι τὸ καθεκόν.

Θαύματα ἔκαμε ἡ διδασκαλία του στὴ Πόλιν. Ὁ ναὸς τῆς Ἀγίας Ἀναστασίας ἔγινε τώρα ὁ πύργος τῆς Ὀρθοδοξίας. Οἱ πιστοὶ τρέξαν ν' ἀκούσουν τὸν εὐγλωττο κήρυκα. Οἱ αἰρετικοὶ ἀκούειν καὶ πιστεύουν. Οἱ εἰδωλόλατραι μετανοοῦν καὶ γίνονται χριστιανοί. Οἱ ἀρειανοὶ χάνουν τὸ ἔδαφος. Ἐκεῖ, στὴν Ἀγία Ἀναστασία, ἀκούστηκαν λόγοι λαμπροί, ἀθάνατα μνημεῖα ρητορικῆς τέχνης, ἀντάξια πρὸς τοὺς λόγους τοῦ Δημοσθένει καὶ τοῦ Αἰσίου. Ἐκεῖ ὁ Γρηγόριος ἀπηγγέλλει καὶ τοὺς πέντε περιφημοὺς λόγους τοῦ γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὴ θεότητα τοῦ Ἰησοῦ καὶ γιὰ τοὺς ὁποίους ἀνομιμάσθηκε ἀπ' τοὺς Χριστιανούς Γρηγόριος ὁ Θεολόγος.

Λίγοι μῆνες ἔστασαν γιὰ ν' ἀλλάξῃ ὁ ναὸς διόλου ἡ θρησκευτικὴ ζωὴ στὴ μεγάλη Πρωτεύουσαν, Σὲ λίγον καιρὸ ἀνέβηκε στὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον ὁ εὐσεβὴς καὶ γενναῖος βασιλεὺς Θεοδοσίος ὁ Μέγας. Ὁ Θεοδοσίος ἐκτιμώντας βαθιὰ τῆς ἀρετῆς τοῦ Γρηγορίου, τὸν ἀνέβασε στὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Κι' ἐπὶ αὐτὸν ἀνυψώθηκε ἡ Β' Οἰκουμένη τὸ Σύνοδος, ὁ Γρηγόριος ἔγινε πρόεδρος τῆς.

Σὲ λίγον ὅμως ἀρκετοὶ φιλόδοξοι ἀρχισὺν νὰ παραπονούνται. Ἦθελαν αὐτοὶ τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον! Κι' ἀρχισὺν ἀντιδράσεις καὶ ὁποῦλες ἐνέργειες ἐναντίον τοῦ Γρηγορίου. Κι' ὁ Γρηγόριος, πού καθὼς ἐλάμει καὶ παρῶν, νὰ ἀγαποῦσιν τὴν ἱρημικὴν ζωὴν καὶ ἀπέφυγε τὴν ἐπιδείξει καὶ τὰ ἀξιώματα, μόνος εἶδε πῶς τὸ

πρόσωπό του προκαλοῦσε τὴν ἀντιπάθειαν καὶ τὸν ὀργισμὸν τῶν ἄλλων, ἔσπεινε πρόσωπα νὰ παραιτηθῇ. Ὁ πόθος του ἵταν νὰ ὑπαρτῆσθαι τὸν Χριστόν. Ὁ τρόπος καὶ ἡ θέσις δὲν τὸν ἐνοιαζαν. Ὁ σκοπὸς γιὰ τὸν ὁποῖον ἔχεν ἔρθῃ στὴν Κωνσταντινούπολιν, εἶχε ἐκτελεσθῇ. Ἡ Ὀρθοδοξία στηρίχθηκε, νίκησε, ἐδραιώθηκε τώρα. Ὅταν ἤρθε στὴν Πόλιν, οἱ ὀρθόδοξοι ἦσαν ἐλάχιος. Τώρα, φεύγοντας, ἔφτανε μυριάδες πιστῶν, πού ἔχουν ἐλευσθῇ μὲ τὸ κήρυγμα του. Ἡ σκέψις αὕτη ἐγείρει ἀπὸ χαρὰ τὴν μεγάλη ψυχὴ τοῦ Γρηγορίου. Ἀληθινὸς Χριστιανός, ἀντίθετος ἀπὸ ἀνθρώπους ἀδυναμίας καὶ μικροφροδοξίας, ἀφωσιωμένος σὲ ὅλην τὴν βεβαιότητα τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀφῆκε εὐχαρίστως τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον καὶ γυρῆκε στὴν πατρίδα του τὴ Ναζιανζόν.

Ἀπὸ τὴ στιγμῇ αὕτη ὡς τὴν ὥρα τοῦ θανάτου τοῦ ἀφωσιώθηκε ἀκόμη περισσότερο στὴ συγγραφικὴ ἔργασιν. Πολλὰ συγγράμματα του ἔχουν σωθῇ. Εἶναι γινάτια ἀπὸ τὸ ἀρωμα τῆς εὐσεβείας, ἀκτινοβολοῦν σοφίαν καὶ δύναμιν. Ἐγραψε καὶ ποιήματα πέρα πολλὰ.

Εἶναι πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ὑπόγραφα λυρικά ποιήματα μὲ ἐμπνευστὴν χριστιανικὴν, καὶ εἶναι κρίμα πού μένουν ἀγνωστὰ στοὺς πολλούς.

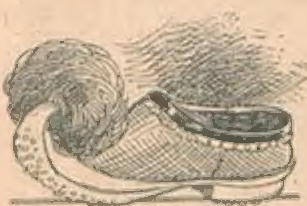
Ὁ Γρηγόριος γεννήθηκε στὰ 329 καὶ πέθανε στὰ 390. Οἱ Χριστιανικὲς γενεαὶ τιμῶν καὶ θὰ τιμῶν τὸ ὄνομά του. Ἡ μορφή του θάναί σέβαστη καὶ ὁ ὁμορφότερος πού προσέφερε στὴν Ὀρθοδοξίαν θὰ ἐγκυμαίνεται στοὺς αἰῶνες, καὶ θὰ ἐλάτουν τὸ θαυμασμό ἀλλὰ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην κάθε πιστοῦ.

A. I. ΓΚΙΑΛΛΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥΧΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΡΒΥΛΑΣ

Τὰ ἄρματα μάχης, ὅπως εἰς τὴν ἐπίσημον γλῶσσαν λέγονται τὰ τάνκς, εἶναι ἐξέλιξις τῶν παλαιωτάτων ἀρμάτων ποῦ εἶχαν ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρὰ καὶ τὴν ἄλλην μεγάλην θρέπανα καὶ ἐσύροντο ἀπὸ ἄλογα. Τέτοια ἄρματα ἐχρησιμοποιοῦν κυρίως οἱ Πέρσαι. Τὰ σημερινὰ ἄρματα εἶναι βενζινοκίνητα καὶ πετρελαιοκίνητα. Χρησιμοποιοῦνται καὶ πάλιν δι' ἐπελάσεις.

Ἐν τούτοις τὰ τάνκς εἰς τὸν σημερινὸν πόλεμον τῆς Ἀλβανίας ἠχρηστεύθησαν ἀπὸ τὸ τσαροῦχι καὶ τὴν ἀρβύλα τῶν Ἑλλήνων. Ἀνῆλθον εἰς ὑψηλότητας κορυφᾶς καὶ εὐζωνοὶ καὶ πεζοί, καὶ τὰ ἰταλικά ἄρματα, ποῦ εἶναι πολεμικῆς μηχανῆς τῆς πεδιάδος, δὲν κατάρθωσαν νὰ δρᾶσουν.

Γνωρίζομεν ἐν τούτοις τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἀρμάτων μάχης, χωρὶς νὰ γνωρίζωμεν τὴν ἐξέλιξιν τοῦ τσαροῦχι καὶ τῆς ἀρβύλας ποῦ ἐξεμηδύνισαν τὰ ἰταλικά ἄρματα.

Τὸ εὐζωνικὸ τσαροῦχι εἶναι ἀπὸ κόκκινο δέρμα καὶ ἔχει στὴν ἄκρην μαύρη φούντα. Ὑπάρχουν τσαρούχια καὶ με κόκκινη φούντα καὶ με φούντα ἄσπρη καὶ γαλάζια τὰ παιδικά. Ἐπίσης γίνονται καὶ τσαρούχια ἀπὸ μαῦρο δέρμα. Τέλος ὑπάρχουν καὶ τσαρούχια χωρὶς φούντες, με μύτες μεγάλες μυτερές ποῦ στρέφονται πρὸς τὰ ἐπάνω, ὅπως αἱ πρῶραι τῶν παλῶν καρabiών.

Τὰ τσαρούχια με φούντες τὰ φοροῦν οἱ ὄρειοι φουστανελλοφόροι πληθυσμοὶ τῆς Πελοποννήσου, τῆς Ρούμελης, τῆς Ἠπείρου, τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς βορείου Εὐθείας. Ἐπίσης τὰ

φοροῦν εἰς τὴν Δυτικὴν Μακεδονίαν πολλοὶ ὄρειοι καὶ εἰς τὴν ἄλλην Μακεδονίαν καὶ τὴν Θράκην οἱ νομάδες ποιμένες. Τὰ φοροῦν καὶ εἰς τὴν Κέρκυραν οἱ βρακοφόροι χωρικοί. Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ ἔχουν πάρε, ἀπὸ τὴν ἀπέναντι Ἠπείρον.

Τὸ τσαροῦχι χωρὶς φούντα τὸ φοροῦν οἱ πεδῖνοι Ἠπειρώται καὶ οἱ πεδῖνοι Ἀλβανοί. Ὁ κάμπος ἔχει πολλὴ λάσπη καὶ ἡ φούντα ἀχρηστεύεται ἡ ὑψηλὴ τούναντιον μύτη, ποῦ φθάνει τρία καὶ τέσσερα δάχτυλα πάνω ἀπὸ τὴ γῆ, προφυλάσσει ἀπὸ τὰ νερά καὶ ἀπὸ τὴν λάσπη, καὶ εἶναι πρακτικώτατη.

Ἡ ἱστορία τῆς καταγωγῆς τοῦ τσαροῦχι καὶ τῆς ἀρβύλας εἶναι ἐπικαιρὸς καὶ ἐνδιαφέρουσα. Ὑπάρχει καὶ τὸ γουρνοτσάρουχο, ποῦ τὸ φοροῦν γενικῶς οἱ χωρικοὶ τῆς Βαλκανικῆς καὶ τῆς Ρωσσίας. Μάλιστα καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα μπορεῖ νὰ εἰπῇ κανεὶς ὅτι τὸ γουρνοτσάρουχο ἀπετέλει τὴν συνήθη ὑπόδησιν τῶν χωρικῶν. Ἐν τούτοις τὸ τσαροῦχι με τὴν φούντα δὲν εἶναι ἐξέλιξις τοῦ χωρικοῦ τσαροῦχι. Ἡ καταγωγή του εἶναι ἀριστοκρατικὴ. Εἰς τοὺς ἱπποτικούς χρόνους καὶ εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ εἰς τὴν Τουρκίαν οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ εὐγενεῖς ἔφεραν παπούτσια ἀπὸ κόκκινο δέρμα. Τὸ κόκκινο χρῶμα ἦτο δαίμονα ἀριστοκρατίας. Αἱ λσικαὶ τάξεις καὶ οἱ δοῦλοι ἀπηγορεύετο νὰ φέρουν ροῦχα ἢ παπούτσια ἐρυθροῦ χρώματος.

Ἀπὸ παλαιωτάτης ἐποχῆς, ποῦ τὸ κόκκινον χρῶμα τῶν θαλασσιῶν κοχυλίων ἐχρησιμοποιήθη ὡς βαφικὴ ὕλη, καὶ ἀπετέλεσε τὴν πορφύρα ἢ τὸ πορφυροῦν, ἡ λέξις πορφύρα ἦτο συνυφασμένη με τὴν ἀριστοκρατικότητα. Καὶ εἰς τὴν ὑπόδησιν ὑπῆρχε διαφορά. Οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ μεγιστάνες καὶ οἱ εὐγενεῖς

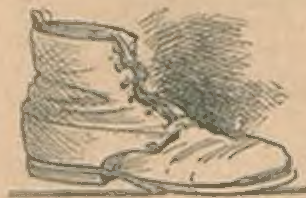
ἔφεραν ὑψηλὰ ὑποδήματα, ἐνῷ ὁ λαὸς ἔβαζεν εὐτελεῖ ἀπὸ ἀκατέργαστον δέρμα γουρουνιοῦ ἢ βοδιοῦ πέδιλα. Αὐτὴ ἡ τάσις τοῦ ὑψηλοῦ ἐρυθροχρώμου ὑποδήματος ποῦ ἦτο δαίμονα ἀριστοκρατίας, ἐξεδηλοῦτο δὲ μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὸ ὕψος πρὸς τὴν κνήμην, ἀφοῦ ἔφθαναν τὰ παπούτσια πολὺ ἐπάνω ἀπὸ τὰ γόνατα, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰ ἔμπροσ. Ὑψώνετο ἡ μύτη τοῦ παπούτσι εἰς σημείον εὐγενείας. Εἰκόνες ἱπποτῶν τοῦ μεσαίωνα μᾶς δείχνουν παπούτσια ποῦ ἔχουν μύτες ὕψους πενήντα πόντων... Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὴ ἡ μύτη δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κρατηθῇ ὀρθή, γιὰ τὴν ὑψηλὴ μύτη πέφτει, ὅπως καὶ ἡ ἐπαρθείσα μύτη τοῦ Μουσολίνι, ἐδέετο με ἓνα κορδόνι, ποῦ ἔφτανεν ὡς τὸν μηρό. Ἀλλὰ τὸ ὕψος δὲν ἦτο ἀρκετὸ μόνο γιὰ νὰ κἀν ἐντύπωσιν καὶ προσετέθη ἡ φούντα.

Κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1821 οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ στρατοῦ τῶν Ἑλλήνων ἐφόρουν μακρὰν φουστάνελλα καὶ κόκκινα τσαρούχια, χωρὶς φούντα. Οἱ στρατιῶται ἔφεραν συνήθως κοινὰ φουστάνελλα καὶ γουρνοτσάρουχα. Τὸ τσαροῦχι με τὴν φούντα ἐλάχιστα ἦτο τότε γνωστὸν εἰς τὴν νότιον Ἑλλάδα.

Ἀλλὰ εἰς τὰ Γιάννενα, ποῦ ἐπὶ αἰῶνας ὑπῆρξαν τὸ ἀριστοκρατικὸν καὶ τὸ βιοτεχνικὸν κέντρον μεγίστου μέρους τῆς Ἑλλάδος, οἱ νέοι ἐσυνήθιζαν νὰ φοροῦν κόκκινα τσαρούχια με φούντα. Ἡ συνήθεια αὕτη ἐπεκράτει καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἠπείρου, γιὰ τὰ τσαρούχια αὐτὰ ἠγοράζοντο ἀπὸ τὰ Γιάννενα, ποῦ καὶ σήμερα εἶναι μεγίστον κέντρον τσαρουχοποιίας. Βαθμηδὸν ἀπὸ τὴν Ἠπείρον τὸ τσαροῦχι με τὴν φούντα, ὡς δαίμονα λεβεντιάς, διεδόθη εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Καθιερώθη εἰς τὸν ἑλληνικὸν στρατὸν καὶ

μένει σύμβολον τῆς ἑλληνικῆς ἀνδρείας.

Τὸ ὅτι δὲ τὸ τσαροῦχι εἶναι δαίμονα λεβεντιάς καὶ εὐγενείας καὶ προῆλθεν ἀπὸ τὰ κόκκινα ἀρχοντικά παπούτσια φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν λέξιν. Μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὅτι τσαροῦχι σημαίνει τὸ τεταρτιευμένον ἢ κατεργασμένον δέρμα. Θὰ ἐλέγοντο τὰ κατεργασμένα δέρματα τάριχοι καὶ ἐπὶ τὸ δημοτικώτερον τσαρούχια. Τὰ παπούτσια τούναντιον, ἀπὸ ἀκατέργαστον δέρμα, ἐλέγοντο τσαρβούλια. Καὶ σήμερον εἰς τὴν Θράκην τὰ γουρνοτσάρουχα λέγονται τσαρβούλια ἢ τσερβούλια. Οἱ Βυζαντινοὶ τὰ εἶχαν εἰπῇ ἐπὶ τὸ λογιώτερον σερβούλια καὶ ἐθεώρουν τὴν παραγωγὴν τῶν ἐκ τοῦ σέρβους, δηλαδὴ τοῦ ὑπέρτερου. Καὶ ἐβιδον τὴν ἐξήγησιν σερβούλια — δουλικὰ ὑποδήματα, ἢ ὑποδήματα τῶν Τριβαλῶν, δηλαδὴ τῶν Σέρβων. Εἶναι ὅμως φανερόν ὅτι αἱ λέξεις σερβούλια, τσερβούλια καὶ τσαρβούλια εἶναι αἱ ἴδιαι. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔλεγαν τὰ πέδιλα τὰ κατεσκευασμένα ἀπὸ χονδρὸ ἀκατέργαστον δέρμα ἀρβύλας. Ἡ λέξις ἔμεινε μέχρι σήμερον, διὰ νὰ χαρακτηρίσῃ τὰ στρατιωτικά πα-

πούτσια ποῦ γίνονται ἀπὸ χονδρὸν δέρμα.

Εἶναι λοιπὸν τὰ σερβούλια τῶν Βυζαντινῶν, τὰ τσερβούλια ἢ τσαρβούλια τὰ σημερινὰ τῆς Θράκης, καὶ αἱ ἀρβύλας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγενεῖς λέξεις. Σημαίνουν τὸ παπούτσι ἀπὸ ἀκατέργαστον χονδρὸ δέρμα, ἐνῷ τὸ τσαροῦχι σημαίνει τὸ παπούτσι ἀπὸ κατεργασμένον δέρμα.

Κ. Φαλταίτης

Τὸ κατόρθωμα τοῦ Λοχία...

Μύρια ἐπεισόδια τοῦ σημερινοῦ πολέμου μᾶς δείχνουν τὸν ἥρωισμό καὶ τὴν αὐτοθυσία, μὰ καὶ τὴν ἐξυπνὴ πρωτοβουλία τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατιώτη. Ἕνα ἀνάμεσα σ' αὐτὰ εἶναι καὶ τοῦτο ποὺ θὰ διηγηθοῦμε ἐδῶ. Εἶναι τὸ κατόρθωμα εἰδὸς λοχία τοῦ στρατοῦ μας, ποὺ πιάσθηκε αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς καὶ ὅμως κατὰφερε νὰ δραπέτευση καὶ γυρίζοντας στὸ λόχο του νὰ δώσῃ πλήρη εἰκόνα τῶν θέσεων καὶ τῆς προετοιμασίας τοῦ ἐχθροῦ.

Ὁ ἥρωας αὐτοῦ τοῦ ἀφαντάστου κατόρθωματος εἶναι ὁ λοχίας Γεώργιος Ψυχᾶς ἀπὸ τὰ Γιάννενα. Γιά νὰ κατορθώσῃ ὅμως αὐτὴ τὴ μοναδικὴ ἀνδραγαθία, ἔλαβεν ὀχτὼ τραύματα! Ἀπὸ τὸ μέτωπο τὸν ἔφεραν στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ θεραπευθῇ. Καὶ μόλις κάπως ἐκαλλιτέρευσε ἐφυγε πάλιν γιὰ τὸ μέτωπο, ὅπου τώρα ἐξακολουθεῖ νὰ πολεμᾷ...

Στὸ διάστημα τῆς ἐδῶ διαμονῆς του ὁ ἥρωϊκὸς λοχίας μοῦ διηγήθηκε τὸ τοῖμυρό του κατόρθωμα μὲ τίς λεπτομέρειές του. Καὶ ὡς τὸ διηγούμαι μὲ συντομία:

Ἀφοῦ ὁ στρατὸς μας ἐπολέμησε μὲ τοὺς Ἰταλοὺς στὴ Βῆσανη, στὴ Ζαραβίνα καὶ στὸν Ἀϊ-Λιά τοῦ Δελβενακίου, ὁ ἐχθρὸς ἐγκατέλειπε τὰς θέσεις του καὶ κατέφυγε μέσα στὸ πυκνὸ δάσος τῆς Μπούνας. Ὁ λόχος τοῦ λοχία μας ἀπὸ τὴ Βῆσανη προχώρησε στὸ βουνὸ τῆς Βοστίνας μὲ διεύθυνσι στὸ Ἀργυρόκαστρο. Ἐπροχώρησε ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ Δολὸ καὶ ἕνα τάγμα δεξιὰ τῆς Βοστίνας. Δὲν ἤξεραν ὅμως ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἦταν ὠχυρωμένος στὸ δάσος τῆς Μπούνας.

Ὁ ἥρωϊκὸς λοχίας ἐπῆρε τότε μίαν ἐγγράφω διαταγὴν γιὰ τὸ τάγμα ποὺ πῆγαινε δεξιὰ, γιὰ νὰ κλίνη λίγο ἀριστερὰ καὶ νὰ προχωρήσῃ 5-6 χιλιάμετρα στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ καὶ νὰ κατεβῇ στὸ χωριὸ Πατικάτες, μισὴ ὥρα ἀπὸ τὸ δάσος τῆς Μπούνας. Πῆρε τὴ διαταγὴν τὴ νύχτα καὶ ἐκίνησε, μὰ στὸ δρόμο, μεταξὺ Δολοῦ καὶ Βοστίνας, κοντὰ σ' ἕνα ποτάμι, ἔπεσε στὰ χέρια μιᾶς ἰταλικῆς περιπόλου. Τὴν ἐγγράφω διαταγὴν τὴν ἐξάσθησε καὶ τὴν ἐξαφάνισε. Σὲ λίγο ἡ περιπόλος τὸν παρουσίωσε σ' ἕνα Ἰταλὸ λοχαγό, ποὺ ἔφερεν ἑλληνικά. Ἐκεῖ τὸν εἰδεν ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ μαυτυρήσῃ καὶ κατόπιν τὸν ἐπλησίασεν ὁ Ἰταλὸς λοχαγὸς καὶ τὸν ἐρώτησε:

— Ἐχετε ἐδῶ πολὺ στρατό;

— Ἀμέτρητο! εἶπεν ὁ λοχίας. Ἐσεῖς δὲν εἶσθε τίποτε μπροστὰ στὸν ἑλληνικὸ στρατό. Πού εἶναι ἀντίκρου. Δὲν θὰ μείνῃ κανεὶς ἀπὸ σας!

Ὁ λοχίας τὰ ἔλεγεν ἐπιτήδεις γιὰ νὰ τρομάξῃ τὸν λοχαγό, ἐνῷ ὁ ἀντικρὺ δικὸς μας στρατὸς ἦταν σχετικὰ λίγοι. Ὁ λοχαγὸς, δὲν ἄκουσεν αὐτά, ἐχαστοῦκισε βάναινα τὸ λοχία καὶ τὸν ἔβρισε χυδαῖα ἔπειτα ἐρώτησε:

— Εἶσθε ἐδῶ πολλὰ τμήματα;

— Πέντε μεραρχίες! εἶπεν ὁ λοχίας καὶ ἀράδιασε φανταστικοὺς ἀριθμοὺς μεραρχιῶν...

Ἐπειτ' ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀνακρισι, τὸν ἐκράτησαν ἐκεῖ, ὅπου τὸν φρουροῦσαν Ἰταλοὶ στρατιῶτες. Ὁ δικὸς μας στρατὸς ἦταν 700 μέτρα μακριὰ, στὸ ἀντικρὺ δίκωμα, μὰ δὲν ἔρριχνε.

Τότε ὁ λοχίας ἐζήτησεν ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες ποὺ τὸν ἐφύλαγαν νὰ πῇ γιὰ σωματικὴν του ἀνάγκη. Πῆγε πίσω ἀπὸ ἕνα δένδρο καὶ τσόκασε σερινόμενος. Ἐφτάσε ἔτσι στὸ ποτάμι καὶ κατόπι πέρασε στὶς δικές μας προφυλάκας. Πῆγε αἰέτως στὸ λοχαγὸ του.

— Μὲ πιάσανε, τοῦ εἶπε, μὰ τοὺς ἔφυγα.

— Τὴν πῆγες τὴν διαταγὴν; ῥώτησε ὁ λοχαγός.

— Ὁχι, τὴν κατέστρεψα.

— Καλὰ. Πές μας τώρα τί ἔχουνε καὶ πῶς εἶναι ὠχυρωμένοι.

Ὁ λοχίας τότε περιέγραψε στὸ λοχαγὸ τοῦ ποὺ εἶχαν οἱ ἐχθροὶ τηλεθέλα, ποὺ εἶχαν πολυβόλα, ποὺ εἶχαν ὀλυμπος, πόσοι ἦσαν κλπ. Ἀφοῦ ἔδωσεν ὅλες τίς πληροφορίες, ὁ λοχαγὸς τοῦ τοῦ εἶπε:

— Τώρα νὰ φύγῃς πάλιν καὶ νὰ μὴ τοὺς πῆς ὅτι ἔφυγες.

— Ναί. Θὰ φύγω, εἶπε ὁ ἥρωϊκὸς λοχίας μὲ πεποίθησι, ἀν καὶ τὸ πόσον αὐτὸ ἦταν ἐπικίνδυνον.

Σεριόμενος πάλιν μέσα στὸ σκοτάδι, γύρισε ὁ λοχίας κοντὰ στὸ δένδρο. Οἱ Ἰταλοὶ τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ βρισιές. Καὶ αὐτὸς μὲ νοήματα τοὺς ἔκαμε νὰ καταλάβουν ὅτι δὲν ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ κεῖ. Ἐκεῖνοι τὸν ἐπῆραν πάλιν κοντὰ τοὺς. Δὲν εἶχαν καταλάβει ὅτι ἔφυγε. Εἶχε λείψει μονάχα μισὴ ὥρα.

Ἀρχισε σὲ μερικές ὥρες ἡ ἐπίθεσις τοῦ στρατοῦ μας μὲ πυροβόλα καὶ μὲ πεζικό. Τρεῖς μέρες γίνονταν προετοιμαστικὴ ἐπίθεσις καὶ τὴν τετάρτη γενική. Τὴν τρίτῃ μέρα τῆς ἐπιθέσεως, καθὼς οἱ Ἰταλοὶ ἐφύλαγαν τὸν λοχία, εἶχαν πάλιν τοὺς καὶ μερικές γενικές ἐπιθέσεις.

ροβόλαδες. Ἦταν 4 στρατιῶτες. Αὐτὸς μὲ τρόπο ἐπῆρε μίαν χειροβομβίδα καὶ τὴν ἐκρυσε. Καὶ τὴν ἄλλῃ μέρα τοὺς εἶπε πῶς θέλει τάχα νὰ πῇ γιὰ εἰσική του ἀνάγκη. Τὸν ἄφησαν. Καὶ κείνος, μόλις πῆγε σὲ μικρὴ ἀπόστασι, τοὺς ἀμόλησε τὴ χειροβομβίδα! Ἐπῆσαν τότε κι' οἱ τέσσερες. Νεκροὶ τάχα ἢ τραυματισμένοι; Δὲν ἔβρισκε.

Στὸ μεταξύ ὁ λοχίας τσόκασε πάλιν. Ἦξερε τὸ ἔδαφος καλὰ. Στὸ δρόμο του βρῆκε μίαν καλύβαν κι' ἐχώθηκε μέσα. Μὰ ἔπεσε πλᾶϊ στὴν καλύβαν μίαν ἰταλικὴν ὀσίδα καὶ τὸν ἐτραυματίσεν. Ἐτοί ἔφυγεν ἀπὸ κεῖ. Ἦταν 5 ἡ ὥρα πρωΐ. Ἀκόμη ἦταν σκοτάδι... Καὶ τότε ἔρριξαν οἱ δικοὶ μας στρατιῶτες. Τὸν ἐτραυματίσαν κι' αὐτοί. Ἐπῆσε κάτω κι' ἔμεινε ἀκίνητος. Σὲ λίγο τὸν εὗρηκαν Ἑλληνικοὶ στρατιῶτες, κι' εἶπαν:

— Ἕνας δικὸς μας σκοτωμένος...

— Ὁχι, εἶπεν αὐτός. Ἑλληνας εἶμαι, μὰ εἶμαι μονάχα τραυματισμένος.

Τὸν πῆγαν τότε στὸ σὺνταγμα του. Ὁ γιατρός τοῦ περιποιήθηκε τὰ τραύματα. Ἦταν κτυπημένος στὸ πόδι ἀπὸ τίς σφαῖρες καὶ στὰ πλευρὰ ἀπὸ θραῦσμα τῆς ὀσίδας... Μὰ δὲν ἐπῆγε σὲ νοσοκομεῖο. Ἀφοῦ τοῦ ἔδεσαν τὰ τραύματα προχώρησε μαζί μὲ τὸ λόχο του καὶ κατεδίωξε τοὺς Ἰταλοὺς καὶ πολέμησε στοὺς Πατικάτες. Σ' αὐτὴ τὴν ἐπίθεσιν ἐπῆρε δύο τραύματα πάλιν στὸ ἀριστερὸ χεῖρ ἀπὸ πολυβόλο καὶ ἄλλο ἀπὸ ὄλυο... Μὰ πάλιν ἐπροχώρησε. Πολέμησε πάλιν στὴν Ντεμπράβιστα καὶ πῆρε καὶ ἄλλα δύο διαμπερῆ τραύματα στὰ πόδια. Συνολικὰ εἶχε λάβει 8 τραύματα! Δὲν μπορούσε πιά νὰ περπατήσῃ... Τὸν μετέφεραν σὲ ὀρεινὸ χειρουργεῖο καὶ τὸν περιποιήθηκαν. Κατόπιν πῆγε σὲ νοσοκομεῖον στὰ Γιάννενα, στὴν Ἀρτα καὶ τέλος στὴν Ἀθήνα.

Τώρα εἶναι καλλίτερα. Μὰ ξαναγύρισε πάλιν στὴν πρώτη γραμμὴ. Πιστεύει πῶς ἔχει καθήκον νὰ πολεμήσῃ ὡς τὸ τέλος τοῦ πολέμου.

Φ. Γιοφύλλης

49. (Συνέχεια)

Ἀρχισαν οἱ ἐτοιμασίαι. Μιά μέρα τοῦ Ἀπρίλη κίνησε νοτιοανατολικά ὁ στρατός, πέρασε τὴ Σογδιανή, τὴ Βακτριανή, ἔφτασε στὰ σύνορα τῶν Ἰνδιῶν, ἀνάμεσά σ' αὐτὰ πανύψηλα βουνά. Ἀπὸ κεῖ μῆκε στὶς Ἰνδίες.

Εἴκοσι τέσσερις Ἰνδοὶ καὶ ἡγεμονικὴ οἰκογένεια περίμεναν νὰ ὀδηγήσουν τὸν Ἀλέξανδρο. Μαζί τους εἶχαν φέρει δῶρο στὸν Ἑλληνα βασιλιᾷ εἴκοσι τέσσερις πολεμικοὺς ἐλέφαντες.

Κατάπληξι ἔκαμαν στοὺς Ἑλλήνες τὰ πανύψηλα αὐτὰ ζῶα, πού πρώτη φορά ἔβλεπαν. Κοίταζαν μὲ θαυμασμό τοὺς φοβεροὺς χαυλιόδοντες, τὴν προβοσκίδα, τὰ μικρὰ ξυπνά μάτια, τὸ σκληρὸ ζαρωμένο πετσί.

— Τί χώρα εἶναι τούτη! ἔλεγαν μεταξὺ τους οἱ στρατιῶτες μὲ ἑλαφρὸ φόβο. Κοίταξε τί θεριά γεννοβολαί!

Ὁ Ἀλέξανδρος πρὶν διαθεῖ τὰ σύνορα τῶν Ἰνδιῶν πρόσφερε μεγάλες θυσίες στὴν Ἀθηνᾶ.

— Ὡ θεὰ τῆς σοφίας, εἶπε, μπαίνουμε σὲ μιὰ χώρα πού φημίζεται γιὰ τοὺς σοφοὺς τῆς Νίκησέ τους! ἴσοι τὸ ἀγνὸ φῶς τῆς Ἑλλάδας, φωτισέ τους! Πάρε τὴν ἀσπίδα σου, σήκωσε τὸ κοντάρι σου κι ἔμπα μπροστά, ὦ Στρατηγίνα!

Πέρασαν τίς πόρτες τῶν Ἰνδιῶν, μῆκαν σὲ μιὰ πλούσια πεδιάδα, ὅπου ἔτρεχε ἡσυχά, μεγαλοπρεπῆς, ὁ Ἰνδὸς ποταμός. Ὁ βασιλιᾷς πού εἶχε στείλει τοὺς δυὸ πρέσβεις ἔτρεξε νὰ ὑποδεχτῇ τὸν Ἀλέξανδρο. Φοροῦσε στὸ δάχτυλό τὸ χρυσὸ δαχτυλίδι πού τοῦ εἶχε στείλει ὁ Ἀλέξανδρος δῶρο. Πέρασαν τὸ βασιλεῖο τοῦ γρήγορα χωρὶς κανέναν νὰ τοὺς ἀντισταθῇ. Στὰ σύνορα ὁ Ἰνδὸς βασιλιᾷς εἶπε στὸν Ἀλέξανδρο.

— Βασιλιᾷ μου, ἀπεδῶ ἀρχίζει ἡ χώρα τοῦ ἐχθροῦ. Ἐχε τὸ νοῦ σου! Υἱάρχουν κάτι γυμνοὶ γέροι ἀσκητές, ἅγιοι. Αὐτοὺς νὰ φοβάσαι. Ἐχουν μεγάλη δύναμι κι' ὁ λαὸς τοὺς ἀκούει. Μὴν τοὺς πειράξεις· πιάσε τους μὲ τὸ καλὸ.

— Πῶς λένε τὸ βασιλιᾷ τους; ρώτησε ὁ Ἀλέξανδρος.

— Πῶρο.

— Τί ἄνθρωπος εἶναι;

— Καλὸς καὶ γενναῖος, μὰ περήφανος. Ἐχει πολὺ στρατὸ, πολλὰ ἄλογα, πολλοὺς ἐλέφαντες. Ἐχε τὸ νοῦ σου, εἶπε, προσκύνῃς τὸν Ἀλέξανδρο καὶ τραδηχτήκε πίσω στὸ βασιλεῖο τοῦ.

Κ ε φ. 66.

Τὰ ξημερώματα ἔμπαιναν στὸ βασιλεῖο τοῦ μεγάλου ἀντίπαλου, στὴ χώρα τοῦ βασιλιᾷ Πῶρου εἶχε ἀρχί-

σει νὰ βρέχει μὲ τόση δύναμι, πού σὲ λίγες στιγμὲς τὸ χῶμα εἶχε γίνει λάσπη κι' ὁ στρατός μὲ δυσκολία προχωροῦσε. Βροντῆς, ἀστραπῆς, τὰ δέντρα χτυπιούνταν μὲ βία, σὰ νὰ θέλαν νὰ ξεριζωθοῦν. Κι' ἀκούγονταν ἀπὸ μακριὰ ἡ βουή τοῦ μεγάλου ποταμοῦ ὕδασπη πού κατέβαινε ἀφρίζοντας ἀπὸ τὰ βουνά.

Εἶχαν ἀρχίσει οἱ μεγάλες βροχὲς πού κρατοῦν στὶς Ἰνδίες τρεῖς μῆνες. Ὁ Ἰνδὸς βασιλιᾷς εἶπε στρατοπεδέψει στὴν ἀντικρινὴ ὄχθη τοῦ ὕδασπη μὲ πολλὰς χιλιάδες πεζοὺς καὶ καθ' ἑαυτοὺς, μὲ διακόσιους πολεμικοὺς ἐλέφαντες καὶ τριακόσια πολεμικὰ ἀμάξια. Ἦταν εὐχαριστημένος.

— Μὲ τέτοιες βροχὲς, ἔλεγε, πῶς θὰ μπορέσῃ ὁ περίφημος αὐτός Ἀλέξανδρος νὰ περάσῃ τὸ ποτάμι; Θά πνιγῇ!

Ὁ Ἀλέξανδρος ὅμως ἔδινε κουράγιο στοὺς ἄντρες τοῦ καὶ τοὺς φώναζε:

— Εἶναι ντροπὴ νὰ μᾶς νικῶσουν οἱ βροχὲς. Ἐμπρός!

Λασπώμενοι, μουσκίδι, ἔφτασαν τέλος στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ὁ ὕδασπη εἶχε φουσκώσει, τὰ νερά του κατέβαιναν σὰν κύματα τρικυμιώμενα.

— Ἀδύνατον νὰ περάσουμε! ψιθύρισε ὁ Πτολεμαῖος.

— Τίποτα δὲν εἶναι ἀδύνατον! ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος. Δὲν τὸ κατάλαβες ἀκόμα, Πτολεμαῖ;

Φώναξε τὸν Κρατερό.

καταλάβαινε τὸν Κρατερό

— Ἐοὺ νὰ σταθῇς ἐδῶ μὲ τὸ στρατό, τοῦ εἶπε. Θὰ διατάξῃς νὰ σημαίνουν τίς σάλπιγγες, θὰ προσποιῇσαι πῶς ἐτοιμάζεσαι νὰ ἐπιτεθῇς, πότε σ' ἔνα μέρος πότε σ' ἄλλο. Νὰ ξεγελάσῃς τὸν ἐχθρό. Ὡστόσο ἐγὼ μὲ πέντε χιλιάδες καθ' ἑαυτοὺς καὶ ἑπτὰ χιλιάδες πεζοὺς θὰ κοιτάξω νὰ βρῶ κάποιο ἀνάσθαο μέρος τοῦ ποταμοῦ νὰ περάσω χωρὶς νὰ μὲ καταλάβουν. Καὶ ἔαφνικά θ' ἀρχίσω τὴν ἐπίθεσι. Καὶ τότε ἐοὺ νὰ τρέξῃς νὰ κυκλώσουμε τὸ στρατό τους.

— Στὶς διαταγές σου, βασιλιᾷ Ἀλέξανδρε, εἶπε ὁ Κρατερός. Δύσκολο ἔργο...

— Δύσκολο, ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος. Δὲν παρακαλᾷς; Ἐτοί ἡ δόξα θάβιαι μεγαλύτερη.

Πῆρε ἅμα βράδυσε τοὺς πιδ ἐκλεκτοὺς συντρόφους καὶ κίνησε πρὸς τὸ νότο νὰ βρῇ ἀνάσθαο μέρος νὰ περάσῃ τὸ ποτάμι.

Ἐβρεχε, κατακλυσμός. Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινὴ. Δὲν διέκριναν τίποτα. Μονάχα ἀπέναντι οἱ ἀναρίθμητες φωτιές στὸ ἐχθρικό στρατόπεδο. Ἀπαλωτοὶ κεραυνοὶ ἔπεφταν. Πολλοὶ στρατιῶτες χτυπήθηκαν ἀπὸ τοὺς κεραυνοὺς καὶ σωριάστηκαν κάτω νεκροί.

Ὁ Ἡφαίστιων πῆγαινε δίπλα στὸν Ἀλέξανδρο. Μιά στιγμὴ ὁ Στέφανος ἀκούσε τὸν Ἀλέξανδρο νὰ λὴ γελῶντας:

— Νὰ μ' ἔβλεπαν τώρα οἱ Ἀθηναῖοι θὰ καταλάβαιναν τί ὑποφέρω γιὰ τὸ χατήρι τους!

Εἶχε θωπηθῇ τὴν Ἀθῆνα, γιατί τὴν πολιτεία αὐτὴ θεωροῦσε πάντα τὸ κέντρο τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ γιὰ τὸν ἑλληνικὸ αὐτὸν πολιτισμὸ εἶχε φτάσει ἔως ἐδῶ, στὴν ἄκρα τοῦ κόσμου.

Δὲν εἶχε ἀκόμα ξημερώσει ὅταν ἀνακάλυψαν ἕνα μέρος ὅπου ὁ ποταμός γαλήνευε λίγο κι' ἦταν ἀνάσθαος.

— Ἐδῶ! πρόσταξε ὁ Ἀλέξανδρος.

Μῆκαν μέσα στὰ νερά, μὰ τὸ ρέμα ἦταν δυνατό, ἄνθρωποι κι' ἄλογα κινδύνεψαν. Πολλοὶ παρασύρθηκαν ἀπὸ τὰ νερά καὶ πνίγηκαν· μὰ οἱ ἄλλοι πέρασαν, βρεμένοι ὡς τὸ κόκκαλο.

Ἀρχισε νὰ ξημερώνῃ. Ἡ βροχὴ εἶχε σταματήσει λίγο. Κατὰ κόποι, ἐλαγρυνισμένοι, μουσκεμένοι, οἱ στρατιῶτες τοῦ Ἀλέξανδρου προχωροῦσαν νὰ περάσῃ τὸ ποτάμι. Στὶς πέντε ἀπὸ τὰς πέντε χιλιάδες τῆς αὐγῆς οἱ ἐχθροὶ διακρίναν τοὺς Ἑλλήνες πού εἶχαν ἔτσι διαθεῖ τὸ ποτάμι καὶ προχωροῦσαν.

— Πόσοι εἶναι; ρώτησε ὁ Πῶρος.

— Αἴγιοι. Δέκα ὡς δώδεκα χιλιάδες.

Κι' ὁ ἄλλος στρατός;

— Εἶναι ἀκόμα ἀπέναντι.

— Τότε δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ με-

τατοπιστῇ ὅλος ὁ στρατός μας.

(Ἀκολουθεῖ)

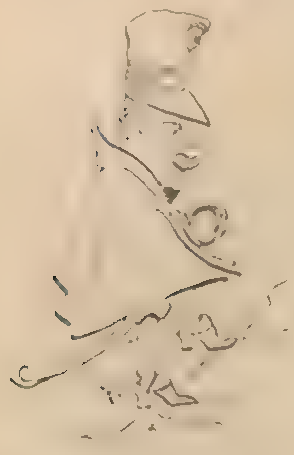
ΤΩΝ ΙΤΑΛΩΝ ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ἐκαίετο τὸ μέτωπο καὶ ἔτρεμεν ὁ τόπος ἀπὸ τῶν καινιῶν τῶν βρόντους.

Γάλλοι, Σέρβοι καὶ Ἑλληνες ἐμάχοντο γερα, μῆνες τώρα, ἐκεῖ ἀπάνω, μετὰ τῶν Βουλγάρων τὴ φωτιά καὶ τοὺς πάγους τοῦ χειμῶνα.

Πίσω ἀπὸ αὐτοὺς, μακριὰ ἀπὸ τὸ πεδῖον τῶν ἐπιχει-

Ἄς Κολονέλλος πῆγαινε ἐκεῖ, καθε πρωὶ καὶ μεσημέρι...

ρήσεων, χωρὶς νὰ ἰδοῦνε πόλεμο διόλου, εἶχαν στρατοπεδεύσει καὶ οἱ Ἴταλοί, κοιτᾶ οἱ ἕνα μεγαλοῶρι, ὅπου περιούσαν τὰς ἡμέρας τῶν λουστράροντες τὶς μπότες τῶν, γυαλίζοντες τῶν σπαθῶν τους τὶς λαβές, αὐθιγνίζοντες τὰ πανταλόνια τους ἢ ρουφῶντες ἡδονικῶς τὰ... μακαρόνια!

Μονορροφί!... — Γλούτι! Καὶ τὸ μακαρόνι γλυστοῦσε κ' ἐξετυλίετο, σὰν τανία κινηματογράφου, ἀπὸ τῆ γαθάδα καὶ στὸ στομάχι τους...

Τί ἔκαναν τόσοον καιρὸ ἐκεῖ;

Γιορτές καὶ προπαγάνδα! Γιορτές γιὰ νίκες στο... Ἰταλικὸ τὸ μέτωπο, νίκες ἀγνωστες στὸν ἄλλο κόσμιο, νίκες ὑπὸ ἐχθρῶν γιὰ τοὺς συμμάχους τῶν καὶ ἀπαρκτης γιὰ τοὺς ἐχθρούς τῶν, ὡς ἡ «κάταληψις τῆς Ἐρσέκας» καὶ τοῦ Ἐργυροκάστρου τῆς Βορείου Ἠπείρου, ποὺ κατόπιν συνεινότησε μετὰ τοὺς συμμάχους εἶχεν ἐκκενώσει ὁ ἑλληνικὸς στρατός.

Τότε, κατὰ τὰς ἐξουσίας, μαζεῦντουσαν καὶ φαίναν ὅλοι, σὰν γαλιά, ἐνῶ κάποιοι μουςτακαλῆς

ἀνώτερος τοὺς προσφωνοῦσε καταλλήλως. Ὡ δόξες, τότε, ποὺ σωριάζονταν, ὡ ἀπειλές καὶ μεγαλεῖα!

Δεξιῶσις κατόπιν καὶ δόστου ἢ μουσικὴ τὴν «Ἰσάμπα» τοῦ Σάν-Τζιούστου!

Καὶ ὅταν δὲν εἶχανε γιορτές, κάναν προπαγάνδα κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Μιλοῦσανε γιὰ αὐτόνομα κρατίδια, ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν ὕψηλὴν τῆς Ἰταλίας προστασίαν, γιὰ δικαιώματα Βουλγάρων, Τούρκων, Ρουμανιζόντων Βλάχων, Ἀλβανῶν καὶ Γύφτων καὶ μόνον οἱ Ἑλληνες δὲν εἶχανε δικαίωμα νὰ σταθοῦνε πουθενά εἰς τὴν Χερσόνησον τοῦ Αἰμου!...

Παντοῦ, ὅπου περιούσαν, καταργοῦσαν τὰς Ἑλληνικὰς ἀρχὰς γιὰ νὰ τὰς ἀντικαταστήσουν ἀπὸ ἐντοπίους καὶ μοίραζαν κούρα, φάρμακα, τροφὰς, ἐδωκεῖν ἰατρικὴ βοήθεια, σὲ ὅλους τοὺς δὲν μιλοῦσαν Ἑλληνικά!...

Ἔτσι περιούσαν ἀγαλῆς καὶ γεμάτες δόξες καὶ... ἀσφάλεια ἢ ἡμέρες, ὅταν ὁ Κολονέλλος ἀποφάσισε νὰ δράσῃ, ὅχι μοναχὰ μετὰ λόγια καὶ μακαρονιάδες, ἀλλὰ, ὅπως ὅποτε, κάπως πολεμικώτερον...

Κι ἔφκιασεν ἕνα προχώρα, ἀπάνω σ' ἕνα λοφίσκος τοῦ χωρίου, μετὰ πέτρες καὶ μετὰ κοφίνια καὶ οακκία γεμάτα ἀπὸ χῶμα. Ἐκεῖ δὲ ἀπάνω ἀνέβαινε κάθε πρωὶ καὶ μεσημέρι καὶ ἐπισκοτοῦσε.

Ἐπισκοποῦσε, τί;

— Τὶς «γκάλιες» (καρκαῖες) ποὺ πετᾶνε, ἔλεγαν οἱ χωρικοί, γιὰ τὸ μέτωπον καὶ ὁ ἐχθρὸς ἦταν τόσο μακριὰ, ποὺ μόλις ἀκουγότανε ὁ γδοῦπος καὶ ὁ τρανταγμὸς τῶν καινιῶν μοιναχά.

Ἐπεὶ δὲ ὁμως ἐπρόκειτο γιὰ ἔργα στρατιωτικὰ καὶ κυρίως «γιὰ τὴν ὁχύρωσιν τῆς χώρας» κανεὶς δὲν εἶχε τὴν περιέργειαν νὰ ἀνέβῃ καὶ νὰ ἰδῇ, καὶ ἔτσι «τὸ φρούριον τῶν Ἰταλῶν», δὲν ἔλεγε οἱ χωρικοί, καὶ τὰ ἀνέβη τοῦ Κολονέλλου, μετὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, εἶχαν μείνει πολεμικὸ μυστήριον....

κάποια πραγματικὴ, φαίνεται, νίκη ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸ τὸ μέτωπο καὶ γιὰ τοῦτο ἀπεφασίσθη νὰ ἐορτασθῇ πανηγυρικώτερον, ἀπὸ τὶς ἄλλες νίκες, τίς... ἀνυπαρκτης!

Ἐκλήθη, λοιπόν, νὰ μετὰσχη ὅλο τὸ χωριὸ καὶ ἔγιναν λατινικὲς δοξολογίες, ἐστρώθησαν ἀπέραντα τραπέζια γιὰ ὅλους, ἐδόθηκε «κινζάνο» γιὰ ὀρεκτικὸ καὶ ἔπειτα κρασί ἐν ἀφθονίᾳ. Λόγοι ὑπὲρ τῆς Ἰταλίας καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς ἐξεφωνήθησαν, μεταφράζοντες τοῦ κ. Κιορχανέ, ἐνὸς φραγκολεθάντιου, ἀντεφώνησεν ὁ Πρόεδρος, ἐκφράσας τὰ συγχαρητήρια τῆς Κοινότητος πρὸς τοὺς «ἡρώας αὐτοὺς», τοὺς ὁποίους τόσοον καιρὸ, τώρα ἐκεῖ, οἱ χωρικοὶ θαυμάζουν, εὐχήμες εἰς τὸ τέλος — «ὡς μετὰ κάποια εἰρηνία» — ὅπως τὸ «φρούριον τῶν Ἰταλῶν», ποὺ στολίζει τὸ χωριὸ τους, γιὰ τὸ κέντρον καὶ ἡ ἀπαρχὴ τῆς Μεγάλης Ἰταλίας, καὶ πηγὴ καὶ ἀφειρητρία δόξης καὶ κατορθωμάτων τοῦ γενναιοτάτου Ἰταλικοῦ στρα-

τοῦ. Κατόπιν ὅλων αὐτῶν, λοιπόν, τῶν θαυμασίων καὶ τῶν κατορθωμάτων, ἐμπρός εἰς τὴν λαμπρότητα αὐτὴν τοῦ Ἰταλικοῦ τοῦ...

«Νὰ εἰσέλθῃ οἱ ἰσχυρὸν Κράτος καὶ ἡ ἐξουσία γιὰ τὸν τόπον τῶν τῆς Ἰταλικῆς προστασίας».

— Μὰ πῶς, εἶπαν ἐκκληκτοὶ οἱ χωρικοί, ἀφοῦ εἰμεθα Ἑλληνες!

Δὲν ἔλεγε οἱ χωρικοί,

καὶ τὰ ἀνέβη

τοῦ Κολονέλλου,

μετὰ τὴν

στιγμὴν ἐκείνην,

εἶχαν μείνει

πολεμικὸ μυστήριον....

κλήσεις εἰς ἀνάκρισιν γιὰ καθε φύλλου πῆδημα, ἀπαγορεύσεις κυκλοφορίας τῶν κατοίκων, δυσκολίες γιὰ νὰ μεταβῇ κανένας πουθενά, κατάληψις σχολείων καὶ ἱατρῶν, ὅπου οἱ Ἴταλοί, τὰ βράδια, ἀνίσταντο τοὺς πολυελέους καὶ ἡμερῶν ἔμεναν χορεύοντες!... Λαχανικά, γάλατα, αἰγά, πρόβατα, γίδια, κόττες, χοῖροι, ἰνοὶ, ἐπετάσσοντο γιὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ Ἰταλικοῦ στρατοῦ. Πεινούσαν οἱ χωρικοί, κοιτεῖσαν νὰ φοβῶντο, σουν καὶ τὰ ζῶα. Καὶ τὸ χορτάρι καὶ τὸ ἄχυρο καὶ ὁ σάνος ἐπετάσσοντο ἀκόμα γιὰ τὰ ὑποζύγια τοῦ

ἰσχυροῦ ἡρώων ἀπόγειοι.

Ἐλος, μετὰ πολλὰ, ἐγινε οὐσκέψις τῶν γέρον τοῦ χωριοῦ ἐπὶ τοῦ πῶς θὲ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸ κακὸ ὅπου τοὺς βρῆκε!... Ἐλεγον γινώμες καὶ ὑπεβέβαιαν τρόπους ἀρκετοὺς, ἀλλὰ κανένας δὲν φωνήταν τελεσφόρος. Τέλος σηκώθηκε καὶ ὁ Μητρος Ζάνιος, ἀρχαῖος κεχαγιάς καὶ γέρος, τώρα, ὀδοντάρης, μ' ἕνα κεφάλι μεγάλο καὶ τετράγωνο, κάτασπρο ἀπὸ

καὶ τὰ ἀνέβη

τοῦ Κολονέλλου,

μετὰ τὴν

στιγμὴν ἐκείνην,

εἶχαν μείνει

πολεμικὸ μυστήριον....

1) Η Α. Σ. η Κλεισούρα Φρειδερίκη
της πτωσίας της Κλεισούρας. 2) Η
ημέρι κατά τον εορτασμό της πτ
πιστρέφουσα εις το χωρίο της μετά της
μας στρατιώται βαδίζου
πολλας εχορηγ

1) Απαρτίδα του Στρατηγείου μετά την είδηση
 της κατάληξης της Κρήτης. 2) Εμπροσθεν του Πατι-
 σίου της Κρήτης. 3) Αλβανική οικογένεια
 καταλήγει του από τον γένειον στρατον μας
 τις επαιω στο χιονι κορμουνται προς την μα-
 τις των φανταρων μας δια της βαρβαρου
 ενιστων μας 7) Στρατιωται μας με το γελιο
 του του ληπου στη σκυδα 8) Ένας τυρο-
 γος θα φερη τον αλιθρο σταλα Ιταλους. 9)
 την γρηφιατην ,ρηιμηνη εν το μετωπον

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

ΥΠΟ Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

45.

(Συνέχεια)

Ἐξόν ἀπὸ κείνους πού εἶχανε βγῆ μαζί του ἀπὸ τὸ καράβι καὶ πού καταγίνονταν τώρα ν' ἀνάψουν φωτιά κοντὰ στὸ γιאלὸ γιὰ νὰ ἐτοιμάσουν βέβαια τὸ δείπνο τους, νά... καὶ δέκα... εἴκοσι... τριάντα ἄλλοι, ξεπρόβαλαν στὸ κατὰστρωμα τοῦ κουρσάρικου, πῆδησαν στὸ νερὸ πὺ τὸν ἔφτανε ὡς τὴ μέση, κι' ἔτρεξαν κοντὰ στὸν ἀρχηγό τους. Ἐκεῖ στάθηκαν ὀλοτρίγυρα κι' αὐτὸς κάτ'ι τοὺς ἔλεγε δυνατὰ, χειρονομώντας καὶ δείχνοντας πρὸς τὰ ψηλώματα πού βρίσκονταν οἱ τρεῖς μας φίλοι.

Ἦταν φανερό πὺς τοὺς ἔλεγε ὅτι πέρασαν ξένοι ἀπὸ τὸ νησί, ἀπὸ τίς χειρονομίες καὶ τὰ ἐπιφωνήματα πού ἀφηνιαν... ὕστερα βάλθηκαν νὰ κοιταζοῦν κάτω στὸ χῶμα γιὰ νὰ βροῦν τίποτε γνάρια καὶ σκόρπισαν δλοῦθε γύρω ἀπὸ τὴ σπηλιά καὶ στίς πλαγιές τῆς χαράδρας.

Ἐτὸ χῶμα εἶναι ξερό ἀπὸ τὸν ἀνεμο καὶ τὴν ἀναθροχιά κι' ἴσως νὰ μὴν βροῦνε τίποτα πὺ νὰ προδώσῃ τὴν παρουσία μας ἐδῶ πέρα», σκέφθηκε ὁ Γρηγόρης...

Πρὶν ἔρθουν στὰ χέρια, καθὼς ἔερωμε, ἤθελε νὰ περάσῃ κάμποση ὦρα, δση χρειαζόταν — μισὴ εἶχε λογαριάσει ὁ κύρ Θόδωρος — γιὰ νὰ στρίψῃ τὸν κόβο τὸ καράβι καὶ νὰ παρουσιαστῇ στὸ δυτικὸ περιγιάλι στ' ἀνοιχτά... Οἱ κουρσάρει βλέποντάς το θὰ τρέχανε νὰ μποῦνε στὸ δικὸ τους, καὶ κεί τότε, μέσα στὴ σύγχυση, χυμώντας ἀπὸ τρεῖς διάφορες μεριές, θὰ κατάφερναν νὰ κόψουν τὸ δρόμο σ' ἕνα - δύο καὶ νὰ τοὺς πιάσουν ζωντανούς... Γιατὶ αὐτὸς ἦταν ὁ σκοπός.

Ὡς τόσο τὰ πράματα δὲν ἦρθαν ἔτσι, ὅπως ἀκριβῶς τὰ ἤθελαν... Κάποιος δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς κουρσάρους ἀρχισε ἑξαφνικὰ νὰ φωνάζῃ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ τοὺς δείχνῃ κάτ'ι πὺ κρατοῦσε στὸ χέρι. Ἦταν ἕνα μικρὸ κομματί πανί' δίχως ἄλλο κάποιος ἀπὸ τοὺς ναῦτες περνώοντας μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους θὰ ἔσκιόστηκε.

Οἱ κουρσάρει μαζεύτηκαν πάλι γύρω ἀπὸ τὸν ἀρχηγό τους πὺ ἔστεκε ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά καὶ περίμενε... Εἶχανε πολλὰ νὰ ποῦν, φαίνεται, καὶ συζητοῦσαν μὲ χαμηλὴ φωνή... Ἐνας πότε πότε ἔδειχνε κατὰ τίς μεριές πὺ ἦσαν κρυμμένοι οἱ τρεῖς φίλοι καὶ οἱ ἄλλοι γύριζαν καὶ κοιτοῦσαν... Σὰν ἄγρια κυνηγάρικα ζῶα, μυρίστη-

καν, θαρρεῖς, κι' εἶδαν πράματα πὺ θὰ ἔξφευγαν ἀπὸ τὰ μάτια ἑνὸς ἀπραγοῦ ἀνθρώπου πὺ τραβάει χωρὶς ὑποψία καὶ ἐπειδὴ δὲ σκέφτεται κακὸ γιὰ κανένα, δὲν λογαριάζει καὶ τὸ κακὸ πὺ μπορεῖ νὰ τοῦρῃ. Ἀπὸ μερικοὺς τσακισμένους θάμνους, ἀπὸ μερικές πετρίτσες πὺ ἔξουραν ἀπὸ τὸ μέρος πὺ βρίσκονταν πρὶν καὶ χάραξαν μερικές γραμμές κάτω στὸ χῶμα, καὶ ἀπὸ ἄλλα διάφορα ἀκούα σημάδια κατάλαβαν πολλὰ καὶ φαντάστηκαν περισσότερα. Τὸ μικρὸ ἐκεῖνο πανί ἦρθε σὲ μιὰ ἀσφαλτῇ βεβαίωση στὰ συμπεράσματά τους.

Ἀφοῦ συνεννοήθηκαν ἔτσι κάμποση ὦρα καὶ πῆραν ἀπόφαση, ἀνοίχτηκαν ὕστερα κι' ἀρχισαν ν' ἀνεβαίνουν πάλι τὴν ἀνηφοριὰ τῆς χαράδρας, ὅχι ὅμως ὅπως πρὶν, μὰ σιγά καὶ μὲ πολλὴ προφύλαξη.

ἘΚοντεύει ἀράγε νὰ φαῖ ὁ κύρ Θόδωρος; ἀναρωτήθηκε ὁ Γρηγόρης. Πόση ὦρα νὰ ἔχῃ περάσει; Τοῦ φαίνονται πὺ ἀργεῖ... μὰ ἤξερε ἀπὸ ἄλλοτε πὺς σὲ κάτ'ι τέτοιες στιγμές μὲ τὸ νὰ παρακολουθοῦμε τὸ κάθε τι καὶ τὸ κάθε τι νὰ μᾶς κἀν ἐντύπωση.

ὁ καιρὸς μακραίνει, θαρρεῖς, καὶ δείχνει πὺς δὲν περνᾷ.

Καὶ οἱ κουρσάρει ἀνέβαιναν καὶ πλησίαζαν δλοένα...

ἘΠρεπε νὰ τοὺς ἀφήσῃ ν' ἀνεβοῦν ὡς τὴν κορφή, ἢ νὰ σηκωθῇ ἀπάνω καὶ νὰ τοὺς χτυπήσῃ ἀπὸ ψηλά;... Βέβαια τὸ δεύτερο ἦταν προτιμότερο. Κι' ἔπρεπε νὰ ἀφήσῃ τὸν καθένα νὰ κἀν κατὰ πὺς ἔκρινε, ἢ νὰ δώσῃ αὐτὸς τὸ πρόσταγμα πὺ μπορεῖ ὡς τόσο καὶ νὰ τὸ περίμεναν οἱ ἄλλοι — νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν;»

Πρὶν ἀκόμα ἀποφασίσῃ ἔπρεσαν οἱ πρῶτες σάιτες ἀπὸ τὴ μεριά τοῦ Μιχαήλ. Σύγκαιρα τὸ ἀψηλὸ του ἀνάστημα ὠρθόθηκε στὴν κορφὴ κι' ἡ φωνή του ἀντιλάλησε σ' ὀλόκληρη τὴ χαράδρα.

ἘΕμπρὸς παιδιά, Ὁ Χριστὸς νικᾷ.

Ὁ Γρηγόρης καὶ ὁ Δημήτρης δὲν ἔχασαν καιρὸ. Μὲ τὴν ἴδια κραυγὴ χύθηκαν κι' αὐτοὶ ἀπὸ τὴ δικιά τους μεριά ἀπάνω στοὺς κουρσάρους...

ἘΕνας ἀπ' αὐτοὺς χτυπήθηκε' οἱ ἄλλοι τρουαγμένοι ἀπὸ τὴν ἑξαφνικὴ ἐπίθεση κατρακύλισαν τὸν κατήφορο καὶ μαζεύτηκαν ἄλλοι πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο πὺ ἦταν στὴν μασσιὰ τῆς σπηλιάς, ἄλλοι ἀνάμεσα στοὺς πυκνοὺς θάμνους πὺ τοὺς ἔκρυβαν ὀλόκληρους κι' ἄλλοι πὺ κάτω στὴν ἀμμουδιά, κοντὰ στὸ καράβι τους.

Τώρα πιά ὁ ἀγῶνας ἦταν φανερός κι' ἀντίπαλοι μποροῦσαν νὰ λογαριάσουν τὴ δύναμή τους καὶ ν' ἀποφασίσουν ἀνάλογα...

Τριάντα πρὸς δέκα... Γιὰ μιὰ στιγμὴ κράτησε σιωπὴ. Ὁ Γρηγόρης τοὺς μάζεψε ὅλους γύρω του...

ἘΔὲ συμφέρεῖ νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦμε πρὶν φαῖ ὁ κύρ Θόδωρος, εἶπε. Μιὰ σάιτα σφύριξε καὶ πέρασε ξυστὰ ἀπὸ τὸν ἀριστερὸ του ὄμο...

Σύγκαιρα κάποιος ἀπὸ κεί κάτω τοῦ φώναξε σὲ ἀφεγγάδιαστὴ ἑλληνική... ἘΚένταρχε, Γρηγόρη Κομιτᾶ' χαίρω πολὺ πὺ μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ σὲ περιποιηθῶ στ' ἀρχοντικὸ μου...»

ἘΚρυφτῇ γρήγορα πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους, πρόσταξε ὁ Γρηγόρης. Κι' ἂν κανένας κἀν κατὰ δῶ, χτυπάτε τον...

ἘΠοῖος εἶναι αὐτὸς πὺ σὲ φωνάζει; ρώτησαν ἑξαφνισμένοι ὁ Δημήτρης καὶ ὁ Μιχαήλ.

ἘἘνας παλιός μας φίλος... πὺ ἂν μπορέσουμε νὰ τὸν βάλουμε στὸ χέρι θὰ μάθουμε κι' αὐτὰ πὺ ζητᾶμε κ' ἄλλα πολὺ περισσότερα καὶ σπουδαιότερα...

Τὸν κοιτάζαν μὲ ἀπορία...

ἘΕὐὸ πὺ σκοπεύεις καλὰ, Δημήτρη, φρόντισέ μου αὐτὸν ἐκεῖ κάτω πὺ θέλει κατὰ τὰ φαινόμενα ν' ἀλλάξῃ θέση... εἶπε ὁ Γρηγόρης... Χαμηλὰ στὰ πόδια... Πληγωμένοι μᾶς χρειάζονται κι' ὅχι βαριά... γιὰ νὰ μποροῦν ν' ἀποκριθοῦν μὲ δρεξὴ στὰ ρωτήματά μας...

Ὁ Δημήτρης τέντωσε τὸ τόξο του μὲ δύναμη ἢ σάιτα ἔσυγε κελαιδώντας σὰ χελιδόν...

ἘὩχ' ἀκούστηκε ἀπὸ τὴν ἄλλή μεριά.

ἘΤὸν πέτυχε... Γεῖά σου, φώναξε ὁ Γρηγόρης.

(Ἀκολουθεῖ)

447

ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΜΑΣ

Νέο κορίτσι.

Αγαπητή μου Φαλαγγίτισσα.

Υπάρχουν αγώνες και αγώνες στη ζωή των Έθνων και στη ζωή των ατόμων. Αγώνες ποταποί και πρόδοτοι, που γίνονται από χαμηλά έισιτικά και πάθη. Αγώνες που κλείνουν μέσα τους το μικρόβιο της φθοράς, που είναι καταδικασμένοι να αποτύχουν έστω κι αν στην αρχή φαίνονται ότι κερδίζουν εκείνο που ζητούν.

Υπάρχουν αντίθετα και αγώνες που γίνονται για την υπεράσπιση ιδανικών και αξιών αιώνιων, αγώνες γεμάτοι αυτοθυσία και αυταπάρνηση, βασιμμένοι πάνω σε στερεά ψυχικά βάθρα που καμιά περίπτωση δεν μπορεί να ελαττώσει το ύψος των. Οι αγώνες αυτοί έχουν άμεσο στην γένεσή τους ως συντροφο την απόλυτο ωραιότητα και ότι και να συμβεί μένουν παραδειγματικοί σε γενεές γενεών.

Ένας τέτοιος αγώνας είναι και ο δικός μας σήμερα. Γεννήθηκε από μια ωραία πανεθνική όρμη για της φυλής μας τη διατήρηση. Γιατί τι θα ήταν πια η Ελλάδα χωρίς το φυλετικό της ποιόν και χωρίς το φυλετικό της ένστικτο; Δεν πολεμούμε εμείς, όπως άλλα έθνη σήμερα, για υλικά αγαθά, για έδαφικές κατακτήσεις, για πλούτι, για πετρέλαια, για πρώτες ύλες. Όχι! Αγωνίζουμε για να διατηρήσουμε το γένος μας ελεύθερο και το αίμα μας αμόλυπτο. Τα δυο αυτά γένος και αίμα είναι τα ιερά δεδομένα μιας φυλής. Και μεις από τα πανάρχαια χρόνια φυλάξαμε το φυλετικό

μας ένοτικό όσο κανείς άλλος λαός. Έχουμε πολλές πικρίες δοκιμάσει μέσα στο ρεύμα των αιώνων της εθνικής μας ζωής δόξες φορές το ένοτικό αυτό παραχώθηκε και δεν λειτουργούσε κανονικά. Σήμερα όμως βρίσκεται σ' όλη του την αίγλη, λειτουργεί τόσο ωραία που θαυμάζει κάποτε κι' εμάς τους ίδιους.

Επειδή όμως άκριτως βρίσκεται τώρα στο ζενίθ της λάμψης του αυτής, γι' αυτό πρέπει όλοι και όλες μας με επιστράτευσι όλων των δυνάμεων και αρετών μας να το τροφοδοτούμε διατηρώντας τη λάμψη του αυτή. Ο ένας στρατιώτης με το όπλο, ο άλλος άνθρωπος με το αλέτρι, ο δουλευτής της επιστήμης με το πνεύμα του, ο εργάτης με τα χέρια του, το κορίτσι, η γυναίκα με τη δουλειά της, ο φτωχός με τη δραχμή του, ο πλούσιος με τα εκατομύριά του.

Τις προάλλες ο Υπουργός της Εθνικής Προνοίας κ. Ηλίας Κριμπάς μίλησε στο ραδιόφωνο για το χρέος που έχουμε όλοι μας απέναντι της Φυλής μας. Ήταν μια ομιλία γεμάτη αλήθειες και γνήσια συγκίνησι, γι' αυτό κι' από τα χείλη του ομιλητή έβγαλε κατ' ευθείαν στην ψυχή του ακροατή. Είδε με τα μάτια του, άκουσε με τ' αυτιά του κι' έζησε μ' όλη του την ύπαρξη τον αγώνα αυτόν τον ωραίο εκεί επάνω. Και μ' αυτά μετέδωσε όλα αυτά με τη θερμή έκκλησι να πάρουμε όλοι μας μέρος σ' αυτόν με τις δυνάμεις μας τις ψυχικές, πνευματικές και υλικές. Όποιος σήμερα δεν συγκινείται και δεν κινείται για όποι-αδήποτε προσφορά δεν εκτελεί το χρέ-

ος του προς τη Φυλή του και χωρίς άλλο δεν μπορεί να καυχείται πως είναι Έλληνας. Εμείς οι γυναίκες μέσα στα σπίτια μας μπορούμε αφάνταστα να επιδράσουμε πάνω στον πατέρα μας, στον αδελφό μας, στο σύζυγό μας. Αν τυχόν αυτός δεν κατάλαβε ακόμα το μέγεθος της υποχρεώσεώς του απέναντι στη Φυλή, ως προσπαθήσουμε κατάλληλα να του ανοίξουμε τα μάτια και την ψυχή.

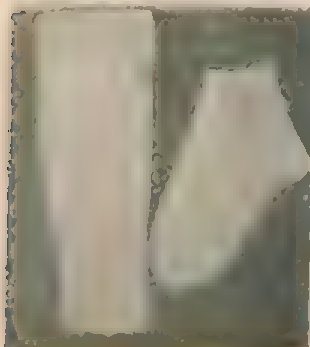
Δεν είναι κρίμα να μείνη κι' αυτός έξω από τον κύκλο του θαύματος, να μην νοιώσει την αγαλλίασι ότι κι' αυτός συνέτεινε για τη Νίκη της Ελληνικής Φυλής; Ένα δισεκατομμύριο χρειάζεται, είπε ο Υπουργός, για την Εθνική Πρόνοια, για τη βοήθεια γενικά όσων έχουν ανάγκη. 450 έχουμε προσφέρει. Γιατί να μην συμπληρωθώ από μας το υπόλοιπον; Υπάρχουν πλούσιοι, που χωρίς να στερηθούν τίποτα θα μπορούσαν άψε - σβήσε να δώσουν γι' αυτό τό ποσό. Τι να τα κάνουν τα λεπτά τους όταν υποδουλώθη το Έθνος και νοθευτεί η Φυλή; Κι' αυτοί και τα παιδιά των παιδιών τους θα υποφέρουν. Ας ανοίξουν την ψυχή τους να τους φυσήσει ο ζωονόμος άνεμος του σημερινού ωραίου αγώνος. Ας ανοίξουν το χέρι τους κι' ας δώσουν... ας δώσουν γιατί έτσι μόνο θα έχουν δικαίωμα πάνω στην αδριακή Ελλάδα. Αλλιώς δεν θα έχουν κανει το χρέος τους αυτό το ιερό στις ώρες της ανάγκης και δεν θα έχουν και κανένα δικαίωμα στις εύτυχιμένες της Ελλάδος μέρες. Ας γίνουν συν-αγωνιστάι στον ωραιότερο αγώνα του κόσμου!>

Σ. Καρ.

Η κάλτσα του Στρατιώτη

Πολλές φορές γράψαμε για την κάλτσα του στρατιώτη και πολλά σχόλια δώσαμε αλλά η περίηλοκα. Σήμερα δίνουμε άλλο ένα που είναι πολύ πρακτικό και γι' αυτό συγκεκριμένο από το Υπουργείο Στρατιωτικών. Μελετήσατε με προσοχή την ετήγησι και στρωθήτε όλες σας στο πλέξιμο.

Γίνονται δύο τεμάχια. Γκέττα και κάλτσα.

1) Η γκέττα

Η γκέττα γίνεται ως εξής: Μήκος 40 εκ. του μέτρου το λιγότερον. Αρχίζουμε το πλέξιμο από το επάνω μέρος με 70 πόντους (θηλειές της βελόνας) και τελειώνουμε στο κάτω μέρος με 54 πόντους. Τα στενύματα θ' αρχίζουν κάτω από την γάμπα ώστε να στενύει κανονικά και να μη σφίγγει το πόδι. Μπορούμε να την αρχίσουμε και με 75 πόντους ή 73 διότι τα πόδια δεν είναι όλα του ίδιου πάχους, όχι όμως ελιγώτερον των 70 πόντων. Η γκέττα πλέκται στο επάνω μέρος τρία δακτυλα λάστιχο με δύο ίσιους και δυο αποδοβους πόντους, ή δέ υπόλοιπη γκέττα με 5 ίσιους και ένα άναποδο πόντο.

2) Το κάλτσακι.

Το κάλτσακι θα έχει όμοιο από την άκρη της φτέρνας έως το επάνω μέρος 19 εκ. του μέτρου ώστε να περιέχει από το πτερυγιο της φτέρνας. Αρχίζουμε το κάλτσακι από το επάνω μέρος με 52 πόντους (θηλειές της βελόνας). Ανοίγουμε

Έλληνες και Ελληνίδες,

Τα παιδιά της Ε.Ο.Ν. θα περάσουν και πάλι από τα σπίτια σας στις 25, 26 και 27 Ιανουαρίου, για να τους δώσετε, τι μπορείτε για τους ήρωικούς στρατιώτες μας που μάχονται εις τα χιονισμένα αλβανικά βουνά και για τας οικογενείας των.

Είναι καθήκον μας απέναντι των γενναίων υπερασπιστών της τιμής και της ελευθερίας της αγωνιζομένης Πατρίδος μας να δώσουμε, τι μπορούμε.

του μαλλιού, φιλό ή χονδρό, μπορείτε να το αρχίσετε και με περισσότερες θηλειές. Θα κάμωμεν τρία δακτυλα λάστιχο στο επάνω μέρος για να εφαρμογή στο πόδι και τελειώνουμε στο σχήμα μιας συνηθισμένης κάλτσας μικρής ή μεγάλης τατούσας διαλογίας με τα διαφορά ποδια.

Πλέκετε ένα ζεύγος γκέττες και 4 ζεύγη κάλτσας.

Περισσότερες πληροφορίες παρακαλούνται οι ενδιαφερόμενοι να ζητήσουν από την Καν. Π. Ζητρίδου, Διευθύντρια του III Γραφείου της Περιφερειακής Διοικήσεως Θηλέων Αττικοβοιωτίας, Γ' Σεπτεμβρίου 9 Γ' όροφος.

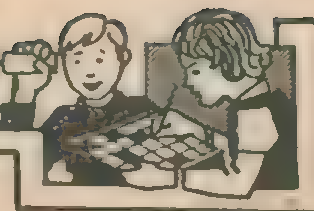

Δυσκολεζούνημα

ΕΥΘΥΜΙΑ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

Άνώνυμο.

— Σήμερα έλαβα ένα άγνωστο γράμμα.

Και ποιος σου το έστειλε;

Μιά σωστή απάντηση

Στό σχολείο ο δασκαλός μαθαίνει στα παιδιά φιλική ιστορία και τους μιλάει για τα ζώα που έχουν εξαφανιστεί από τη γη. "Υστερα γυρίζει στον Γακή και τον ρωτάει:

— Για πές μου ζού, Γακή, ένα ζώο που να μην υπάρχει πιά.

Το καθαρίνι μας.

— Πως το καθαρίνι μας, Σοφ; Είπα ένα ζώο που να μην υπάρχει πια.

— Μαλιστα, κύριε, το καθαρίνι μας δεν υπάρχει πια, γιατί το έφαγε χτες ή γατό!

Δικαιολογημένη απορία

— Αλήθεια, μαμά, τὰ μεγάλα ψάρια τρώνε τὰ μικρά;

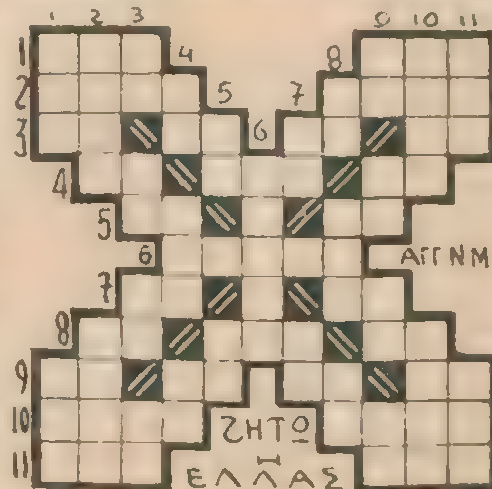
— Ναί, παιδί μου.

— Γρώε και σαρδύλλες.

— Γρώε.

— Και πώς ανοίγουν τὸ κουτί τους;

Ορίζοιτώς: 1) Συμπαρασηματικόν — Αρχιστράτηγος τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ κατὰ τὸν πόλεμον 1914-18. 2) Κλωστή — Τὴν ἐμπορεύσαν οἱ Ἴταλοι ἀλλὰ τὰ νιτάκια μας ἐξέδωκεν ὁ πρῶτος τοῦς ἀρτοποιούς. 3) Μικρὸς ἡμιτρεπὴς ἀντιστάσεως — Ἐκτος Προτρεπτικόν — Ὅστις. 4) Ὑποθετικὸν Λοιπὸν (ἀρχ.) Κλωστή (ἀρχ. χαλκῆν). 5) Ἀρῦρον (πληθ. ἀρῦες). 6) Ἀρῦρον (πληθ. ἀρῦες). 7) Ὑποθετικὸν Λοιπὸν (ἀρχ.) Κλωστή (ἀρχ. χαλκῆν). 8) Νετὰ Οργάνων. 9) Προτρεπτικὸν — Ὅστις. 10) Ὁρὶς δὲ μὲν Νουτρεμὲν τὰ φαγητά. 11) Σκῆρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλιτική).

10) Βοῦνο τῆς Αἰθιοπίας τοῦ ὁποῦ καταστρέφει τὸν ἀνθρώπου. 11) Παιζοτάτο (ἀρχ.) — Ἀφῆσι (δὴμ.).

Καθίστως:

1) Ἐπάνω — Ἀριθμητικόν. 2) Μερὸς τοῦ λόγου — Τὸ ἀντίθετον τοῦ ἐξήλωνος. 3) ΑΜ. Δεικτικόν (δὴμ.) — Ἀνώνυμος (ἀρχ. ἀρῶν). 4) Προτρεπτικόν (δὴμ.) — Ἀνδρὶς (πληθ. ἀρῶν). 5) Ἀρῦρον (πληθ. ἀρῦες). 6) Ἀρῦρον (πληθ. ἀρῦες). 7) Ὑποθετικὸν Λοιπὸν (ἀρχ.) — Ὑποθετικὸν Λοιπὸν (ἀρχ.) Κλωστή (ἀρχ. χαλκῆν). 8) Νετὰ Οργάνων. 9) Προτρεπτικὸν — Ὅστις. 10) Ὁρὶς δὲ μὲν Νουτρεμὲν τὰ φαγητά. 11) Σκῆρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλιτική).

ΑΓΓ. Ν. ΜΟΣΧΟΣ

Γνωρίζετε γεωγραφίαν;

Ἀπαντήστε εἰς τὰ ἑξῆς ἐρωτήματα.

1) Ἡ Βατικανὸν εἰς ποῦ εἰσὶν τὴν Εὐρώπῃ;

2) Ἡ Βενεζουέλα εἰς ποῦ εἰσὶν τὴν Ἀφρική;

3) Ἡ Νιγηρία εἰς ποῦ εἰσὶν τὴν Αἰθιοπία;

4) Ἡ Λατινία ὅπου εἰσὶν τὴν Εὐρώπῃ;

5) Ὁ Βορρὸς εἰς ποῦ εἰσὶν τὴν Αἰθιοπία;

6) Ἡ Βενεζουέλα εἰς ποῦ εἰσὶν τὴν Αἰθιοπία;

7) Ὁρὶς δὲ μὲν Νουτρεμὲν τὰ φαγητά.

8) Ὁρὶς δὲ μὲν Νουτρεμὲν τὰ φαγητά.

9) Ὁρὶς δὲ μὲν Νουτρεμὲν τὰ φαγητά.

10) Ὁρὶς δὲ μὲν Νουτρεμὲν τὰ φαγητά.

11) Σκῆρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλιτική).

12) Σκῆρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλιτική).

13) Σκῆρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλιτική).

14) Σκῆρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλιτική).

15) Σκῆρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλιτική).

16) Σκῆρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλιτική).

17) Σκῆρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλιτική).

18) Σκῆρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλιτική).

19) Σκῆρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλιτική).

20) Σκῆρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλιτική).

21) Σκῆρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλιτική).

22) Σκῆρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλιτική).

23) Σκῆρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλιτική).

24) Σκῆρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλιτική).

25) Σκῆρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλιτική).

26) Σκῆρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλιτική).

27) Σκῆρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλιτική).

28) Σκῆρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλιτική).

29) Σκῆρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλιτική).

30) Σκῆρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλιτική).

31) Σκῆρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλιτική).

32) Σκῆρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλιτική).

33) Σκῆρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλιτική).

34) Σκῆρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλιτική).

35) Σκῆρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλιτική).

36) Σκῆρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλιτική).

37) Σκῆρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλιτική).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Παιδί μου, τοῦ λέει ἡ χανούμισσα, ὅσοι πῆγαν ἐκεῖ δὲν ματαγύρισαν. Ἄν ἐσύ θέλῃς νὰ γυρίσῃς νὰ πᾶς κατὰ ντὶπ τὸ μεσημέρι, ὅταν κυλοῦνται οἱ γουροῦνες μέσα στὰ νερά, νὰ πάρῃς τὸ γουρουνάκι καὶ νὰ βαρεῖσαι μὴ σὲ ἄλλο γὰρ σου καὶ νὰ φύγῃς. Ὑστερα νάρθῃς ἀπ' ἐδῶ, καθὼς θὰ γυρίζῃς.

Πάει λοιπὸν κι' αὐτὸς τὸ μεσημέρι καὶ παίρνει τὸ γουρουνάκι. Τὸ βάζουν οἱ γουροῦνες στὰ ποδάκια γιὰ νὰ πιάσουν τὸ παιδί, πὰ ποῦ νὰ τὸ πιάσουν! Καὶ πάει τὸ παιδί ἀπ' τὴ χανούμισσα, ὅπως τοῦπε.

Μόλις ἔφτασε, τοῦ ἔβαλε ἡ χανούμισσα κι' ἔφαγε καὶ κοιμήθηκε, καὶ τοῦ παίρνει τὸ γουρουνάκι καὶ τοῦ βάζει ἕνα ἄλλο δικό της.

— Ὅταν θὰ σὲ ξαναστεῖλουν πούθενά, νάρθῃς πάλι ἀπ' ἐδῶ, τοῦ λέει: Φτάνει καμμιὰ φορὰ τὸ παιδί στὴ μάνα του, καὶ τὸ ρωτᾷ:

— Ἐφερες τὸ γουρουνάκι;

— Τὸ ἔφερα, τῆς λέει.

Καὶ τὴν ἔφαγε.

Πᾶνε πίσω οἱ δράκοι.

— Ἐ, τόφερε; τῆς λένε.

— Ναί, τόφερε.

— Τώρα, τῆς λένε, νὰ πᾶν νὰ πάρῃ τ' ἀθάνατο νερό.

Καὶ τοῦ λέει ἡ μάνα του: νὰ πᾶς, παιδί μου, νὰ πάρῃς τ' ἀθάνατο νερό! Ἄν πιῇς ἀπ' ἐκεῖνο τὸ νερό, δὲν ματαπαθαῖναι τίποτα. Καὶ τὸ παιδί πηγαίνει στὴ χανούμισσα.

— Πῶς νὰ κάνω νὰ πᾶω νὰ πάρω τ' ἀθάνατο νερό; τῆς λέει:

— Παιδί μου, τοῦ λέει ἡ χανούμισσα, ὅσοι πῆγαν ἐκεῖ δὲν ματαγύρισαν, παρά θὰ σοῦ δώσω μὴ λαίνα, καὶ μόλις φτάσῃς ἐκεῖ κι' ἀνοίξουν τὰ βουνά, νὰ τὴ βάλῃς ἐστὶ ἀπάνω, καὶ πρὶν ἀκόμη κλείσουν, νὰ πᾶς νὰ τῆν πάρῃς καὶ νὰ γυρίσῃς.

Πῆρε τὸ παιδί τὴ λαίνα καὶ τράβηξε νὰ τῇ τὸ ἀθάνατο νερό. Ἐκεῖ κι' ἀνοίξαν τὰ βουνά, ἔβαλε ὅπως τοῦ εἶπε τὴ λαίνα, καὶ πῆρε τὸ νερό, καὶ γύρισε πίσω στὴ χανούμισσα. Τὸ παίρνει αὐτὴ τὸ νερό καὶ τοῦ βάζει ἄλλο καὶ τοῦ λέει:

— Ὅταν θὰ σὲ ξαναστεῖλουν πούθενά, νάρθῃς ἀπ' ἐδῶ πρῶτα.

Καὶ τὸ παιδί πηγαίνει στὴ μάνα

του. Σὰν ἀκουσαν τὸ βρόντο οἱ δράκοι, τρύπωσαν.

— Τὸ ἔφερες; τοῦ λέει ἡ μάνα.

— Τὸ ἔφερα, τῆς λέει τὸ παιδί.

— Για δός μου νὰ πιῶ ψίχα!

Καὶ τῆς ἔδωκε τὸ παιδί νὰ πιῇ.

— Γέρεψα τώρα, δὲ ματαπαθαῖναι τίποτα, τοῦ λέει αὐτὴ. Καὶ βγῆκε τὸ παιδί νὰ τῇ στὸ κειμήλι. Καὶ πάει στὴ χανούμισσα. Μόλις τὸ εἶδε ἡ καλὴ αὐτὴ γυναίκα, ἀκού τοῦ λέει τώρα τί θὰ κάνῃς; Θὰ πάρῃς σαράντα πρόβατα κι' ἕνα ἀρνί, σαράντα ἕνα κι' ἀφοῦ τὰ μάσης σὰν τσοπάνης, νὰ περάσῃς ἀπ' τὴ μάνα σου, ἐκεῖ θὰ χυθῶν οἱ δράκοι νὰ σοῦ τ' ἀρπάξουν καὶ θὰ σοῦ μείνῃ μονάχα τ' ἀρνί. Θάχουν κι' ἕνα σπαθὶ μεγάλο, πού εἰκοσι θὰ τὸ τραβᾷς ἀπὸ τὴ μιά, κι' εἰκοσι ἀπὸ τὴν ἄλλη, γιὰ νὰ σὲ σφάξουν, μὰ δὲ θὰ μποροῦν νὰ τὸ τραβήξουν, καὶ σὺ θὰ τοὺς πῆς: Δώστέ μου τὸ ἐδῶ! καὶ θὰ τὸ πάρῃς καὶ θὰ τοὺς σφάξῃς.

Κι' ἐστὶ ὅπως τ' ὁρμήνεψε ἡ καλὴ αὐτὴ γυναίκα, ἔκανε τὸ παιδί. Χύμηξαν οἱ δράκοι καὶ τοῦ πῆραν ὅλα τὰ πρόβατα καὶ τοῦ ἔμεινε μονάχα τ' ἀρνί, καὶ κοίταζαν νὰ βγάλουν τὸ σπαθὶ καὶ δὲν μποροῦσαν.

— Δώστέ μου τὸ ἐδῶ, τοὺς φωνάζει.

Τοῦ δίνουν λοιπὸν τὸ σπαθί, τὸ τραβάει καὶ τοὺς σφάζει.

Καπανέων μας

ΔΥΟ ΑΡΒΑΝΙΤΟΠΟΥΛΑ

«Η παραπάνω εικόνα δείχνει δυο παιδιά 'Αλβανών. Μας την έστειλε ένας έκλεκτος συνεργάτης του περιοδικού που μάχεται στην 'Αλβανία μαζί με τον έδοξο στρατό μας, για να γνωρίσουν οι Σκαπανείς τα παιδιά του τόπου που ελευθερώνονται σήμερα από την Ιταλική τυραννία».

Σάν παραμύθι

★ Η ΠΗΓΗ ★

Μιά ζεστή μέρα τρεις ταξιδιώτες συναντήθηκαν κοντά σε μιά πηγή με νερό κρύο και καθαρό. Το νερό έβγαζε με όρμη από τη γη κι' έχυνετο στην άκρη του μεγάλου δρόμου. «Η πηγή ήταν τριγυρισμένη από δέντρα και χορτάρια. Το νερό της, καθαρό σά δάκρυ, έπεφτε πρώτα σε μιά γούρνα σκαμμένη στην πέτρα. Το περισσευούμενο έξεχειλιζε για να σχηματίσει ένα ποταμάκι που γρήγορα έχανετο στα λειβάδια».

Οι ταξιδιώτες έξεκουράστηκαν στη σκιά κοντά στην πηγή. «Ήπιαν νερό και έξεδιψασαν. Έπάνω από τα κεφάλια τους άκριθως ήταν μιά πέτρα και πάνω σ' αυτή ήταν γραμμένο: «Έχε την πηγή αυτή για παράδειγμα». Αφού οι ταξιδιώτες έδιάβασαν την έπιγραφή άρχισαν να σκέπτονται τί άράγε σημαίνει».

«Ο ένας άπ' αυτούς — θά ήταν έμπορος χωρίς άλλο — έλεγε:

— Αυτή είναι μιά καλή συμβουλή. Η πηγή τρέχει χωρίς να σταματά. Πηγάζει μακριά. Μαζεύει το νε-

ρό από τις άλλες πηγές και γίνεται ένα μεγάλο ποτάμι. Ο άνθρωπος σάν κι' αυτή πρέπει ν' άσχολήται άδιάκοπα με τις υποθέσεις του. Άν κάνει αυτό, πάντα θα πετυχαίνει και θά μαζεύει πολλά μακάρι».

Ο δεύτερος ταξιδιώτης ήταν νέος.

— Όχι, έλεγε. Η έπιγραφή αυτή σημαίνει πως ο άνθρωπος πρέπει να φυλάξει την καρδιά του καθαρή από κακές σκέψεις και κακές έπιθυμίες, τόσο καθαρή σάν το νερό αυτό. Καθαρό νερό ξεδιψά όσους άναπαύονται καθώς έμεις κοντά στην πηγή. Δίνει χαρά και καινούργια δύναμη. Άν το νερό ήταν θολωμένο σε τί θά χραισάμευε;

Ο τρίτος ταξιδιώτης, Ένας γέρος, έχαιμονέλασε και έλεγε:

— Ο νέος αυτός έλεγε την άλήθεια. Αυτό είναι το μάθημα που μάς δίνει η πηγή. Σ' όποιον διψά, η πηγή είναι πάντα έτοιμη να δώσει το καθαρό νερό της δωρεάν. Είναι σά να λήσ στον άνθρωπο: «Κάμε το καλό και ρίξτο στο γιαλό, μην περιμένεις άνταπόδο».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ'.

Πουθινα ο έξοχώτατος πρώην... Ός τόσο ένα πράγμα ήταν βέβαιο: πως δεν είχε φύγει ακόμα για το έξωτερικό, γιατί σε μιά τέτοια περίπτωση ο κύρ Μπούλης θά είχε είδοποιηθί με την ώρα — τί λέω

ΓΕΥΗΝΑ

ΚΑΙ ΚΟΥΤΙΑ

Λογική παιδιού

— Νίκο, δεν σου έíπα να μην κάνης θόρυβο όταν κοιμάται ο μπαμπάς;

— Άμ' πότε να κάμω λοιπόν; Όταν είναι ξύπνιος, για να με δέρινη;

Στου ζωγράφου

— Ήθελα να μου κάμετε τó πορτραίτο μου έλαιογραφία. Πόσο θά μου στοιχίσει;

— Χίλιες δραχμές.
— Κί' άν σάς φέρω εγώ τó λάδι;

Στο μάθημα της φυσικής

Ο καθηγητής. — Σήκω άπάνω, Μίμη, και πές μου πόσα πλευρά έχεις.

Ο Μίμης. — Δεν μπορώ να τά μετρήσω, κύριε, γιατί γαργαλιέμαι!

Θά γίνη ζωγράφος

— Τι θά γίνης, Τοτό, όταν θά μεγαλώσης;

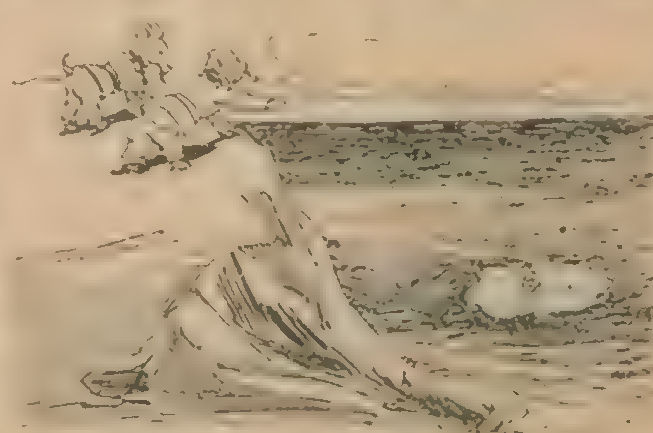
Τοτό. — Ζωγράφος.
— Ως σ' άρκεσει ο ζωγράφος;

Ογ. — Άν ναι, κύριε, τότε θά γίνω ζωγράφος, όπως ο ζωγράφος!

με την ώρα: με το λιτό και με το δυτερόλιτο από τους άλλους πρακτορές του, που ησαι βαλμένοι να προσέχουν, όχι μοναχα στα μεγάλα λιμάνια και στους σταθμούς, μά και στα πιό άπόμερα και άσύχναστα... Κανένα

τέτοιο ραδιότηλεγραφήμα δεν του είχε σταλή. Το έναντίο μάλιστα... Κάποιος του άνέφερε πως ένα κουμπι ταϊταλονιού, όμοιο κι άπαραλλήλτο με τα κουμπιά του Χάρυ Κόντακ, βρέθηκε σ' ένα μύλο.

Ο πιο σινουρος τρόπος για να ξεφυγή κανείς από τα χέρια της αστυνομίας σε μιά μεγάλη πορτογαλία είναι να ζη μπροστα στα μάτια της, κι' όγ, να γίμνη να κρεφτη στή μοιαιία και το σκούαδι καμμιανης σπηλιάς. Σίγουρα αυτό θα είχε κάνει και ο Χάρι Κόντακ Μέρα και νίχτα λοιπόν άδιακοπα, χωρίς να ξεκοιραστή, χωρίς να χορτάση τον έπνο ο κύρ Μπούλης γιμίζε στους μεγάλους δρόμους, στις πλατείε, στα παρκα, μπαίνει στα καταστήματα, ζεταίζει και προσέχ:

Ναός: φωνάζε ο κύρ Μπούλης

λοιπόν περπατούνε τώρα στο περιγιάλι και γλυκοκουδεντιάζουν. Μιά στιγμή όμως ο Χάρυ Κόντακ σκύβει κάτω και παίρνει μιά χούφτα άμμο τάχα για να τρίψη τά χέρια του που ήσαν παγωμένα από το κρύο λουτρό που είχε κάνει. Μά αντί να τρίψη τά χέρια του... πάφ... πάφ τόν ρίχνει στα μάτια των δυό άστυνομικών... Υστερα τρέχει, πηδάει πάνω στο γάϊδαρο και... δρόμο με τά τέσσερα...

Όταν ο κύρ Μπούλης ξαναδέρηκε το φως του ό κ. πρώην Νομάρχης είχε γίνει άφαντος. Πάει πάλι, το πουλί είχε πετάξει.

Ε, έ, ψιθυρία Μου γλιστράει μέσα από τά χέρια τη στιγμή άκριθως που θαρρώ πως τόν κρατώ... Μά αυτός, μάτια μου, είναι περισσότερο γέλι παρα τίθηκος.

(Ακολουθεί)

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησης

ΕΥΑΡΕΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Πρός την Δ.Α.Σ. Ἀρρένων καὶ Θε-
λέων, ἀπάσας τὰς Περιφ. Διοικήσεις
Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων καὶ Θελέων, τὴν Δι-
οίκησιν Ταγματῶν Ἑργασίας κλπ. ἐ-
κοινοποιήθη ἡ κάτωθι Διαταγὴ τοῦ
Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενι-
κοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἰω-
άννου Μεταξᾶ:

«Ἐκφράζω τὴν πληρεστάτην μου εὐ-
αρέσκειαν εἰς τοὺς κάτωθι Συναγω-
νιστὰς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως
Ἀρρένων Λαρίσης διότι κατὰ τὸν βομ-
βαρδισμόν τῆς πόλεως ὑπὸ βαρβάρου
ἐχθροῦ, ἐπέδειξαν θάρρος καὶ ἀλλη-
λεγγύην, ἀνωτέραν τοῦ ἀπλοῦ καθή-
κοντος καὶ παρά τοὺς πιθανοὺς κινδύ-
νους τῆς ζωῆς των ἔσπευσαν εἰς τὸν
τόπον τοῦ βομβαρδισμοῦ καὶ περισυν-
έλεξαν καὶ μετέφερον εἰς νοσοκομεῖα
τραυματίας καὶ νεκροὺς διαρκοῦντος
τοῦ συναγερμοῦ:

- 1) Πατέρων Ἰωάννην, Τετράρχην.
- 2) Κακουλίδην Ἰωάννην »
- 3) Κουτσικογιάννην Δημ., Λοχίτην.
- 4) Χρονίδην Κωνσταντῖνον »
- 5) Ἀρμενιόπουλον Κωνσταντ., »
- 6) Μαρτζανίδην Γεώργ., Φαλαγγίτην.
- 7) Φούτσην Χαρ., Ἀξιωματικόν.
- 8) Κοσμοπόυλον Θ. Ἐνωμοτάρχην.
- 9) Παντελόγλου Ἀπ. Ἐνωμοτάρχην.
- 10) Μύτικαν Δημήτριον »
- 11) Γραμματίδην Σ. Ὁμαδάρχην.
- 12) Νίκαν Δημήτριον »
- 13) Χριστοφορίδην Εὐαγ. »
- 14) Παπαλάζαρον Δημ. Φαλαγγίτην.
- 15) Ἀναστασίον Γεώργιον »
- 16) Ἀλιόπουλον Σωτ. Φαλαγγίτην.
- 17) Σαρδάρην Γεώργιον Τετράρχην.
- 18) Μπελτέν Ἀναστάσιον Φαλαγγίτην.
- 19) Πουρίκαν Σωτήριον Ἐπιτελῆ.

Τὸ παράδειγμά των θά μείνῃ ἱστο-
ρικόν εἰς τὸν ἀγῶνα ποῦ διεξάγει νι-
κηφόρα ἡ Ἑλλάδα μας. Ἐξαίρων δὲ
τὴν ὑπέροχον συμπεριφορὰν τῶν Συ-
ναγωνιστῶν τῆς Π. Δ. Ἀρρένων Λα-
ρίσης, παραδίδω ταύτην εἰς τοὺς Συ-
ναγωνιστὰς καὶ Συναγωνιστρίδας ὅλης
τῆς χώρας, ὡς μεγαλειώδες παρά-
δειγμα πρὸς μιμνήσκ.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ Κ.Ε.Ν. κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΝ

Ἡ ὑπηρεσία παρακολούθησες ὑπο-
θέσεων στρατευθέντων τοῦ Ἱπποκρίτου
Ἐσωτερικῶν ἀπέστειλε πρὸς τὴν
Κεντρικὴν Διοίκησιν Νεολαίας τὴν κά-
τωθι ἐπιστολήν:

Οἱ εἰς τὸ ἐνταῦθα 7ον Στρατ. Νο-
σοκομεῖον (τέως Λαϊκόν) θάλαμος
Μακκᾶ νοσηλευόμενοι τραυματισταὶ λο-
χίαι, Μουράτογλου Μιχ., Παπαϊωάν-
νου Διονύς., Παρασκευαΐδης Χαρ. καὶ
οἱ στρατιῶται Πετρίτσος Χρυσ., Μα-
σουλάρης Θεόδ. καὶ Ζήσης Στέφανος
παρακαλοῦσιν ὅπως ἐκφρασθῶσι θερ-
μαὶ εὐχαριστίαι πρὸς τὸν κ. Κυβερνη-
τικόν Ἐπίτροπον τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ τὸ ἐ-
πιδειχθέν παρ' αὐτοῦ ἐνδιαφέρον καὶ
διὰ τὰ προσεγγέντα εἰς αὐτοὺς ὥ-
μα κατὰ τὴν ἐν τῷ Νοσοκομείῳ νοση-
λείαν των.

ΠΩΣ ΑΝΤΙΚΡΥΖΟΥΝ ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥΣ

Πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβε-
νήσεως καὶ Γενικόν Ἐπιθεωρητὴν τῆς
Ε.Ο.Ν. ἀπεστάλη ἡ κάτωθι ἐπιστολή:
Ἐξοχώτατον

Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως
καὶ Γενικόν Ἐπιθεωρητὴν τῆς Ε.Ο.Ν.
Ἰωάννην Μεταξᾶν

Ἀ θ ῆ ν α ς

Πληροφορηθεὶς παρά τοῦ Διοικητοῦ
Λόχου τὸν ἡρωϊκὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ
μου Παναγιώτου Βαθμοφόρου τῆς Ε.
Ο.Ν. Τρυπιδῶν, πολεμοῦντος ὑπὲρ τῆς
Πατρίδος μας κατὰ ἀνάνδρου καὶ θαρ-
βάρου ἐχθροῦ, μὲ δάκρυα ὑπερῆφα-

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ

Ἡ Περιφερειακὴ Ὑπηρεσία
Ἀλληλεγγύης Μετώπου Ε.Ο.Ν.
Πρωτευούσης (Βασιλίσσης Σο-
φίας ἀριθ. 23) παρακαλεῖ θερ-
μῶς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ συμ-
βάλωσι διὰ τὴν ἀρτίαν λειτουρ-
γίαν τῶν νεοιδρυθέντων «Σπι-
τιῶν τοῦ Στρατιώτου» ὅπως εὐ-
αρεστοῦμενοι μᾶς χορηγήσωσι
τὰ κάτωθι τυχόν εἰς τὴν διάθε-
σιν των εἶδη: Πλυντρίδας, θερ-
μοσίφωνας διὰ ξύλου, λουτήρας
καταιωνίσεως καὶ λοιπὰ ἐξαρ-
τήματα λουτρῶν καὶ ἐν γένει εἶ-
δη εἰγυεινῆς καθὼς καὶ ξυλείαν
οἰασθῆποτε οἰκονομικῆς μορφῆς,
καύσιμον τοιαύτην, κουφώματα,
κεράμους, πλασκάκια κλπ.

Ἐπίσης παροχέουσι γιὰ τοὺς
τραυματίας μας, μαῦρα γυαλιά
καὶ παντοφύλες ἐξ ὑφάσματος.

νείας ἐπειδὴ ὑπῆρξα πατὴρ ἐνὸς τοι-
ούτου υἱοῦ, ἀναφώνω: Ζήτω ἡ αἰωνία
Ἑλλάς. Ζήτω ὁ Βασιλεὺς. Ζήτω ὁ Σω-
τὴρ Ἀρχηγὸς Ἰωάννης Μεταξᾶς.

Ἐν Τρυπιδᾷ Αἰγίου τῇ 30-12-40
Μιχαὴλ Ἀλεξόπουλος

Ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἀ-
πήντησε τηλεγραφικῶς ὡς ἑξῆς:
Μιχαὴλ Ἀλεξόπουλον

Τρυπιδᾷ Αἰγίου

Ἀγαπητέ μου Κύριε Ἀλεξόπουλε,

Ἐπληροφορήθηκα μὲ τὸ γράμμα
σου τὸν θάνατον τοῦ παιδιοῦ σου ἀλ-
λὰ καὶ τοῦ δικοῦ μου παιδιοῦ ἀπὸ
τὴν Ε.Ο.Ν. Ὑπερήφανε Πατέρα, εἶσαι
ἄξιος θαυμασμοῦ, ὅχι μόνον διότι ἀ-
νέβρεψες τέτοιο ἡρωϊκὸ παιδί ποῦ ἔ-
πεσε μαχόμενον ὑπὲρ τῆς Πατρίδος,
ἀλλὰ καὶ διότι μὲ τὸ θάρρος ποῦ δει-
γνεις ἀποδεικνύεις ὅτι καὶ ἐσύ εἶσαι ἄ-
ξιος Ἐκείνου. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἀκόμη
εἶμαι ὑπερήφανος γιὰ τὸ παιδί σου
διότι προέρχεται ἀπὸ τὰ ἀγαπᾶται μου
παιδιά τῆς Ε.Ο.Ν. ποῦ μὲ τὸν ἡρωϊ-
κὸν του θάνατον μένει ὑπέροχο παρά-
δειγμα στοὺς Συναγωνιστὰς του.

ΠΩΣ ΣΚΕΠΤΟΝΤΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν καὶ Γενικόν
Ἐπιθεωρητὴν τῆς Ε.Ο.Ν. ἀπεστάλη ἡ
κάτωθι ἐπιστολή:

Σεβαστέ μου πατέρα ὅλης τῆς Ἑλ-
λάδος,

Εἶμαι δέκα χρονῶν κορίτσι· ὁ μπα-
μπᾶς μου ἤθελε νὰ μοῦ ἀγοράσῃ μὲ
300 δραχ. ἓνα παιχνίδι, ἀλλὰ ἐγὼ σκέ-
φτηκα νὰ μὴ μοῦ πάρῃ τὸ παιχνίδι ἀλ-
λὰ νὰ τὰ διαθέσω γιὰ τὰ ἀδέρφια μου,
τὰ παιδιά τῶν στρατιωτῶν ποῦ μάχον-
ται γιὰ τὴν νίκη τῆς γλυκειᾶς μας Πα-
τρίδας. Σὰς παρακαλῶ νὰ δεχθῇτε
αὐτὸ τὸ μικρὸ δῶρο.

Μετὰ σεβασμοῦ
Λέλα Κουρκουλάκη
(Μαθήτρια Α' Γυμνασίου)
Λήμνου 17

Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολήν ὁ κ.
Πρόεδρος ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς:
Συναγωνιστρίαν Λέλαν Κουρκουλάκη
Λήμνου 17

Ἐ ν τ α ὤ θ α

Ἀγαπητό μου παιδί,

Πῆρα τὸ γράμμα σου, γράμμα ἀλη-
θινῆς Ἑλληνοπούλας, καὶ εἶδα ὅτι πρό-
τίμησες νὰ χαρίσῃς τὰ χρήματα ποῦ
προωρίζοντο γιὰ τὸ πρωτοχρονιάτικο
δῶρο σου στὰ παιδιά ἐκείνων ποῦ ἀ-
γωνίζονται γιὰ τὴν ἀγαπημένη μας
Πατρίδα.

Σὲ συγχαίρω παιδί μου γιὰ τὴν
εὐγενική σου αὐτὴ χειρωνακία καὶ νὰ
εἶσαι βεβαία ὅτι φέτος πῆρες τὸ καλ-
λίτερο δῶρο ἀπὸ κάθε ἄλλῃ χρονιά.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως
καὶ Γενικός Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο.Ν.
Ι. Μεταξᾶς

ΝΕΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Εἰς ἀπάντησιν ἐπιστολῆς τοῦ Διοι-
κητοῦ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος
συνοδομένης καὶ ὑπὸ δωρεᾶς πρὸς
τὴν Ε.Ο.Ν. ἐπ' εὐκαιρία τῆς δνομα-
στικῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυ-
βερνήσεως κ. Ἰ. Μεταξᾶ, ὁ ἀναπλη-
ρωτὴς τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Διοικητὴν τὴν κά-
τωθι ἐπιστολήν:

Ἀξιότιμε Κύριε Διοικητά,

Εἰς τὸν Συναγωνιστὴν Κυβερνητι-
κόν Ἐπίτροπον Νεολαίας, ἀπουσιάζον-
τα εἰς τὴν βάσιν του, ἀνηγγελάμεν
τηλεφωνικῶς τὴν ὥραιαν δωρεάν σας
πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. ἐπ' εὐκαιρία τῆς δνο-
μαστικῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ μας.
ἀνεκοινώσαμεν δὲ καὶ τὸ περιεχόμε-
νον τῆς ἐπιστολῆς ὑμῶν.

Ἐκ μέρους του παρεκλήθην ὅπως
ἐκφράσωμεν τὰς ἀπείρους εὐχαρι-
στίας διὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας καὶ τὴν
ἀγάπην σας πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργά-
νωσιν Νεολαίας.

Διατελούμεν μεθ' ὑπολήψεως
Σπύρος Ροῦθάλης

Ἀναπληρωτὴς Κυβερν. Ἐπιτρ. Ε.Ο.Ν.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησης

Ο ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ ΤΗΣ Κ.Υ.Α.Μ.

Το Τμήμα 'Επικοινωνίας της Περιφ. 'Υπηρεσίας 'Αλληλεγγύης Μεταπου της Ε.Ο.Ν. Πρωτεύουσας (Π.Υ.Α.Μ.) θα καθιερώσει εντός των προσεχών ημερών ειδικήν Ραδιοφωνικήν έκπομπήν από τους Ραδιοφωνικούς Σταθμούς 'Αθηνών και Νεολαίας.

Η έκπομπή θα περιλαμβάνη:

- 1) Ειδήσεις από τους εν τω μεταξύ στρατιώτας και τας οικογενείας των μέσω των εν πολέμω συγγενιστών της Ε.Ο.Ν.
- 2) Ειδήσεις νοσηλευομένων τραυματιών προς τους εν έπαρχίς συγγενείς των μέσω των Φαλαγγιστών 'Επικοινωνίας εις τὰ Νοσοκομεία.
- 3) Ειδήσεις των οικογενειών προς τους στρατιώτας μέσω των επίσκεπτών της 'Επικοινωνίας (Ρεπορτάζ γενήσεων, γάμων και άλλων ευχαριστιών γεγονότων).
- 4) 'Επικοινωνία με τας Π.Υ.Α.Μ. των έπαρχιών προς αντέροιον τραυματιών εις τὰ νοσοκομεία και παροχήν πληροφοριών περί της υγείας των.
- 5) Διάφοροι ανακοινώσεις, δημοσιεύσεις στρατιωτών και αναζητήσεις συγγενών παρά τραυματιών και τάνταπαιλν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΤΡΑΥΜΑΤΙΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Οι νοσηλευόμενοι εις τόν 9ον και 10ον θάλαμον της Μονής Πετράκη τραυματίαι μας, απευθύναν προς την Περιφερειακή 'Υπηρεσίαν 'Αλληλεγγύης Μεταπου Ε.Ο.Ν. Πρωτεύουσας (Π.Υ.Α.Μ.) την κάτωθι ευχαριστήριον επιστολήν:

Οι νοσηλευόμενοι εις τόν 9ον και 10ον θάλαμον της Μονής Πετράκη (Παράρτημα του Α' Γεν. Νοσοκομείου), κατασχευόμενοι για τις άπειρες φροντίδες και περιποιήσεις των παιδιών της Ε.Ο.Ν. εκφράζομεν τις πιο βαθειές και ειλικρινείς μας ευχαριστίας. Γιατί παντού, όπου περάσαμε γυρίζομεν από τό μέτωπο για τό νοσοκομείον, σε χωρία και σε πόλεις ακόμα μας περιποιήσαν φιλόστοργα.

Και δώ που είμαστε δεχόμεστε καθημερινώς πολλαπλές περιποιήσεις από τὰ ένθουσιώδη αυτά παιδιά. Παραστέκουν στο κρεβάτι τοῦ πόνου μας από τὰ χαράματα ως τό βράδυ, παρηγορητικές φυγές που παραμυθούν και μάς ανακουφίζουν, μάς καταπραίνουν τους πόνοους με την όρφική τους μουσικότητα, δασκίς ψάλλουν θρησκευτικά και ένθικά τραγούδια, μάς προσφέρουν άφθονα δώρα και φροντίζουν για να μη μάς λείπη τίποτε.

Εδω στα παιδιά της Ε.Ο.Ν.
Λοχίται: Καντής Κων., Σκουλικόπουλος 'Ηρακλ., Στρατιώται: Καραλής Παν., Τσιούπουλος Φώτιος, Νίδος 'Αποστόλος, Γαλογαύρος 'Αθαν., Λιάκος Βασίλ., Κουτουλιάνος Γρηγ., Καραβίδας Δημ., Μανωλόπουλος Βασ., Τσιμπουκής 'Ιωάν., Ντελέκος 'Ηλίας, Καραγκούλης Εόγγυλος.

Από τό Α' Γεν. Στρατ. Νοσοκομείον στις 12-1-1941.

Η ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Με έξαιρετικήν έντυχίαν έδόθη εις τό θέατρον «Ρέξ» ή Πολεμική 'Επιθεώρησις της Ε.Ο.Ν. τοῦ κ. Α. 'Αβδη με μουσικήν τοῦ κ. Γλυκοφρίδου.

Την παράστασιν παρηκολούθησαν ή Πριγκίπισσα 'Αλεξάνδρα, τό 'Επιτελείον της Κεντρικής Διοικήσεως, οι Περιφ. Διοικήται 'Αργίων και Θηλέων μετά των 'Επιτελείων των, Φαλαγγίταις και Φαλαγγιστάς των Περιφ. Διοικήσεων 'Αργίων και Θηλέων Πρωτεύουσας ως επίσης και πλήθος κόσμου.

Τά νούμερα της Πολεμικής 'Επιθεώρησεως εξέτελεσθησαν έντυχιότατα από Φαλαγγίταις τοῦ Θεατρικοῦ Τμήματος της Περιφ. Διοικήσεως 'Αργίων Πρωτεύουσας και από Φαλαγγίτισσας της Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων και έχειροκροτήθησαν ζωηρώς όπο των θεατών.

Επίσης ή μικτή χορωδία της Ε.Ο.Ν. Πρωτεύουσας έτραγουδούν άφαιότατα τραγούδια.

Η Πολεμική 'Επιθεώρησις της Ε.Ο.Ν., αλ ένισπείρεί της όποιας θα διατεθούν όπέρ της Π.Υ.Α.Μ., θα δοθί εις σείραν παραστάσεων.

ΑΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟΝ

'Υπό της Περιφερειακής Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πρωτεύουσας άπεστάλη προς τον 'Αρχηγόν ή κάτωθι έπιστολή, συνοδευόμενη με 200 ζεύγη μάλλινες κάλτσες για τους ήρωικούς πολεμιστάς μας.

«Από την Διοικήτρια έως την πιο μικρά Σκαπανίσσα ή δυνάμις της Περιφερειακής Διοικήσεως Θηλέων Πρωτεύουσας Σου εύχεται σύντομα να φτάση ή τελική Νίκη».

Με άγάπη και πίστι σε Σένα θα θέλαμε να Σου προσφέρουμε μικρό δώρο, δείγμα της μεγάλης μας άφοσιώσεως.

Μα πιστεύουμε πως θάσαι καλλίτερα ακόμα άν μάσης ότι μέσα σε μάλλινα, τὰ παιδιά Σου, γράφουν την νίαν μας Ιστορίαν πάνω στο χιονισμένα βουνά.

Τὰ δώρα μας λοιπόν θα τα δεχθούν αυτοί και ή χαρά που θα νιώσουν τό ξέρουμε πως θα είναι δική Σου χαρά».

ΑΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΩΣ

Φαλαγγίτισσας της Περιφερειακής Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Πρωτεύουσας, έπισκέψθησαν τους νοσηλευόμενους εις τὰ διάφορα Νοσοκομεία της πόλεως ήρωικούς τραυματίαις μας και τους έκράτησαν συντροφιά, ένω χωροδία της 'Υποδιοικήσεως Θηλέων Βορρά έτραγουδούν διάφορα τραγούδια.

Επίσης αλ Φαλαγγίτισσας έδόθησαν τους τραυματίαις μας εις την διεξαγωγήν της αλληλογραφίας των.

Οι ήρωικοί τραυματίαι μας ήναρτίστησαν θερμώς τὰ κορίτσια της Ε.Ο.Ν.

Φαλαγγίτισσας τοῦ 5ου 'Υπομήσιος Ν. 'Ερυθραίας έπισκέψθησαν τους ήρωικούς τραυματίαις μας τους νοσηλευόμενους εις τό ξενοδοχείον «Θεοφάνεια» Κηφισιάς και τους προσέφεραν γλυκά, τσιγάρα και πορτοκάλια. Οι τραυματίαι μας ήναρτίστησαν θερμώς τας Φαλαγγίτισσας τοῦ 'Υπομήσιος.

ΤΙ ΑΠΕΣΤΕΙΛΕΝ Η Κ.Υ.Α.Μ. ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΧΟΜΕΝΟΥΣ

Εις τὰς άποθήκας τοῦ Στρατοῦ παρεδόθησαν από της Κ.Υ.Α.Μ. από της 20ης Δεκεμβρίου 1940 μέχρι 10ης 'Ιανουαρίου 1941 τὰ κάτωθι είδη προς άποστολήν εις τό μέτωπον:

Κάλτσες 34.813 ζεύγη, πουλόβερ 2.421, κοκούλες 2.330, κασκόλ 968, φανέλλες 3.508, μαντήλια 29.400, πετοέτες 1.050, ζωνάρια 2.156, και 300 κουδέρτες.

Επίσης παρεδόθησαν άρκετά ποσότητες κονιάκ, σιγαρίτες, βιδέλιον, έσουβερκων, γαντιών, μαξιλαροθήκων κλπ.

Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Κ.Υ.Α.Μ.

Προς την Κ.Υ.Α.Μ. άπεστάλη έκ μέρους της 'Ακαδημίας 'Αθηνών ή κάτωθι έπιστολή: «Έχουμε την τιμήν να ανακοινώσουμε όμιν ότι ή 'Ακαδημία έξαιρέτως τιμώσα τό όφ' όμών άναληφθέν 'Εθνικόν έργον άπεφάσισε να θέσπ εις την διάθεσιν όμών έκ τοῦ άνωρτίου κληροδοτήματος δρχ. δέκα χιλιάδας (10.000), εύχεται σε, όπως αλ κοινάί όπέρ τοῦ μεγάλου 'Εθνικοῦ 'Αγώνος προσπάθειαι άποδώνιν όριστικώς τελεόφορόν κατά τό άρχαίμενόν έτος και ή έλληνική νίκη σημάην την νίαν μεγάλην περίοδον τοῦ 'Ελληνισμοῦ.

Μετά τιμής

Ο Πρόεδρος Γεώργιος Σωτηρίου Ο Γεν. Γραμματέας Γεώργ. Οικονόμου».

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΔΙΑ ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ Κ.Υ.Α.Μ.

Η διακομή των πρωτοχρονάτικων μπουσμάδων της Κ.Υ.Α.Μ. έγινε καλονικός εις όλόν τό μέτωπον, όκέρη δε άφάνταστος ή χαρά των στρατιωτών για τό δώρον που έλαβαν. Σχετικώς έληφθησαν πολλά έπιστολάι έκ των όποιων δημοσιεύομεν δύο χαρακτηριστικάς.

Προς την Διεύθυνσιν της Κ.Υ.Α.Μ.

Μου έγραψαν χέως τὰ παιδιά μου από τό μέτωπον (Δημητριάδης Π. Ιον Πεζικών Σύνταγμα δος Λόχος Τ. Τ. 490, και Δημητριάδης Κ.. Μονάς 91 Α Τ. Τ. 826) δια την μεγάλην χαράν των όποιαν τους προσέλασε τό δώρον σας, τό όποιον έλαβον τας παραμονάς των Χριστουγέννων. Η σέψις ότι ένδιαφέρ-

θήκατε γι' αυτούς, άγνωστοί τους μέν αλλά 'Έλληνες άδελφοί τους έχει ένδοξοίσσει.

Έκτος από τις δικές τους εύχαριστίας, σας στέλλω και τας ίδιόκας μου και παρακαλώ τον Θεόν να άληθύνη ή εύχή που τους έστειλάτε ενά τους γυρίζετε και προσωπικός, κατά την Νικηφόρον έπιστροφήν τους».

Με εύχαριστίας

Η μητέρα τους 'Ελένη Κ. Δημητριάδου Κατζησάββα 9 (Θηορίον)

Μία άλλη χαρακτηριστική έπιστολή είναι ή έξης:

'Αγαπητή μου Ε.Ο.Ν.,

Δέν φαντάζεσαι τη χαρά που προσέφερες στους στρατιώτας μας με τὰ δώρα τὰ όποια έστειλες έπί τη εύκαιρίη τοῦ Νέου 'Έτους. Οι φαντασίαι μας πολύ ουνεκινήθησαν από την προσφοράν σου αυτήν και ποτέ δέν άμφισβόλλουν και ότι θα τους ένθυμώσαι κατά τας ήμέρας αυτές που άποχωρισμένοι από τὰ σπείτα τους για τόν έρόν μας άγώνα τους ήρθε σάν μία άνακούφιση.

Τὰ λόγια σου είναι ένθαρρυντικά και όλoi μας είδα άξιωματικούς και όπλίται δέν σκεπτόμαστε παρά πως να δοξάσωμεν την 'Ελλάδα και τὰ την κώνωμεν μεγάλη και τρανή. Οι άνδρες μου σου έχονται χιλία χρόνια να ζήσης και να εύχόλησης και μετ' άλλων με τόν καινούργιον χρόνο όλoi μαζί να γιορτάσουμε σε μία μεγάλη γιορτή και παρέλασει στην 'Αθήνα την τελική μας Νίκη.

Ο Διοικήτης της 640 μονάδος, Τ. Τ. 972 Λουκάς Α. Καραμπαρμπούνης

Έφ. 'Ανθυπίατρος

'Αποτάλησαν επίσης προς την Π.Υ.Α.Μ. έκ μέρους των πολεμιστών μας αλ κάτωθι έπιστολάι:

'Αγαπητή μου «Νεολαία»,

Σε χαιρετώ θερμά.

Χέως βράδυ ήπρα τό δέμα, που είχατε την εύγνη κάλωσύν, μέσα στις τόσις χιλιάδες που στέλνεται, να στείλεται και σε μένα, και σας εύχαριστώ. Δέν όπηρε έπέ στιγμή, που να έρχωσιν τις ίδιές σου, τὰ Ιδανικά σου, την άφαστη δύναμιν σου, 'Εμπνευσμένη από ένα μεγάλο 'Αρχηγό, τόν 'Ιωάννη Μεταξά, πιστώσα, πιστωτή, και θα πιστώσω ότι είσαι Ικανή για όλα.

Μαζί μου μουδιάδες στόματα φωνάζουν ζήτω ή Ε.Ο.Ν.

Δικός σας

'Υπογρ. Λοχαγός Π.

'Αγαπητέ μου άγνωστε Συναγωνιστά, Σήμερα τό πρωί μου έδωσε ο ταχυδρόμος τοῦ Λόχου μου ένα δέμα από την 'Αθήνα. Τό άνοιξα και βρήκα μέσα τσιγάρα και ένα σωρό μάλλινα πρηνματάκια. 'Αν και δέν άμφισβόλλω ποτέ ότι ή μεγάλη μας πατοδία έχει πάντοτε την αέφιν μου, σάν αληθινή μάνα που είναι, έδωκρυσά.

Ντύθηκα, ζιστάθηκα και σας εύλόγησα.

Συνέχισατε, Συναγωνιστή, την ίληρ σας άποστολή και έμεις είδα άγρυπνοι φρουράι της τιμής της πατρίδος θα σας άποδίδωμε ότι οι κόποι σας δέν πάνε στα χαμένα.

Σε φιλω άδελφικά, ο Συναγωνιστής σου

'Εταμ. Ισαούσης

Λοχίτης 'Υποδιοικήσεως Κρεσταινων

Συνάδελφοι τοῦ άγώνος της Νίκης,

Με έγχωριστή χαρά ήπρα τό δέμα σας με τὰ μάλλινα πουχατε την κάλωσύν να μου στείλετε. Η χαρά αυτή ένωμένη με άπειρη εύγνωμοσύνη βγαίνει από τὰ βόδια της ψυχής μου για τους ήρωας των μετώπων, τους αγωνιστάς των πόλεων, που με τόν ίδιο θουμασμόν, την ίδια δύναμιν, την αυτήν πνοήν κήλησαν στόν άγώνα για την άσκήρησιν των πολυτιμότητων και πιο ίερωτέρων στοιχείων που ο άνθρωπος ο' αυτόν τόν κόσμο κατέχει, την έλευθερίαν και την τιμήν, που θέλουν ν' άρπάξην και να ποδοπατήσουν ή Ιμπεριαλιστική μάνα του παραρρόνος της Ρώμης.

Για τόν καινούργιον χρόνο στέλλω τις πιο θερμές μου εύχες ο' όλους τους Συναγωνιστάς του έρόν μας άγώνος και μία εύχή που τώρα έσπεδα σε' την ψυχή μου είναι να δρέψουμε τις δασνες της Νίκης για τη δόξα της Μεγάλης μας 'Ελλάδος στις άρχες τοῦ καινούργιου χρόνου που μάς έρχεται.

Με πατριωτική άγάπη
Γ. Παπαδάκης

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ "ΝΕΟΛΑΙΑΣ",

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 4 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.—Οι ελιγμοί του στρατού μας συνεχίζονται επιτυχώς ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ μετώπου.

Τὸ ὁπ' ἀριθ. 69 ἀνακοινῶν τὸν Γενικοῦ Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Περιορισμένη δρᾷσις περιπόλων καὶ πυροβολικοῦ.

Ἐπίσης τὸ Ὑπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινῶν ὅτι εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἐπικρατεῖ ἡσυχία.

ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.—Τὸ ναυτικὸν μας ἔγραψε νέας σελίδας γενναιότητος καὶ ἡρωισμού εἰς τὴν Ἀδριατικὴν διὰ τῆς καταστροφῆς ἐχθρικοῦ σκάφους παρὰ τὸν Ἄγ. Ἰωάννην τῆς Μεθούνης ὑπὸ τοῦ ὁπλοῦ «Λάμπρος Κατσώνης» με κυβερνήτην τὸν πλωτάρχην κ. Σπινιδην.

Ἐξ ἄλλου ὁ στρατὸς μας συνέλαβε καὶ ἄλλους αἰχμαλώτους καὶ ἐκυρίευσε πολεμικὸν ὕλικόν.

Τὸ ὁπ' ἀριθ. 70 πολεμικὸν ἀνακοινῶν τὸν Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Ἐπιτυχὴ τοπικὰ ἐγχειρήματα. Συνελήφθησαν 204 αἰχμαλῶται ἐν οἷς καὶ ἀξιωματικοὶ καὶ περιήλθον εἰς χεῖρας μας πολλὰ αὐτόματα ὅπλα καὶ πολυάριθμον ὕλικόν.

Κατ' ἀνακοίνωσιν τοῦ Ὑπουργείου Ἀσφαλείας, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία.

ΔΕΥΤΕΡΑ 6 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.—Ὁ στρατὸς μας, συνεχίζων τὴν ὁρμητικὴν του προέλασιν, συνέλαβε καὶ ἄλλους αἰχμαλώτους.

Τὸ ὁπ' ἀριθ. 71 πολεμικὸν ἀνακοινῶν τὸν Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει:

«Περιορισμένον τοπικὸν ἀγῶνα. Συνελήφθησαν περὶ τοὺς 200 αἰχμαλῶται καὶ περιήλθον εἰς χεῖρας μας ἄφθονον πολεμικὸν ὕλικόν.

Κατ' ἀνακοίνωσιν τοῦ Ὑπουργείου Ἀσφαλείας, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία.

ΤΡΙΤΗ 7 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.—Ὁ στρατὸς μας διὰ τοπικῶν ἐπιτυχῶν ἐνέργειῶν παρασκευάζει τὸ ἔσχατον δι' ἄλλας ἐνδοτελεστέας ἐπιχειρήσεις.

Ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἐξεδόθη τὸ κάτωθι ὁπ' ἀριθ. 72 πολεμικὸν ἀνακοινῶν:

«Περιορισμένη δρᾷσις περιπόλων καὶ πυροβολικοῦ.

Τὸ Ὑπουργεῖον Ἀσφαλείας ἐξ ἄλλου ἀνακοινῶν ὅτι εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἐπικρατεῖ ἡσυχία.

ΤΕΤΑΡΤΗ 8 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.—Κατ' ἀνακοίνωσιν τοῦ Ὑπουργείου Ναυτικῶν, τὴν νύκτα τῆς 5-6 τρέχοντος μοῖρα ἀντιτορπιλικῶν ὑπὸ τὸν ὀπλοῦ «Καθεσπία» ἐ-

νήργησεν ἐκ νέου ἐπιχειρῆσιν ἐντὸς τῆς Ἀδριατικῆς. Διαδόσα, τὸ τρίτον ἡδὴ, τὸ σπιντὸν τοῦ Ὁράντου, ἐπεχώρησεν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Αὐλώματος, ὅν καὶ ἐσομαρτίσας, ρίψασα περὶ τὰς 60 βόλᾶς. Ἐχθρικὸν σκάφος οὐδὲν ἐνεφανίσθη. οὔτε πρὸ οὔτε μετὰ τὸν βομαρτίσμον, καὶ ἡ μοῖρα ἐπλευσε πρὸς τὴν βάση τῆς με ἡλαττωμένην ταχύτητα, ἀνεχώρησεν.

Τὸ Γεν. Στρατηγεῖον ἐξέδωκε τὸ κάτωθι ὁπ' ἀριθ. 73 πολεμικὸν ἀνακοινῶν:

«Περιορισμένη δρᾷσις περιπόλων. Συνελήφθησαν αἰχμαλῶται τινες».

Ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἀσφαλείας ἐξεδόθη ἡ ἀκόλουθος ἀνακοίνωσις:

«Σμήσις ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων ἐσομαρτίσας τὴν πόλιν τῆς Κορυτσᾶς με ὀπισθεκατὸν θύματα ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ. Κατέρριψαν 40 οἰκίας καὶ ἐτέθησαν σφαῖραι ὁ Μητροπολιτικὸς Ναός.

Ἐχθρικὸν ὁδροπλάνον ἐπέτιθέ χεῖς κατὰ μικρὸν ἀλιεπικὸν παρὰ νηίδα τοῦ Αἰγαίου, καθ' ὃ ἐβλαβε διὰ πολυβόλου, με ἀποτελέσματα τὸν φόνον ἐνὸς ἀλιέως».

ΓΟΝΕΙΣ, ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ, ΦΙΛΟΙ,

Γράφετε ὅσο τὸ δυνατόν πρὸ τακτικῶς στὰ παιδιά ποὺ βρίσκονται στὸ μέτωπον. Κάθε γράμμα σας εἶναι γι' αὐτοὺς καὶ ἕνα ἔθρονον.

E.O.N.

ΠΕΜΠΤΗ 9 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.—Ὁ στρατὸς μας συνεχίζει τὰς λαμπρὰς ἐπιτυχίας του.

Τὸ ὁπ' ἀριθ. 74 πολεμικὸν ἀνακοινῶν τὸν Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὸ ἀκόλουθον:

«Περιορισμένον τοπικὸν ἀγῶνα. Συνελήφθησαν ὑπὲρ τοὺς τριακόσιον αἰχμαλῶται καὶ περιήλθον εἰς χεῖρας μας ἄφθονον παντοειδῆ ὕλικόν, ἐν οἷς πολλὰ αὐτόματα ὅπλα καὶ εἰς ὁλοκληρὸς λόχος ὁπλῶν.

Ἡ ἀεροπορία μας ἐδράσεν ἐπιτυχῶς βομαρτίσασα καὶ πολυβολήσασα στόχους πεδίου μάχης. Εἰς γενομένην ἀερομαχίαν κατέρριψε 3 ἐχθρικά ἀεροπλάνα. Ἀπαντὰ τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπανήλθον εἰς τὰς βάσεις των».

Τὸ Ὑπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινῶν ὅτι ἡ ἐχθρική ἀεροπορία ἐσομαρτίσας χεῖς τὴν Θεσσαλονικὴν ἀπὸ θυμάτων καὶ με ἀσημάντους ζημίας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 10 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.—Ὁ στρατὸς μας κατέλαβε διὰ τῆς λόγης νέας σημαντικὰς θέσεις.

Τὸ ὁπ' ἀριθ. 75 ἀνακοινῶν τὸν Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Κατὰ τοὺς σημερινούς τοπικοὺς ἀγῶνας κατελήφθησαν διὰ τῆς λόγης σημαντικὰ θέσεις. Περιήλθον εἰς χεῖ-

ρας μας περὶ τοὺς 200 αἰχμαλῶται καὶ ἄφθονον πολεμικὸν ὕλικόν μεταξὺ τοῦ ὁποίου καὶ 20 ὅπλα τῶν 81 χιλιοστομέτρων».

Τὸ Ὑπουργεῖον Δημ. Ἀσφαλείας ἀνακοινῶν ὅτι εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἐπικρατεῖ ἡσυχία.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 11 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.—Ὁ στρατὸς μας κατόπιν μακροῦ, ἐπικοῦ καὶ σκληροῦ ἀγῶνος κατέλαβε τὴν ὀχυρὰν Κλεισοῦραν.

Τὸ σχετικὸν ὁπ' ἀριθ. 76 πολεμικὸν ἀνακοινῶν τὸν Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ κάτωθι:

«Αἱ σημεριναὶ ἐπιτυχεῖς ἐπιχειρήσεις ἐπέφερον τὴν κατάληψιν τῆς Κλεισοῦρας. Αὕτη εὐρέθῃ ἐρημος κατοίκων, λεηλατημένη καὶ πυρπολημένη. Συνελήφθησαν περὶ τοὺς 600 αἰχμαλῶται, μεταξὺ τῶν ὁποίων 20 ἀξιωματικοὶ καὶ περιήλθον εἰς χεῖρας μας μία πολεμικὴ σημαία, 4 πυροβόλα, ἄρματα μάχης, πολλοὶ ὅπλα, πολλὰ αὐτόματα ὅπλα καὶ παντοειδῆ ὕλικόν.

Ἡ ἀεροπορία μας ἐδράσεν λίαν ἐπιτυχῶς ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης βομαρτίσασα καὶ πολυβολήσασα ἐχθρικοὺς στόχους. Ἀπαντὰ τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν εἰς τὰς βάσεις των».

Τὸ Ὑπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινῶν ὅτι εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία.

ΚΥΡΙΑΚΗ 12 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.—Μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Κλεισοῦρας συνεχίζονται ἐπιτυχεῖς τοπικὰ ἐπιχειρήσεις.

Τὸ ὁπ' ἀριθ. 77 πολεμικὸν ἀνακοινῶν τὸν Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Περιορισμένον τοπικὸν ἐπιχειρήσεις ἐκκαθαρίσεως. Συνελήφθησαν περὶ τοὺς 100 αἰχμαλῶται καὶ περιήλθον εἰς χεῖρας μας πολὺ πολεμικὸν ὕλικόν μεταξὺ τοῦ ὁποίου 10 ὅπλα τῶν 81 χιλιοστομέτρων, πολλὰ πολυβόλα καὶ ὁπλοπολυβόλα.

Τὸ Ὑπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινῶν ὅτι εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία.

ΔΕΥΤΕΡΑ 13 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.—Ὁ στρατὸς μας συνεχίζει τὴν ἐκκαθάρισιν.

Τὸ ὁπ' ἀριθ. 78 πολεμικὸν ἀνακοινῶν τὸν Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ κάτωθι:

«Περιορισμένη δρᾷσις περιπόλων καὶ πυροβολικοῦ. Συνελήφθησαν αἰχμαλῶται τινες».

Τὸ Ὑπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινῶν ὅτι εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία.

ΤΩΝ ΙΤΑΛΩΝ ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 443) διώξουμε. Μὲ τὴν «γαλαταίδα»...

Οἱ ἄλλοι τὸν ἐκύτταξαν:—Καιρὸς γιὰ ἀστεῖα, γέλω-Μῆτρο!...

Μὰ ὁ Μῆτρο—Ζάννος δὲν ἀστετεύσανε. Τοὺς ἐξήγησε, πὼς λίγες σταλαγματιᾶς ἀπὸ τὸ γάλα τοῦ φουτοῦ αὐτοῦ, τῆς «γαλαταίδας», ἐάν τις στάδουν μέσα στὸ γάλα ποὺ παίρνουν ἀπὸ τὸ χωριὸ κάθε πρωὶ οἱ Ἴταλοι, ἀρκοῦσαν γιὰ νὰ πιάσῃ δυσεντερία, ὅχι μοναχὰ αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρη τὴν Ἰταλία!...

—Θάβει μόνον, ἐπρόσθεσε, νὰ πιούμε λίγον, καὶ πέντε-ἕξ ἀπὸ, ἡμᾶς καὶ

νὰ διαδώσουμε ὅτι μᾶς ἔπιασε χολέρα!... Κίνδυνος θανάτου δὲν ὑπάρχει!

***

Σὲ λίγες ἡμέρες γενικὸ τὸ κόψιμο εἰς τὸν Ἰταλικὸ στρατό. Τηλεγραφῆμα τὰ εἰς τὸν Γάλλο στρατηγὸ Ἀνρὺς στὴ Φλώρινα καὶ τὸν στρατηγεῖο στὴν Θεσσαλονίκην:

«Ἄγνωστος ἀσθένεια, ὁμοιάζουσα μὲ χολερὴν, μαστιίζει τὸν Ἰταλικὸν στρατό εἰς τὸν τομέα δεινὰ Ἡ νόσος λαμβάνει μορφήν πανδημικὴν, ἀρχίσασα νὰ ἐξαπλοῦται καὶ εἰς τοὺς κατοίκους τῶν χωριῶν».

Μεγάλοι ἐπιστήμονες καὶ πρὸ μεγάλα ματογυάλια ἤρθαν.

—Ἐπιδημία μὲ ἐπέκτασιν κεραυνοβόλον!... Θὰ

ἐμολύνθη, ἴσως, τὸ νερό! Οἱ στρατιῶται δὲν μποροῦσαν νὰ σταθοῦν στὰ πόδια τους. Ὁ Κολονέλλος εἶχε καταστήσει ὁ μισός. Καὶ ὁμως, παρ' ὅλον τοῦ τὸ πάθημα, ἀνέβαινε τώρα, πρὸ συχνὰ, δέκα φορές καὶ εἰκοσι καθε ἡμέρα, ἀπάνω στὸ «Κάστρο» τὸ Ἰταλικόν... Στὸ τέλος ἐγκαταστάθηκεν ἐκεῖ, γιὰ νὰ μὴ συχνανεβαίνη!...

—Τὶ διάλολο πάει καὶ κυττάει αὐτὸς ἐκεῖ ἀπάνω!...

—Τὶ νὰ ἐπισκοπῇ ὁ Κολονέλλος κάθε μέρα μόνος!...

***

Τέλος, μετὰ ὀλίγες ἡμέρες, ἤρθε διαταγὴ τοῦ στρατηγείου τῆς Θεσσαλονίκης, γιὰ νὰ μετακινηθῇ ὁ ἐκεῖ Ἰταλικὸς στρατός ἀ-

κόμη νοτιώτερον, ἕνεκεν τῆς... νοσηρότητος τοῦ κλίματος!

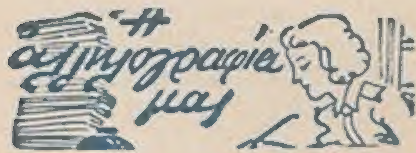
Σὰν ἔφυγε καὶ ὁ τελευταῖος Ἰταλός, οἱ χωρικοὶ ἔτρεξαν ν' ἀνέβουν ἀπάνω ὄψηλά, στὸ Ἰταλικὸ τὸ κάστρο, γιὰ νὰ ἰδοῦνε τί μυστήριον ἀπασχολοῦσε, κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ, τὸν Ἰταλὸ συνταγματάρχην, ἐκεῖ ἀπάνω!...

Καὶ ὅτι, εἰδὼν ἔλυσε τὸ μυστήριον καὶ ἐξήγησε τίς στρατηγικὰς τοῦ Κολονέλλου ἀσχολίες...

***

Ἔτσι ἡ τοποθεσία αὕτη, τὴν ὅποιαν οἱ Ἴταλοι εἶχαν ὀνομάσει «φρουρίον Ἰταλικόν», ἔμεινε εἰς τὴν ἱστορίαν ὡς κέντρον τῶν ἐνεργειῶν τῶν Ἰταλῶν...

Χειρόγραφα και φωτογραφίες δημοσιεύμενα ή μη δέν επιστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΔΥΣΑΝΑΓΩΣΤΟΝ. «Τά Κόλλαντα τοῦ 1941», πού μάς στείλατε, ἦσαν ἀργά. Εἶναι ὅμως χαριτωμένα πράγματα. — **ΙΩΑΝΝΗΝ ΕΜΜ. ΚΟΝΙΩΤΑΚΗΝ.** Σκαπάνε, Τυμπάκιον Κρήτης. Σέ συγχάρισμα θεοῦ γιά τή δράσιν σου. Καί! καί στή μετόπισθεν ἡ μάχη πρέπει νά εἶναι σκληρή. Μόνον εἶται θά νικήσουμε τελικῶς. «Οἱ — γυναῖκες, γέροι, ἀγόρια, κορίτσια καί νήπια ἀκόμη — οἱ ἐγὼ ἔχομε χροιά, ἀλλά καί συμφοράν νά συμβάλωμε σὸν ἱερὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς Ἰταλίας, ἐναντίον τοῦ φασισμού, ἐναντίον τοῦ Μουσσολίνι καί τῆς κλίκας του. Δημοσιεύουμε ἐδῶ μία στροφή τοῦ ποιητικοῦ ποιήματός σου:

Τάρματα ἄς πάρουμε παῖδιά
στὰ δυνατὰ μας χέρια
κι' ὁ βρόντος τοῦ ἄκουσθι
πάνω ἀπὸ τ' ἀντέρια.

Θά μείνωμε ἐλεύθεροι
καί τιμημένοι πάλι
θὰ γίνῃ ἡ Ἑλλάδα μας
ἐνδοξή καί μεγάλη.

Δ. Σ., μαθητὴν τοῦ Νυκτερινοῦ Γυμνασίου τῆς Ε.Ο.Μ., Πειραιά. Ἐλήφθησαν τὰ χειρόγραφα σου «Οἱ καμπάνες κτυποῦν» καί ἐπισημοποιήσαν. Γιάτὶ μὲ τὰ ἀρχικά τοῦ ὀνόματός σου: Τὸ ἐγράψαμε καί οὐ προσηγορεύομε τεύχος: δ.τ. ἔχομε νὰ πούμε πρέπει νὰ τὸ λέμε φανέρα, ἀλλ' οὐκ εἶναι σὰ νὰ μὴ λέμε τίποτε. Ὑπογράφεται καί ἐκδαστεῖται. — **ΜΗΝΙΑΝ ΧΡΗΣΤΙΔΗΝ.** Τὸ χειρόγραφή σου «Ἐλεμμοσύνη» εἶναι μὲλλον σχολικὴ ἐκδόσις, ἀρίστη κατ' ὅλα. «Ὅχι ὅμως διήγημα. Περιμένουμε κατ' ἄλλα. — **ΝΑΙΑΝ ΣΑΡΑΝΤΟΠΟΥΛΟΝ.** Φαλαγγίτην δού Τάγματος Ἀθηνῶν. Δυστυχῶς δέν εἶναι δυνατόν νὰ σ' ἐυχαριστήσωμε ἀπαντώντες στὰ γράμματά σου μὲν τὰ λαμβάνομε. Ὑπόγειοι καί ἐγὼ στήν αὐστηρὴ προτεραιότητα. Τὸ λέγει καί ἡ παραμύθη: «Ἀν εἶσαι καί παῖδες μὲ τὴν ἀράδα σου θά πᾶς». Ἀπὸ τὸ ἄνθρωπ σου δημοσιεύομεν ἐδῶ τὸ τελευταῖο μέρος:

«Ἡ Ἑλλάς δέν θά ἐξαχθῇ ποτὶ τίς γυναῖκες καί τὰ παῖδιά τῆς ἐνδοξοῦ μας Ἡπείρου, πού ἐστρεφάν ἐστίω στυγροὺς πολεμιστὰς πετώντας πέτραις καί περισυλλέγοντας τὰ λείψανα, τὰ ὁποῖα ἐγκατέλειπον οἱ ἐδῶλοι Ἰταλοὶ πολεμισταὶ στήν ἀτακτοφυγίαν. Οὔτε καί τίς Κρητικὸς πόδες θά ἔλθουν νὰ πᾶν καί αὐτοὶ νὰ πολεμήσουν στὸ πλάι τῶν πολεμιστῶν, ὅταν ἐμαυθάν τὴν ἐλπίσιν τοῦ πολέμου κατὰ τῆς Ἰταλίας. Ἀποθανάτισαν τὸ δοῦριον τοῦ Ρήγα Φεραίου:

Καλλίτερα μιάς ὥρας ἐλεύθερῃ ζωῇ
παρὰ σαράντα χρόνια σκλαβία καί φυλακῇ.
ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΝ. Ἀλέξανδρος γιά τὴν δράσιν σου. Ἰδού ἡ τελευταία στροφή τοῦ ποιήματός σου:

Κι' ὅταν πιά ἡ τιμὴ καθαρά μᾶς ἀνήκῃ
μπρός τοῦ κόσμου δόκλονον τὰ μάτια,
σὲ τροπαίων καί θρίνων καί δόξης παλάτια
καί πάλιν θά στήσωμε τὴν ἀντερο νίκη.

ΙΩΑΝΝΗΝ Δ. ΑΝΔΡΙΤΣΟΝ. Γιά νὰ δημοσιεύσωμε ὅλα τὰ ποιήματά σου, θά ἔπρεπε ν' ἀποκλειώσωμε ὅλη τὴν ἄλλην ὅλη τοῦ περιοδικοῦ. Τὸ θέλεις; Ἀσφαλῶς ὅχι. Μεγάλα καί πολλὰ. Ἰδού μόνον τὸ ποίημα «Ἡρώων φυλακῇ»:

— Γιατί, σύννεφο σὺ, ἀρπαγμένο
στὰ γοργὰ τοῦ ανέμου φτερά
τρέχεις; Πού πᾶς; Πούθε εἶσαι φτασμένο;
Ποῖα γλυκεῖα σὲ ροβίζει χαρά;

— Φορτωμένο φυλῆς ματωμένης
ἀπὸ αἷμα ἀγνὸ Ἑλληνικόν,
πού ἡ Νίκη ἔχει στεφανωμένης
μὲ τῆς δόξης στεφάνη χλωρὸν.

καί τίς πόες πού αἰδῶνα ἡ Πατρίδα
προσκυνᾷ τὸν Ἡρώων χαυδόν,
καί, πού ἐγγυεῖ ὅρασι ἀγρία
λαμπρῆς δόξης, σ' αἰώνιο βουδόν!...

ΓΙΑΝΝΗΝ ΕΥΔΟΠΟΥΛΟΝ. Καί γιὰ αἶμα τὸ ἴδιο ἔχομε νὰ παρατηρήσωμε. Μᾶς ἐπέστειλες τρία ποιήματα: «Ἡ θανὴ ἡ λευτεριά» — στίχοι 47 — «Ἡδὲς ἐσποταίε» — στίχοι 32 — καί

τὸ «Ὁ Τσολιάς» — στίχοι 30! Ἐν ὅλῳ στίχοι 110. Νομίζομεν ὅτι θὰ μπορούσας νὰ στείλῃς μόνον ἓνα ἢ δύο τετράστιχα, πού νὰ εἶναι μετὰ σὲ νόημα. Οἱ στίχοι σου προχειρογραμμένοι:

Καί σπεύδω τὴ ἡμεῖς
ἀνδρειωμένα μου παῖδιά
τὴ γαλανόλευκὴ ρομφαία
στοῦ ἀγῆρα τὰ φηλά.

Τὶ θέλει νὰ πῇ αὐτὸ τὸ τετράστιχο, ἀπὸ τὸ ποίημά σου «Ἡ θανὴ ἡ λευτεριά»; Καί τοῦτο, τί σοῦ λέει:

Νά ὁ Τσολιάς μας ὁ πατέρας
μὲ λεβέντικη στολή
λάμπει σὺν χρυσῷ ἀστέρας
καί σὺν νέφους στοῦς αἰθέρους
ἐξοπαθῶναι καί βροντᾷ!

Ἐκεῖνο τὸ «ἐφρονεῖς» βρε παιδί μου δέν εἶναι καθόλου Ἑλληνικόν. Καί παρακάτω:

Ἐὼ Τσολιά μου τιμημένα
μὲν δάσκαλος στὴ γῇ
νὰ δοῦσας δοξασιμένα
καί μὲ κλέβη ἐνδεδυμένα(!)
τὴν Ἑλλάδα τὴν τραπὴ.

Ἄν πῶσον στὰ χέρια κανεῖν τσολιά καί τὰ διαδῶν θά πῇ: — Ὅρ' τὸν ἀφάτημο!... Ἰγὺο πουλμάς κι' αὐτοῦσις μὲ βρίζω!... Μὴ λῆξει ἐνδεδυμένον!!! Καί ὅμως τὸ γράμμα σου εἶναι ἀρρογόν! Αὐτὸ θά πῇ ὅτι σὺν πᾶσι λόγοις τὰ καταφέρνεις καλύτερα. Περιμένουμε λοιπὸν κανένα χειρόγραφή σου. — ΓΕΩΡΓ.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἀλλάσσουν διεύθυνσιν νὰ μᾶς ἐσωκλείουν εἰς τὴν ἐπιστολὴν των δραχμὰς 5 δι' ἑξόδα ἀλλαγῆς τοῦ πλακιδίου των.

ΓΙΑΝ ΛΕΚΑΚΗΝ. Καί. «Ὅλα γιὰ τὴ Νίκη! Τὸ ποίημα — δέν εἶναι ποίημα. Ἰδού:

Τὴν χώρα, πού ἐξέλεξεν ὡς κοιτίδα ἡ ἱστορία
καί θρόνασι καί κούρην ἐν μεγαλοπρεπείᾳ
μὲ τὴν μακρὰν γραφίδα τῆς
κι' ἐγράψαν τὰ τριπλόδα κι' ἀθάνατα βιβλία,
πού διαρκῶς φωτίζουν σὺν φαντασίᾳ λαμπρὰ
προσέδωκες ἀπάνθρωποι!

Ἄν ἦταν ἀπ' ἀνθρώπου σ' τὸ κακὸ δὲ θάταν
καί τόσο μεγάλο. Μὰ εἶναι παλὶ ἀνθρώπου
κι' οὐδὲν κατὰ τὴν ἀνθρώπου τῆς Ἰταλίας,
πρὸς μεγάλῃν μας... λυπητὴν γράφει κατὰ
πρὸς τὸ ἐξέλεξεν καί τὸ ἐν μεγαλοπρεπείᾳ,
πού δέν ταπεινῶν σὺν ἑμμετρο λόγῳ. — **ΝΙΚΟΛΑ ΒΡΕΤΤΟΝ,** Γάβριον. Τὸ δημοσιεύομε στήν στήλη αὐτή:

ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

— Φεύγω μανόλα καί μὴν κλαῖς, μόν' ὅς
[μου τὴν εὐχὴ σου
Γιὰ κόττασε τί χαρῶν πού εἶναι τὸ παι-
[δί σου.

Σοῦ λέω μάνη μου καλὴ πῶς πᾶς νὰ πο-
[λεμῶς
μοῦ μὲ τὰλλα τὰ παῖδιά γρήγορα θά γυ-
[ρίσω.

Καί ὅταν ἔλθω νικητὴς οὐ τότε μὲ καμάρι
θὰ λές χαρᾶς πού ἔκανα νὰ τέτοιο πολλήν
[κάρι.

Ἄν εἴν' τῆς μοῖρας μου γραφὸ πῶς καί
[δέν γυρίζω
γιὰ τὴν γλυκεῖα Πατρίδα μας τὸ αἶμα μου
[θὰ χύσω.

Δέν θέλω μάνη μου νὰ κλαῖς — Ἀνὰ
[μὴν λαυπάς
καί πᾶς τὸ γυῖό σου ἔχασες γιὰ τὴν Με-
[γάλη Ἑλλάδα.

— Τρέβει παιδί μου τὸ ταχὺ γιὰτὶ οὐ πε-
[ρίμενε
μιά ἄλλη μάνη πὺδ καλὴ, μιά μάνη δοξα-
[σιμένη.

Καί τὴν τιμὴν τῆς ἐφροντίδας γιὰ νὰ φυλάξῃ
[παιδί μου,
πῆγαναι τῶρα σὺ καλὸ καὶ νόστιμ' τὴν εὐ-
[χή μου.

Νίκος Βρεττόν

ΣΟΥΛΑΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ. Τεύχος κι' ἀποδεί-
ξεις θ' ἀποσταλῇ ἐν καιρῷ. Ἡ ἐπιστολὴ πρὸς
τὸν Ἀγνωστον Φροῦρον εἶναι γραμμένη καί
στὶς δύο ὅψεις τοῦ χαρτιοῦ. Γιά πού λόγο
δέν συμμορφώθηκε μὲ τὴν σχετικὴν ὁδοσύν-
μας: νὰ γράφετε μόνον στὴ μιὰν ὄψιν. — **Γ.**
ΔΑΛΚΑΦΟΥΝΗΝ. Ἡ «Νεολογία» δέν διορίζει
ἀνταποκρίτας. Στείλε τα. Ἄν εἶναι δημοσιεύ-
σιμα θά δημοσιεύσων. Ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ εἶ-
ναι μεγάλα. Τὸ τεύχος σου εἶται τοῖον τοῦ
χειμῶνος εἶναι γραμμένον καί στὶς δύο ὅψεις
τοῦ χαρτιοῦ. Ἐγὼ καί μερικὰ ὁμογενεῖς
λάβοι, τὰ ὁποῖα ἀπεστάλιναι μᾶλλον ἀπ' ἀπορρο-
σία. Ἀλλὰ γιὰ ποῖο λόγο νὰ βιάζεσαι καί νὰ
κάνῃς λάθῃ; Πρόσεξε, γράφεις: χειμῶνος (μὲ
ὀξεία) — ἀρρεῖ (χωρὶς τόνο) — ὅτη (μὲ ἡ)
— ἐκοθ-ο-ντο, δύσιν-ε-α — ἐλάνγας (ἀντὶ
ἐλάνγας) — ἀσφάπως (χωρὶς πνεῦμα) — τῇ
τρομερῇ(!) νύχτῃ, (ἀντὶ: τῇ τρομερῇ νύχτῃ!)
— ἐπιθυμοῦμαι (μὲ ὀξεία) κ.λ.π. κ.λ.π. Ἀλ-
λὰς τὰς λέξεις, πὺδ δόξακες στήν ὁμογενεῖα,
εἰς ἑκατὶ σωστὰ γραμμένα: κεκαλυμμέ-
νος, σύννεφα, ἀνησυχία. Φαίνεται ὅτι ἔλαρες
καλὴ ὁμογενεῖα, ἀλλὰ δέν προσέχεες σὺν
γράφῃ. Θὰ μᾶς πῇ: «Καλὴ ὅδ' ἔχομε πό-
λεμο καί οἱ σὲ κοιτᾷ ὁμογενεῖς καί φίλες, ὁ-
ἐξίτες καί περισπωμένους: Ἄλλο πάλι τοῖσι.
Τὶ εἴπαμε ὅμως; Δέν πρέπει νὰ χάσωμε τὴν
φυλακίαν μας ἐμῆς στὴ μετόπισθεν. Οἱ Ἰτα-
λοὶ μποροῦν νὰ μᾶς βομβαρδίσουν — ὡς ἀν-
θρώπους πληθυσμῶν — ἐμῆς τὴ δουλείᾳ μας! Τὴ
δουλείᾳ μας καθαρῇ, σωστῇ, μελετημένη. Θά
σοῦ εἴπῃ ὑπερβολή, ὅμως κι' αὐτὸ εἶναι
μιά συμβολὴ μεγάλῃ σὺν ἀγῶνα καί στὴ νί-
κη! Ὁ ἄκουσ ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο καί θά δια-
δάξῃ σὲς ἐφημερίδας γιὰ τὰ ἐσωτερικὰ γὰρ
τῶν Ἰταλῶν. Τὰ ἔχουν κοριολεκτικὰ χρώμα.
Πελαγονοῦμαι μὲ μιά λέξη. Ἐξέρει τὴ κακὴ ἐ-
πίβρασι ἔχει τὸ γεγονός αὐτὸ σ' ἐκείνους πού
πολεμοῦν σὺν μέτωπο; Ἐνῶ οἱ ἐμῶι μας στρα-
τιῶτες ἔχουν πᾶς καί πῶς — σὲς πολυτελεῖς,
στὰ χωρία καί σὺν κἀμας — ἐπικρατεῖ ἀπό-
λυτη φυλακίαν κι' οἱ δουλείαι γίνονται μὲ αὐ-
στημα καί μὲ προσοχή. Ὀξεία λοιπὸν δὲν θέ-
λει ὀξεία καί περισπωμένη ὅπου χρειάζεται πε-
ρισπωμένη! Νὰ τὰ βλέπουν οἱ ἐρατοῦλοι καί
νὰ τρέβουν τὰ μάτια τους, ὅμως τὴ νουθεσίαν
εἶναι τοῦτοι; Μιά κατὰ τὴν Ἰταλία τοῦ ρί-
γματος καί καρεῖ δέν τὸ καίγεται. Βάι, βάι,
βάι! — **ΣΠΥΡ. ΑΡΑΒΑΝΗΝ.** Ἰδού τὸ 4ο
τετράστιχο τοῦ ποιήματός σου «Ἡ Ἑλλάς σὺν
πόλεμοι.

Τέσσερα χρόνια οἱ Ἕλληνες
ἔζοσαν ἐν εὐφρονίᾳ
καί αἰτῆ δέν ἔδωσαν
σὺν Κύριον Μουσσολίνι.

Μερόβο Κύριος! Τὸ γάντι μόνον τοῦ λείπει
καί τὸ «ἐπὶ» κοπέλλο. — **ΑΠΟΣΤ. ΣΚΑΡΑ-**
ΜΑΓΚΑΝ. Γιά πρόσδε τὴν τρίτη στροφή:

Δέν θ' ἀργήσῃ ἡ μέρα αὐτὴ τῆς νίκης τῶν
[Ἑλλήνων,
εἶναι κοντά, πολὺ κοντά μὲ δόξασι μᾶς
[προσέτιναι.
Κι' εἶται ἡ Ἑλλάς μας θά τῇ στῇ λευτε-
[ριάς τὸ κρίνον(!)
καί μὲ τὴν γαλανόλευκὴν δαφνοστεφανωμένην.

Ποῖο εἶναι τῆς λευτερίας τὸ κρίνον; — **ΑΝ-**
ΤΩΝΗΝ ΦΛΕΒΑΡΗΝ, ἀνάντην πολέμου. Ὁ
στρατηγός, τὸν ὁποῖο σαυροῦσι μὲ τὸ ποίημά
σου, παρητήθη ἔχων διάφορον γνώμην πρὸς τὸν
ὑπάρχον τῆς Ρώμης καί τῆς εἰσιστικῆς ἀρχῆς
του. Ἀς τοῦε λοιπὸν, ἂν κι' εἶναι Ἰταλός! —
Π. ΓΡΑΜΜΑΤΑΝ. Ἀφοῦ διαβάσεις Παλαιὰ θά
εἶσαι προσηγορευμένος καί φοινικὰ θά ἔχῃς κά-
ποιαν ἰδανὴν μετρικήν. Ἀλλὰ τότε πῶς συνέδῃ
τοῦτο:

Σὰ νῶσαι πάντα ἐδῶ,
ἐδῶ σ' αὐτὴ τῇ εὐρί,
πού τὸ πᾶς τῆς δέν ἔχει δόξα
ἀπ' τοῦ Ὀμηροῦ τὸν καιρὸ.

Περιμένουμε λιγώτερα καί καλύτερα.

Εἰς τὸ ποίημα «Ἰωάννης Μεταξᾶς»
κ. Κούλη Ἀλέπη πού ἐδημοσιεύσαμεν
εἰς τὸ ὅπ' ἀριθμὸν 15 (118) τεύχος, ὁ
πρῶτος στίχος νὰ διαδασθῇ:
«Τέσσερα χρόνια, μὲ αἶμα τὸν ἱδρωτὰ»
καί ὅχι:
Τέσσερα χρόνια, μὲ τὸ αἷμα, τὸν ἱ-
[δρωτὰ

Τύποις: «ΠΥΡ ΣΟΥ» Α. Ε.

